NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

AMANDA QUICK

THE LADY HAS A PAST

Cuprins

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIIND CA AMANDA QUICK

Doamna are un trecut
A închide
frânghie
Cealaltă Doamnă Dispare
Fata care ştia prea multe
'Pana cand moartea ne va desparţi
Grădina Minciunilor
Altfel Angajat
Femeia misterioasă
Grădinile de cristal
Mercur
Lampă aprinsă
Otrava Perfecta
Al Treilea Cerc
Râul Ştie
A doua vedere
Minci la lumina lunii
Companionul plătit
Aşteaptă până la miezul nopţii
Întârziere la nuntă
Nu privi înapoi
Uşor umbrit
Văduvă rea
Eu Tu Mier
Cu acest inel
Afacere
Bucluc
Mistică
Amantă
Înşelăciune
Dorinţă
Periculos
Nechibzuit
Răvită
Întâlnire
Scandal

Titluri de Jayne Ann Krentz scriind ca Amanda Quick

Predare

Seducţie

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ

TRILOGIA LACUL FOGG

Toate Culorile Nopţii
Dispariţia

De neatins
Promite să nu spui
Când toate fetele au plecat
Surorile secrete
Sa nu ai incredere în nimeni
Drumul fluviului
Ochii de vis
Plaja Copper
Prea implicat
Aprins
A alerga fierbinte
Sfârâie şi arde
minciuni albe
Toata noaptea
Trezirea
Adevăr sau provocare
Lumină în umbră
Vară în Eclipse Bay
Împreună în Eclipse Bay
Fum în oglinzi
Pierdut găsit
Zori în Golful Eclipse
Focalizare moale
Golful Eclipsei
Ochiul privitorului
Flash
Margini ascuţite
Ape Adânci
Absolut, Pozitiv
Aveţi încredere în mine
Marea Pasiune
Talente ascunse
Cele mai sălbatice inimi
Barbat familist
Parteneri perfecti

Dulce Noroc
Garnituri de argint
Şansa de Aur

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIIND CA JAYNE CASTLE

Oraşul Iluziei
Apelul sirenei
Zona fierbinte
Deception Cove
Noaptea pierdută
Canioanele Nopţii
Cristal de la miezul nopţii
Pradă obsidiană
Lumină-întuneric
Maestru de argint
Vanator de fantome
După Glow
Armonie
După lăsarea întunericului
Amaryllis
Zinnia
Orhidee

SERIA GUINEVERE JONES

Disperat şi înşelător
Colecţia Guinevere Jones, volumul 1
Jocul disperat
Înşelătoria înfiorătoare

Sinistru şi Fatal
Colecţia Guinevere Jones, volumul 2
Atingerea Sinistră
Averea Fatală

SPECIALE

Dosarele cazului Scargill Cove
Bridal Jitters
(scriind ca Jayne Castle)

ANTOLOGII

Fermecat

(cu Julie Beard, Lori Foster şi Eileen Wilks)

TITLURI SCRISE DE JAYNE ANN KRENTZ ŞI JAYNE CASTLE

Nu merge Înapoi

THE LADY HAS A PAST

AMANDA QUICK

BERKLEY
NEW YORK

BERKLEY

O amprentă a Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Datele de catalogare în publicaţie ale Bibliotecii Congresului

Nume: Quick, Amanda, autor.

Titlu: Doamna are un trecut / Amanda Quick.

Descriere: New York : Berkley, [2021]

Identificatori: LCCN 2020042166 (tipărit) | LCCN 2020042167 (carte electronică) | ISBN 9781984806888 (copertă cartonată) | ISBN 9781984806918 (carte

electronică)

Subiecte: GSAFD: Ficţiune de mister. | Ficţiune cu suspans.

Clasificare: LCC PS3561.R44 L33 2021 (print) | LCC PS3561.R44 (carte electronică) | DDC 813/.54—dc23

Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2020042166

Înregistrarea cărţii electronice LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2020042167

Design de carte de Laura K. Corless, adaptat pentru ebook de Kelly Brennan

pid_prh_5.7.0_c0_r0

Pentru Frank, ca întotdeauna, cu dragoste

Cuprins

Capitolul 1

CHarles Adlington încerca să-şi înece soţia în piscină când Lyra Brazier a intrat în grădina cu pereţi din spatele conacului.

Cel puţin aşa arăta.

Lyra a încremenit, încercând să proceseze scena suprarealistă. Totul părea atât de *normal* – soarele din California dansând pe apă, şezlongurile umbrele umbrele, ulciorul de martini pe masă, punga cu crose de golf sprijinită de o bancă de grădină. Doar o altă zi perfectă de carte poştală în paradisul de pe litoral, care era Burning Cove.

Doar că Adlington încerca să-şi ucidă soţia.

Lyra şi-a spus că Adlington ar putea juca un fel de joc zbuciumat. Stropirea violentă a făcut dificil să fie sigur ce se întâmplă. Nici măcar nu putea fi absolut sigură că Marcella şi Charles Adlington erau cei doi oameni din piscină. Nu întâlnise niciodată cuplul. Asta părea însă cea mai logică concluzie, având în vedere că vila le aparţinea şi nu mai era nimeni în preajmă, nici măcar menajeră sau grădinar.

Dar soţul trebuia să joace golf. Asta a lăsat o altă posibilitate înfiorătoare – că Marcella a fost atacată de un străin.

Femeia din piscină a reuşit să iasă la suprafaţă suficient de mult încât să ţipe.

„Ajutaţi-mă. Soţul meu încearcă să mă omoare."

Atât despre teoria agresată de un străin.

Charles şi-a ridicat privirea de la sarcina de a încerca să ţină capul Marcellei sub apă, a văzut-o pe Lyra şi şi-a eliberat imediat victima. Se împroşcă frenetic spre treptele piscinei.

„Tu eşti următoarea, căţea care se amestecă. Cum îndrăzneşti să încerci să mă dai deoparte? Stii cine sunt?"

S-a mişcat cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de mare. Ajunse la treapta de sus, exact când Lyra învinge şocul care o trântise la pământ. Ea nu îşi imagina lucruri. Chiar a intrat într-o crimă în curs. Lucrul inteligent de făcut a fost să alergi. Dar Adlington era un bărbat puternic, atletic şi purta doar o pereche de pantaloni scurţi de baie cu centuri. Se putea mişca repede.

Ea, pe de altă parte, era îmbrăcată pentru ceea ce trebuia să fi fost un interviu cu un client bogat. Sandalele ei la modă, cu toc stivuit, ciorapii şi costumul confortabil, cu fustă până la gambe, nu au fost concepute pentru alergare.

A mai fost şi un alt factor. Nu putea să lase singură femeia din piscină să se ocupe de un bărbat violent care se pare că era într-o dispoziţie ucigaşă.

Adlington se apropia repede. În ochii lui era nebunie şi furie.

Se repezi spre sacul de golf şi apucă un fier de călcat. Adlington era aproape de ea acum.

Folosind prinderea potrivită cu două mâini, ea a balansat bâta cu toată puterea pe care o putea strânge. Anii în care a fost căpitanul echipei de golf de la colegiul de elită pentru femei la care urmase au dat roade. Ea ţinti spre capul lui Adlington. Bâta s-a izbit într-o parte a craniului lui cu o bufnitură care îi zvâcnea stomacul. Sângele a ţâşnit.

Adlington s-a răsturnat într-o parte şi a căzut puternic. A aterizat mai departe terasa cu gresie şi nu s-a mişcat. Un lac purpuriu a început să se formeze în jurul capului său.

Lyra se uită la el, şocată de propriul ei act de violenţă, tulburată de posibilitatea că ar fi putut tocmai să fi ucis un bărbat şi năucită de certitudinea că aproape fusese ucisă. Pulsul îi tremura şi nu-şi putea trage respiraţia.

„Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns când ai venit." Femeia din piscină se clătină prin apă până la trepte. „Charles încerca să mă ucidă. Medicii de la azil mi-au spus că l-au vindecat. Am fost un prost să le cred."

Lyra reuşi în sfârşit să respire. – Marcella Adlington?

„Da." Marcella a ieşit din piscină şi a luat un prosop de la o masă din apropiere. „Sunt Marcella Adlington."

Avea treizeci de ani sau patruzeci de ani, o blondă atrăgătoare, care probabil fusese nimic mai puţin răpitoare când avea douăzeci de ani. Avea genul de structură osoasă care ar asigura că îmbătrâneşte bine. Rochia ei la modă era udă şi se agăţa de corpul ei curbat elegant ca o a doua piele. Părul ei până la umeri atârna în fire umede. Rimelul îi curgea pe obraji. Rujul ei roşu maro era mânjit.

Ea şi-a şters faţa şi se uită la Lyra. „Tu nu eşti Raina Kirk, nu-i aşa? Mi s-a spus că este o femeie mai în vârsta, mai experimentata.

— Domnişoara Kirk nu a putut face programarea, spuse Lyra. „Ea m-a trimis în schimb. Eu sunt Lyra Brazier."

„Înţeleg." Marcella se prăbuşi pe o bancă, strângând prosopul. „Iartă-mă. Mă simt puţin tremurând." Se uită la corpul nemişcat al soţului ei. „Este el-"

Lyra aruncă o privire către bărbatul mototolit pe terasă. „Nu ştiu. Trebuie să chem poliţia."

„Da, desigur." Marcella şi-a cuprins braţele în jurul ei şi a început să se legăne uşor înainte şi înapoi. „Sper că e mort. Eram absolut îngrozită de el."

Lyra s-a strâns, lăsă jos crosa de golf şi se grăbi pe marginea piscinei. Se opri aproape de Marcella. Femeia tremura violent.

— Te rog, lasă-l mort, şopti Marcella. „Vroia să mă omoare. Au spus că a

fost vindecat, dar intenţiona să mă ucidă. A spus că va arăta ca o înec accidental. A spus că poliţia ar presupune că m-am îmbătat cu martini, am căzut în piscină şi am murit. Avea totul planificat, vezi tu.”

Lyra apucă două prosoape groase din stiva de pe o bancă din apropiere. Un obiect greu care fusese ascuns între prosoape s-a prăbuşit şi a aterizat pe gresie cu un zgomot. Surprinsă, se uită în jos şi văzu un pistol.

Marcella se înţepeni. „L-am cumpărat cu ceva timp în urmă. Îmi era atât de frică de el. Dar până la urmă nu mi-a făcut niciun bine. M-a prins prin surprindere. A spus că ştie că aştept un detectiv privat. Şi-a dat seama că intenţionez să încerc să găsesc dovezi pentru a-l aresta din nou.”

Lyra nu a răspuns, pentru simplul motiv că nu şi-a putut rezolva propriile sentimente. Pe de o parte, ea spera că Charles Adlington nu va mai fi niciodată o ameninţare. Dar posibilitatea ca ea să fi ucis un bărbat, chiar şi în auto-apărare, era prea mult pentru a face faţă în acel moment. Şi-a amintit că era profesionistă. A trebuit să rămână calmă, răcoroasă şi liniştită.

Ea înfăşura umerii Marcellei cu un prosop uscat. „Aşteptaţi aici.”

Ocolind piscina, ea a trecut din nou pe terasa şi s-a apropiat de cadavru cu precautie. Sângerarea părea să fi încetinit. Ea a sperat că acesta era un semn bun. Dar când s-a apropiat, i-a trecut prin minte că ar putea indica că inima lui Adlington încetase să mai bată.

Ea aruncă o privire spre clubul de golf. Avea sânge şi păr şi, posibil, alte lucruri pe el. Nu voia să o examineze prea atent. Adlington nu a dat semne evidente de viaţă, dar poate că pretindea că era inconştient. Dacă ar încerca să verifice pulsul, ar putea să o apuce şi să o copleşească.

Se întoarse să se uite la Marcella. „O să sun la poliţie. Unde este cel mai apropiat telefon?”

„Ce?” Marcella clipi de câteva ori şi-şi îndepărta atenţia de la corp. „Oh. Telefonul. Da, desigur. În interiorul serei.”

— Fii cu ochii pe el, spuse Lyra. „Ma intorc imediat. Orice ai face, nu te apropia prea mult de el. S-ar putea să fie încă conştient.”

„Aştepta.” Marcella sări în picioare. „Nu mă lăsa aici cu el. Dacă nu e mort?”

„Trebuie să sun la poliţie.”

„Voi veni cu tine.”

Marcella a făcut drum în jurul piscinei. Lyra a aşteptat-o. Împreună au intrat în seră cu pereţi de sticlă. Telefonul era pe o măsuţă. Lyra ridică receptorul şi apelă operatorul.

— Poliţia Burning Cove, te rog, spuse ea. „Omucidere.” Ea şi-a strâns strânsoarea telefonului pentru a încerca să-şi calmeze tremurul din degete. Era detectiv privat. Trebuia să arate bine în faţa clientului. Competent.

„O clipă, te voi conecta”, a spus operatorul.

O clipă mai târziu, o voce bărbătească, bărbătească, a venit pe linie. „Omucidere. Brandon."

„Ea este Lyra Brazier. Sunt investigator pentru Kirk Investigations."

„Da? Nu ştiam că domnişoara Kirk a angajat un alt anchetator. Afacerile se remarcă, nu?"

Lyra a decis că nu era momentul să explice că ea era, din punct de vedere tehnic, un ucenic anchetator.

— Sun de la reşedinţa Adlington de pe Harborview Drive, detective, spuse ea. „A avut loc un incident care l-a implicat pe soţul doamnei Adlington. Avem nevoie de poliţie şi de o ambulanţă."

„D-na. Adlington este rănit?" Vocea lui Brandon se ascuţi brusc. „Cat de rau?"

Lyra studie silueta nemişcată de pe terasă. „D-na. Adlington este amenda. Domnul Adlington a fost rănit. Nu ştiu cât de rău. El pare a fi. . . inconştient." Ea şi-a dres glasul. „E posibil mort."

— Sunteţi în siguranţă şi dumneavoastră şi doamna Adlington?

„Da."

„Stai unde eşti. Sunt pe drum."

Se auzi un clic la celălalt capăt al liniei. Brandon închisese. Lyra lăsă receptorul în leagăn şi se uită la Marcella, care se uita la soţul ei prin geamurile de sticlă ale serei.

„Ştiam că devine din nou din ce în ce mai dezechilibrat", a spus ea. „Dar ştiam şi eu că nimeni nu mă va crede. Când erau alţi oameni în preajmă, reuşea întotdeauna să pară perfect normal. I-a păcălit chiar şi pe doctorii de la azil. Trebuia să am dovezi."

„Ai vrut să angajezi Kirk Investigations pentru a încerca să găseşti dovezi credibile că soţul tău era un pericol pentru tine şi că ar trebui să fie închis într-un spital de boli psihice", a spus Lyra.

Urmă o scurtă pauză înainte ca Marcella să răspundă. Lyra a primit o frison fantomatică de conştientizare intuitivă. Ceva era întrerupt. Era aproape sigură că Marcella rescriea rapid un scenariu.

— Da, spuse Marcella, vorbind acum puţin prea repede. „Da, de aceea am făcut o întâlnire cu un detectiv privat astăzi. Dar Charles a apărut cu puţin timp în urmă. Trebuia să joace golf. Acesta este sacul lui de crose acolo."

În depărtare sunau sirenele.

— Mă voi duce în faţa casei şi îl voi escorta pe detectivul Brandon şi echipajul ambulanţei înapoi aici, spuse Lyra. Ea îi aruncă o privire lui Charles, care încă nu se mişcase. Vrei să vii cu mine?

„Nu." Marcella respiră adânc. „Voi rămâne aici. Dacă se mişcă, încui uşa. Nu este o mare ameninţare acum, nu-i aşa? Nu cu rana aia la cap. Presupunând că este chiar în viaţă."

— Presupunând asta, spuse Lyra. „Nu, nu este o ameninţare. În orice moment, nu.”

Lyra a ieşit repede din seră şi a urmat poteca din piatră din jurul casei mari. O maşină de poliţie şi o ambulanţă intrau pe alee circulară.

Uşa din partea pasagerului a maşinii s-a deschis. Un bărbat într-un costum mototolit şi un fedora bătut a ieşit afară. Ea l-a recunoscut. Îl cunoscuse pe Brandon recent, când sora ei, Vivian, devenise ţinta unui asasin.

Vederea pălăriei lui o făcu să-şi dea seama că versiunea feminină la modă a unui fedora pe care o purtase când ajunsese la vilă nu mai era cocoţată într-un unghi inteligent pe părul ei strâns cu grijă. Se desprinsese în timpul luptei scurte şi brutale cu Adlington.

Detectivul Brandon avea aspectul dur şi obosit de lume a unui poliţist bun care a văzut natura umană în starea ei mai proastă, dar care este hotărât să-şi facă treaba. Îi dădu Lyra un semn scurt şi clar din cap.

— Domnişoară Brazier, spuse el. „Unde este Adlington?”

— Pe terasa din spatele casei, spuse Lyra. „O să-ţi arăt.”

Brandon nu a aşteptat-o. A decolat pe poteca de lespez. Doi însoţitori de ambulanţă au scos o targă din vehicul şi l-au urmat. Lyra a trebuit să trapească pentru a ţine pasul cu ei.

— Vorbeşte cu mine, ordonă Brandon peste umăr.

— Am avut o întâlnire cu doamna Adlington în această după-amiază, spuse Lyra. „Ei bine, Raina a avut programarea, dar s-a gândit că ar fi o experienţă bună pentru mine să iau un interviu cu clientul, aşa că în schimb am venit aici. Doamna Adlington şi-a exprimat interesul să angajeze Kirk Investigations, dar nu a spus de ce. Când am ajuns aici, i-am găsit pe domnul şi doamna Adlington în piscină. Părea că domnul Adlington încerca să-şi înece soţia. Când m-a văzut, a coborât din piscină şi a venit după mine.”

„Da? Ce ai... Brandon a trecut prin poarta grădinii, a văzut cadavrul, sângele şi cei trei fier şi s-a oprit brusc. – L-ai lovit cu o *crosă de golf* ?

„A fost cel mai apropiat lucru la îndemână.”

Brandon fluieră apreciativ. „Trebuie să ai un leagăn al naibii.”

„Este de fapt un joc destul de plictisitor, dar amândoi mei joacă, la fel şi fostul meu logodnic şi, ei bine, era de aşteptat, dacă ştii ce vreau să spun.”

Brandon îi aruncă o privire de necizut. „Dreapta. Nu aveam terenuri de golf sau cluburi de ţară în cartierul meu. Am jucat baseball în mijlocul străzii.”

„Sună mai interesant decât golful, dar aproape orice este.”

Nu era foarte atentă la conversaţie, pentru că îi urmărea pe însoţitorii ambulanţei. Aşezaseră targa lângă forma nemişcată a lui Adlington.

— Aşteaptă, le strigă Brandon către cei doi bărbaţi. „Vreau să arunc o privire înainte să-l muţi.”

A traversat cu paşi mari terasa şi s-a ghemuit lângă Adlington. Lyra a rămas acolo unde era. Nu avea nicio dorinţă să se uite mai atent.

„Este în viaţă?” ea a şoptit.

Brandon părea surprins de întrebare. „În niciun caz. Câteva lovituri în cap cu o crosă de golf ar doborî probabil un mic elefant.”

— Câteva lovituri? Lyra a uitat să respire. „Dar l-am lovit o singură dată.”

Brandon a ridicat din umeri. „Este greu să ţii evidenţa unor astfel de lucruri când eşti speriat şi lupţi pentru viaţa ta.”

„Ştiu exact de câte ori l-am lovit”, a spus Lyra.

Dar cei trei fier de călcat nu se aflau pe terasa unde îl lăsase ea. Clubul fusese mutat. Acum era la câţiva metri de poziţia iniţială. Se uită la Marcella Adlington.

Marcella se mişcă să stea lângă ea. Îşi trecu degetele prin părul ud. În ochii ei era o cerere pentru înţelegere. Ea îşi coborî vocea.

— Trebuia să fiu sigură, spuse ea.

capitolul 2

Marcella Adlington m-a pus la cale, spuse Lyra. Se duse la fereastra biroului şi contempla vederea străzii umbrite de palmieri prin jaluzelele de lemn. „Nu pot dovedi, dar sunt sigur de asta. În ultimul moment totul a ieşit din scenariu. A trebuit să improvizeze."

„Ea a vrut să fie sigură că soţul ei a murit cu adevărat", a spus Raina Kirk.

„Da."

Raina se lăsă pe spătarul scaunului mare şi bătu cu un cui elegant lustruit pe biroul strălucitor. Nu era sigură cum să facă faţă situaţiei. Nu avea de gând să-i spună Lyrei că înţelegea prea bine panica şi determinarea Marcellei Adlington.

Cu toate acestea, a avut sentimentul sâcâitor că era responsabilitatea ei să ofere câteva cuvinte de mângâiere. La urma urmei, Lyra era foarte nouă în domeniul investigaţiilor. Era la serviciu de doar trei zile.

Dar Raina habar n-avea ce să spună. Până acum Kirk Investigations fusese o afacere cu o singură femeie, afacerea *ei*. În cealaltă viaţă ei înapoi în New York, ea lucrase ca secretară pentru câţiva ucigaşi profesionişti. Nici acel rol, nici noul ei aici în Burning Cove nu o pregătiseră pentru a avea de-a face cu un angajat care fusese supus unui şoc emoţional major. Poate că nu a fost făcută pentru conducere.

În retrospectivă, probabil că fusese o greşeală să o ia pe Lyra Brazier ca ucenic. A existat măcar un ucenic în afacerea cu investigaţii? Aceasta fusese descrierea lui Lyra cu privire la poziţia pe care o căuta la firmă când a intrat pe uşă şi a anunţat că vrea să lucreze pentru Kirk Investigations.

Un lucru devenise repede clar: când Lyra a început să vorbească, a fost uimitor de greu să-i reziste. Raina stătuse politicos pe teren, intenţionând pe deplin să spună nu, dar cumva ajunsese să fie de acord să-i dea Lyrei o perioadă de probă ca ucenic.

Astăzi începea să pară că s-ar putea să nu reziste mult timp în slujba în care îşi spusese atât de convingător. Lyra provenea dintr-un mediu bogat, privilegiat. Tatăl ei deţinea o companie internaţională de transport maritim. Era inteligentă, educată, stilată şi hotărâtă, dar ducea o viaţă foarte adăpostită. Îi lipsea experienţa în lumea reală.

Lyra se născuse şi fusese crescută pentru a fi o socialistă – să se

căsătorească cu un bărbat din clasa superioară dintr-o familie bună, să găzduiască prânzuri de caritate, să organizeze petreceri generoase şi să participe la operă. Cu siguranţă nu fusese crescută pentru a-şi risca gâtul încercând să descopere secretele altora. Şi acum, la trei zile de la slujbă, aproape că fusese ucisă la prima ei misiune.

Ar trebui să o las să plece, se gândi Raina. *Pentru binele ei.* Lyra avea o aură inconfundabilă de naivitate şi inocenţă veselă. Afacerea de investigaţii private nu a fost o alegere bună de carieră pentru naivi şi nevinovaţi.

Dar un lucru a împiedicat-o să o concedieze pe Lyra pe loc. Da, un nebun încercase să o ucidă în ziua aceea, dar ea luptase împotriva atacatorului ei cu o crosă de golf şi se salvase pe ea şi pe client. Ea a înţeles şi că ea fusese folosită. Nu mai era chiar atât de naivă sau atât de inocentă. Învăţa repede.

— Ai dreptate, spuse Raina. „Marcella Adlington a fost cu siguranţă foarte precisă cu privire la ora întâlnirii în această după-amiază. Nu era îmbrăcată pentru înot sau plajă, dar a insistat să o întâlniţi lângă piscină.

Lyra se întoarse, cu ochii ei alun ascuţiţi şi limpezi. „Avea o armă ascunsă într-un teanc de prosoape. Faptul că Charles Adlington era îmbrăcat pentru înot indică faptul că prezenţa lui la faţa locului nu a fost o surpriză pentru soţia sa.

„Sunt de acord.”

„Am aflat mai târziu că maşina lui era parcată în garaj. Fusese acolo de ceva vreme. Probabil că i-a spus că plănuia să angajeze un detectiv privat pentru a încerca să-l angajeze din nou, pentru că, când şi-a dat seama că sunt acolo, a încetat să mai încerce să o înece şi a venit după mine.

„Dacă Marcella şi-ar fi împuşcat soţul fără niciun motiv evident, ar fi fost arestată pentru crimă. Avea nevoie de un martor şi de o explicaţie credibilă pentru a apăsa pe trăgaci. I-a spus că aşteaptă un anchetator pentru că ştia că se va înfuria când te va vedea. Asta i-ar oferi scuza să-l omoare. Ea ar fi eroina situaţiei pentru că şi-a oprit soţul să te ucidă. Cu siguranţă nu ar fi fost arestată în acele circumstanţe, iar soţul ei terifiant ar fi murit în siguranţă.”

Lyra începu să se plimbe prin cameră. „Dar lucrurile au mers prost. S-a întors primul împotriva ei.”

„Dacă nu ai fi ajuns când ai venit, ea ar fi murit. I-ai salvat viaţa când ai folosit acel club de golf din Adlington.

Lyra se opri în mijlocul camerei. „Dar deodată Marcella s-a confruntat cu un scenariu neplanificat. Totul era să se asigure că scăpa de soţul ei, dar nu era sigură că Adlington era mort. Niciunul dintre noi nu a putut spune dacă era în viaţă şi nu am îndrăznit să ne apropiem suficient pentru a verifica pulsul.

„Aşa că, când te-ai dus prin casă să-l saluti pe detectivul Brandon,

Marcella a luat crosa de golf şi s-a asigurat că soţul ei nu va supravieţui.”

Lyra dădu încet din cap. „Da, exact asta s-a întâmplat. Nu cred că Marcella a intenţionat vreodată să-l angajeze pe Kirk Investigations. Ea îşi dorea doar soţul mort.”

Raina oftă. „Bun venit în lumea mea. Regula numărul unu este întotdeauna să presupunem că clientul minte sau, cel puţin, nu vă spune întregul adevăr. Toată lumea are secrete de protejat.”

„Dreapta. Îmi voi aminti asta.”

Raina s-a aşezat în faţă şi şi-a strâns mâinile pe birou. „Eşti sigur că vrei să fii detectiv privat?”

„Te rog să nu mă concediezi din cauza a ceea ce s-a întâmplat astăzi.

Raina şi-a ridicat sprâncenele. „Nu te voi lăsa să pleci din cauza asta. La urma urmei, ai salvat clientul...

„Non-client.”

„T-ai salvat pe non-client şi pe tine însuţi. Ai manifestat o gândire remarcabil de ascuţită în circumstanţe extraordinar de periculoase. Apropo, sunt foarte impresionat de swing-ul tău de golf.”

Maxilarul Lyrei se strânse. Umbrele îi acoperiră ochii. S-a întors şi s-a întors la fereastră.

— Ceea ce mă deranjează este că nu voi şti niciodată, spuse ea încet.

„Nu ştii niciodată ce?” întrebă Raina.

— Dacă eu sunt cel care l-a ucis pe Charles Adlington. L-am lovit o singură dată, Raina, dar l-am lovit foarte tare. Era mult sânge. Dar Marcella Adlington l-a mai lovit de câteva ori.”

Raina a încercat şi nu a reuşit să vină cu un răspuns reconfortant. Ea a spus singurele cuvinte pe care le ştia că sunt adevărate.

„Ai făcut ceea ce trebuia să faci pentru a te salva pe tine şi pe Marcella Adlington”, a spus ea. „Asta e tot ce conteaza. Există întotdeauna întrebări fără răspuns în această afacere. Faptul vieţii. Ai elementele unui bun investigator, dar cred că ar trebui să vă gândiţi serios planurilor de carieră înainte de a vă decide dacă doriţi să rămâneţi în această firmă.

Lyra şi-a încrucişat braţele. „Bine.”

„Şi acum vom urma o tradiţie de lungă durată în această afacere.”

Lyra îi aruncă un zâmbet slab. „Ce-i asta?”

„Vom sărbătorim.”

Lyra părea uluită. „Ce sărbătorim?”

— Ce zici de faptul că tu şi Marcella Adlington aţi supravieţuit amândoi?

Lyra respiră adânc. „Ai dreptate. Este cu siguranţă ceva ce merită sărbătorit.”

„În această seară, tu şi cu mine vom ieşi în oraş. Vom începe cu cocktailuri şi cină la Hotelul Burning Cove şi apoi vom lua un taxi până la cel

mai tare club de noapte din oraş, Paradisul.”

capitolul 3

eu

Mă tem că aţi devenit o problemă, domnule Cage. Erling Lennox scoase un pistol din interiorul hainei croite manual. „Ţi-ai îndeplinit scopul. Sunt încântat de Milton-ul pe care l-ai găsit pentru mine. Dar mă tem că în procesul de urmărire ai aflat prea multe despre colecţia mea şi despre afacerea mea. Regret că nu voi avea ocazia să folosesc expertiza dumneavoastră în viitor. Ai venit foarte recomandat."

„Apreciez complimentul", a spus Simon Cage, „dar nu-l voi putea returna. În timpul muncii mele, am întâlnit o mulţime de ucigaşi, şantaji şi delapidatori care au fost mult mai deştepţi decât voi. Pe o scară de la unu la zece, te-aş pune la trei."

A fost nevoie de câteva bătăi pentru ca insulta să se înregistreze. Când a făcut-o, Lennox s-a înroşit de furie. Ca atât de mulţi oameni născuţi într-o lume a bogăţiei, privilegiilor şi puterii, el a presupus că era mult mai inteligent decât cei pe care îi considera inferiori sociali. Simon nu a încetat să fie uimit de faptul că oamenii care au scăpat cu şantaj sau crimă o dată sau de două ori au ajuns la concluzia că erau fiinţe superioare. Bărbaţii precum Lennox au experimentat un sentiment îmbătător de putere când au descoperit că pot manipula pe alţii sau pot lua o viaţă umană.

„Cine eşti tu, Simon Cage?" întrebă Lennox. – Nu eşti un adevărat comerciant de cărţi, nu? Străfulgerul de furie dispăruse acum din ochii lui. O urmă de prudenţă, poate chiar de alarmă totală, îi lua locul. „Ce se intampla aici?"

„Sunt exact cine scrie că sunt pe cartea mea de vizită. Simon Cage, comerciant de cărţi anticare. Milton este un fals, apropo. Ai fost păcălit. Nimic personal. Doar o parte din treabă."

Lennox ieşi din spatele biroului său. Ţine pistolul îndreptat spre pieptul lui Simon.

„Pentru cine lucrezi?" râpă el.

Erau în biblioteca privată a lui Lennox, o cameră cu panouri elegant, într-un conac mobilat impresionant, situat pe un deal cu vedere la Los Angeles.

Simon stătea în culoarul îngust format din două biblioteci lungi de lemn care ajungeau aproape până la tavan. Îşi strânse servieta grea din piele într-o mână, conştient că era o ţintă uşoară pentru Lennox, care se mutase să stea în partea din faţă a culoarului. Simon se putea mişca înapoi sau înainte, dar nu se putea eschiva în stânga sau în dreapta.

Erau singurii doi oameni din casa mare. Soţia lui Lennox era în vizită la prieteni de pe Coasta de Est. Menajera şi majordomul-şofer fuseseră lăsaţi seara liberă. Realizarea că niciunul dintre ei nu era prezent fusese primul indiciu al lui Simon că nu era menit să părăsească conacul în viaţă în acea noapte.

S-a sprijinit cu un umăr de o bibliotecă şi şi-a folosit mâna liberă pentru a-şi împinge ochelarii cu ramă aurie mai sus pe nas. „Ce te face să crezi că lucrez pentru altcineva decât pentru mine?”

— M-ai păcălit să te angajez, spuse Lennox, strângând maxilarul. „Ai vrut să accesezi biblioteca mea pentru că sperai să descoperi anumite informaţii.”

„Nu speram *să* găsesc înregistrările tranzacţiilor care implică activităţile tale de delapidare. Ar fi mai corect să spun că sunt sigur că dovezile că v-aţi fraudat sistematic investitorii vor fi aici, în biblioteca voastră.” Simon a luat o carte de pe raft. „Şi iată-l.”

Lennox se uită la cartea din mâna lui Simon. Pentru câteva secunde rămase fără cuvinte.

„Imposibil”, a scapat el în cele din urmă. „Cum naiba ai găsit acea carte dintre sutele din camera asta? Cineva trebuie să fi spus că a fost aici. Cine m-a trădat? A fost menajera mea? Soţia mea? Nu pot să cred că niciunul dintre ei ştie ceva despre afacerile mele. Am fost atât de atent.”

„Ceea ce ai fost este al naibii de neglijent.” Simon aruncă cartea în servieta deschisă. „Greşeala ta a fost când ţi-ai ucis asociatul de afaceri. Ai organizat acel accident fatal pe Mulholland pentru a scăpa de Haywood pentru că ai vrut să controlezi întreaga afacere. Dar ţi-ai lăsat amprentele peste acel Bugatti al lui.”

Lennox rămase cu gura căscată. „Asta e imposibil. A fost un incendiu.”

„Tipul de amprente pe care le-ai lăsat în urmă nu sunt şterse de foc.”

„Ce naiba zici?”

„Nu am timp pentru asta. Se face târziu şi mâine am un drum lung înaintea mea.”

„Ai dreptate. Nu mai ai deloc mult timp. Pot să garantez că mâine nu vei conduce nicăieri.” Lennox ezită. „Spune-mi pentru cine lucrezi, la naiba. Este unul dintre investitorii mei?”

„Clientul meu este preocupat doar de materialele de şantaj.” Simon bătu mâna pe servieta grea. – Şi eu le am. FBI-ul este interesat de partea de delapidare şi fraudă a afacerii tale. De când l-au doborât pe Al Capone pentru acuzaţii de evaziune fiscală, Biroul a avut mult respect pentru evidenţele financiare. Agenţii speciali aşteaptă, de altfel, în grădină. Le voi da registrul tău foarte informativ la ieşire.”

Ochii lui Lennox se îngustară. „Chiar crezi că o să mă îndrăgostesc de povestea asta?”

„De ce nu? Obişnuiam să lucram pentru unul dintre cei mai înţelepţi escroci din afacere şi, dacă am învăţat un lucru, este că cel mai uşor om de înşelat este un alt escrocher.”

Ochii lui Lennox se strânseră în colţuri. „Spune-mi de unde ştii că am sabotat Bugatti-ul lui Haywood.”

„Acum, de ce ţi-aş da acea informaţie dacă este singurul lucru care mă ţine în viaţă?”

— Pentru că îţi voi pune un glonţ în măruntaie, domnule Cage. Mi s-a spus că durează mult să mor în acest fel şi că procesul este extrem de dureros. Mai devreme sau mai târziu mă vei implora să pun capăt agoniei.

„Ar trebui să-mi cer scuze pentru că am înţeles că nu eşti foarte inteligent. Ascunderea fişierelor în bibliotecă a fost o idee bună. La urma urmei, cine s-ar gândi vreodată să-i caute aici?” Simon făcu semn pentru a indica colecţia mare de cărţi. „Orice hoţ serios ar căuta un seif ascuns înainte de a se gândi la aceste rafturi. La urma urmei, ar dura zile pentru a parcurge fiecare volum din această cameră.”

— Şi totuşi mi-ai găsit înregistrările după o singură trecere prin colecţia mea?

Simon a zâmbit. „În timp ce mă însoţeai. Vedeţi, sunt amprentele pe care le-aţi lăsat în urmă.”

„Nu are niciun sens. Fiecare carte de aici are amprentele mele pe ea. M-am ocupat de toate la un moment dat.”

„Vorbesc despre un alt tip de imprimeuri, precum cele de pe Bugatti”, a spus Simon. „De genul pe care îl părăseşti când eşti foarte entuziasmat. Agitat. Înfuriat. Imprimele de genul acesta sunt foarte, foarte fierbinţi.”

„Opri minciuna. Cineva a vorbit. *Cine a fost?* „

„Mă îndoiesc că m-ai crede dacă aş încerca să explic. Oamenii o fac rar. Acum, aş aprecia dacă ai scăpa din drum. E târziu şi, aşa cum am spus, am un drum lung înaintea mea dimineaţa. Aş vrea să dorm puţin.”

„Nu vă mişcaţi.”

Simon ridică servieta mare şi o legănă în faţa pieptului. În acelaşi timp, s-a sprijinit cu un umăr de o bibliotecă mare, punându-şi greutatea corporală în ea.

Biblioteca grea se legăna puţin. Simon se aplecă mai tare.

„Opreşte-te”, strigă Lennox. „Ce faci?”

Făcu un pas grăbit înapoi, încercând să iasă de pe culoar. Şi-a ridicat pistolul şi a tras.

Simon era pregătit pentru impact; cu toate acestea, glonţul a lovit servieta căptuşită cu oţel cu suficientă forţă pentru a-l învârti înapoi şi în lateral. Se apropie cu putere de raftul de cărţi legănat. I-au zburat ochelarii.

Raftul lung se cutremură şi se prăbuşi încet în culoarul vecin. Rânduri de volume grele au fost aruncate liber şi s-au prăbuşit pe podea.

Uimit, confuz şi distras, Lennox se retrase în grabă câţiva paşi.

„Ar trebui să fii mort”, strigă el.

„Nu încă.”

Simon a pornit pe culoar, folosind servieta pe post de scut.

Lennox a reuşit să arunce o altă lovitură, dar se grăbi înapoi atât de repede încât şi-a pierdut echilibrul. De data aceasta glonţul a lovit într-o bibliotecă.

În clipa următoare, Simon se izbi de el cu servieta. Ambii bărbaţi au căzut, dar Lennox era pe jos. El stătea nemişcat, cu gura deschizându-se şi închizându-se, iar respiraţia i se stingea.

Între timp şirurile de biblioteci cădeau într-un val în cascadă. Se auzi un bubuit surdă. Volumele au zburat de pe rafturi.

Simon sări în picioare, s-a gândit pentru scurt timp să încerce să-şi recupereze ochelarii şi a concluzionat imediat că era o cauză pierdută.

A lovit pistolul lui Lennox sub birou şi s-a îndreptat spre uşa bibliotecii. În spatele lui, vuietul bibliotecilor care se răsturnau încetă.

Agenţii speciali de la Birou au bătut cu putere pe hol.

„Părea ca nişte împuşcături şi o explozie”, a spus unul dintre agenţi. „Esti bine?”

— Sunt bine, spuse Simon. Automat a început să-şi ajusteze ochelarii şi apoi şi-a dat seama că nu-i mai purta. „Rafturile de cărţi nu erau ancorate de podea. Ai crede că Lennox ar fi ştiut mai bine. La urma urmei, aceasta este ţara cu cutremure.”

„Este din spatele est.” Agentul a ridicat din umeri. „Probabil că nu s-a gândit niciodată la cutremure când a mobilat acest loc. E viu acolo?”

„Da. L-am lăsat pe jos. Pistolul e sub birou.”

„O vom lua de aici.” Agentul le făcu semn celorlalţi agenţi spre bibliotecă. „Dar dovezile de fraudă?”

Simon puse servieta pe podea şi se întinse să o deschidă. A scos cartea şi i-a întins-o agentului. „Totul este acolo. Detaliile fiecărei tranzacţii frauduloase. Lennox a fost foarte, foarte minuţios când a fost vorba de a păstra două seturi de cărţi. Acesta are toate dovezile de care veţi avea nevoie pentru a obţine o condamnare.”

Agentul a examinat coperta cărţii, nedumerit. Şi apoi a chicotit. „ *Cum să câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii* de la Dale Carnegie . Ei bine, ce ştii? Soţia mea mi-a dat un exemplar al acestei cărţi în urmă cu câteva luni. Ea a spus că mă va ajuta să avansez în Birou. Nu am apucat niciodată să o citesc.”

„Crede-mă, detaliile din acea copie anume vă vor garanta o promovare”, a spus Simon.

A mers pe hol şi a ieşit în noapte. Cord-ul creat la comandă era parcat în alee. Se urcă la volan şi deschise torpedoul pentru a-şi scoate ochelarii de rezervă. Viziunea lui era excelentă, dar aflase devreme că oamenii se

aşteptau ca dealerii de cărţi anticare să poarte ochelari.

A băgat ochelarii în buzunarul jachetei. Cicatricile de pe dosul mâinii drepte i-au ars puţin. Doctorul îl prevenise că el s-ar putea să experimenteze mâncărimi sau iritaţii din când în când. Arsurile cu acid deseori a durat mult timp pentru a se vindeca. I s-a spus că are ceva de-a face cu afectarea nervilor. Dar bănuia că şi celelalte simţuri îi fuseseră afectate. Era mai conştient de energia depusă în obiecte decât fusese înainte de cazul McGruder.

Masă o clipă pielea aspră, apoi porni motorul puternic. Un pahar de whisky ar calma lucrurile.

A plecat de la conac şi s-a îndreptat spre Santa Monica. Fluxul familiar de energie care a venit odată cu închiderea cu succes a unui caz i-a lovit venele ca un medicament puternic. Ar fi urmat inevitabil de prăbuşire, dar deocamdată ar putea savura satisfacţia.

Ar fi fost frumos să împartă victoria cu cineva, de preferat cu o femeie interesantă, dar nu era nimeni să-l aştepte acasă. Era bine conştient că asta era vina lui.

Îi plăcea compania femeilor, dar învăţase calea grea de a păstra lucrurile superficiale. Relaţiile lui s-au terminat întotdeauna prost. Fie doamna şi-a dat seama că nu are viitor cu el şi a plecat să urmărească alte opţiuni, fie i-a descoperit secretele şi a fugit.

Îi trecu prin minte că se gândea la trecut. Asta nu a fost bine. Fiorul succesului se stingea deja şi nici măcar nu avusese ocazia să savureze nişte whisky. Poate avea nevoie de o vacanţă.

Dimineaţa a trebuit să conducă până la Burning Cove pentru a-i livra lui Luther Pell conţinutul servieţii. De ce să nu stai acolo o vreme? Ar rezerva o cameră la un hotel frumos. Petrece-şi dimineţile relaxându-se pe un şezlong în timp ce citeşti cel mai recent mister Cooper Boone. După-amiaza făcea plimbări lungi pe plajă. Seara bea martini rece ca gheaţa în clubul de noapte al lui Pell.

Şi poate, cu puţin noroc, avea să întâlnească femeia perfectă – o divorţată sofisticată, nesăbuită, cu experienţă, care a fost proaspăt coborât din tren din Reno şi dornică să-şi sărbătorească libertatea nou-găsită, fără niciun fel de obligaţii. Genul de femeie de oameni cu minte înaltă etichetată *rapid* . A primit un mic frison plăcut de anticipare la acest gând.

La scurt timp mai târziu, a intrat în garajul ataşat casei care îi servea drept casă şi afacere. Nu era niciun semn în faţă. A lucrat doar prin recomandare.

Avea să bea ceva şi să doarmă puţin. Dimineaţa îşi făcea bagajele şi se îndrepta spre Burning Cove.

A luat poşta din cutie, şi-a folosit cheia pentru a deschide uşa din faţă şi a intrat în casa întunecată. A aprins lumina din hol şi a făcut o pauză pentru a

arunca conţinutul cutiei poştale pe măsuţa. Existau sortimentul obişnuit de circulare publicitare şi facturi. Era şi o scrisoare.

Cele mai multe dintre scrisorile pe care le-a primit au fost de la potenţiali clienţi care iau solicitat asistenţă în depistarea şi autentificarea unui volum rar. Ocazional a primit reclamaţii pentru că nu a oferit răspunsurile pe care le dorea clientul. Nu a fost vina lui că au fost multe falsuri în lumea cărţilor anticare.

Dar scrisoarea de pe masă în seara asta era diferită. Papetaria era ieftină, în primul rând. Majoritatea clienţilor au folosit hârtie de bună calitate. Dacă nu şi-ar putea permite hârtie de calitate, nu şi-ar putea permite.

A luat scrisoarea. Nu exista o adresă de retur. Cu prudenţă, îşi intensifică simţurile.

O şoaptă de anxietate. Disperarea. Entuziasm.

A deschis plicul şi a scos singura foaie dinăuntru. Nota a fost scurtă.

Draga Simon:

Scriu cu veşti minunate. O instituţie academică prestigioasă din California îmi oferă un post în noul său laborator de parapsihologie. Este o unitate complet echipată şi bine finanţată, concepută pentru a rivaliza cu laboratorul de parapsihologie pe care Rhine şi McDougall l-au înfiinţat acum câţiva ani la Universitatea Duke. Există o mică condiţie care trebuie îndeplinită înainte ca numirea să fie definitivă, şi anume o demonstraţie a percepţiei mele paranormale de energie. maşinărie. O chestiune simplă, desigur, dar aş aprecia ajutorul dumneavoastră. Îţi promit că nu-ţi va lua prea mult timp.

Momentan îmi termin turneul pe Coasta de Est. De îndată ce sunt liber, voi lua trenul spre Los Angeles.

Aştept cu nerăbdare să te văd în curând.

A ta cu adevărat,
Otto

Simon a zdrobit scrisoarea în pumn şi a aruncat-o în coşul de gunoi. Se chinuia să-şi închidă uşa trecutului de aproape cinci ani, de când plecase de la Dr. Otto Tinsley şi de la show-ul său de la Institutul de Parapsihologie.

Amintirea de a afla un adevăr dur în timp ce stătea sub ploaia torenţială într-un cimitir din Seattle s-a ridicat să-l bântuie, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la Tinsley. Previzibil, a fost însoţit de o altă amintire.

Avea doisprezece ani şi se afla pe hol în faţa biroului directorului

orfelinatului. Se străduia să audă conversaţia care avea loc de cealaltă parte a uşii închise pentru că ştia că viitorul lui depindea de rezultat.

Nu era prima dată când ascultase cu urechea conversaţia lui Elaine Marsden cu un medic. Marsden era directorul orfelinatului şi aceasta nu era prima consultaţie pe care o căutase. Au fost două ocazii anterioare. Fiecare încheiase cu o recomandare înspăimântătoare: „Băiatul este deznădăjduit de delir. Ar trebui să fie internat într-un azil pentru nebuni."

Directorul Marsden insistase să obţină încă o opinie. Dr. Otto Tinsley era acum pe cale să-l livreze. Dacă asta se termina cu acelaşi diagnostic, Simon avea de gând să fugă în acea noapte.

„Sunt convins că pot vindeca iluziile băiatului, dar va dura timp", a spus Tinsley. „Va trebui să mă însoţească."

„Singurul mod în care îi pot permite să plece cu tine este dacă îl adopti."

— Cu siguranţă, spuse Tinsley.

— Semnează aici, spuse Marsden.

În vocea ei era uşurare şi speranţă. Nu ştia ce îi rezerva viitorul lui Simon, dar reuşise să-l salveze dintr-un azil. Ea îi dăduse o şansă.

În hol, Simon a decis că, până la urmă, nu va fugi în noaptea aceea. Se ducea acasă cu doctorul Otto Tinsley, care îi promisese că îl va vindeca de iluzii; fă-l normal.

Lucrurile nu prea funcţionaseră aşa, desigur. Acasă se dovedise a fi o viaţă pe drum şi Tinsley nici măcar nu încercase să-l vindece de iluzii, dar cei doi formaseră un fel de familie.

Până la Seattle.

A intrat în baie, a scos crema pe care o ţinea într-un sertar şi a masat-o în cicatricile de pe mâna dreaptă. Apoi se îndreptă spre bucătărie, deschise un dulap şi luă jos sticla de whisky.

Fără îndoială – o vacanţă în Burning Cove şi câteva nopţi lungi şi fierbinţi cu o divorţată rapidă şi nesăbuită, care nu punea multe întrebări, erau exact ceea ce avea nevoie.

capitolul 4

Raina luă o înghiţitură de martini şi aşeză paharul cu tulpină pe faţa de masă albă curată. „Nu ştiam ce altceva să-i spun.”

— I-ai spus adevărul, spuse Luther Pell. „Ea a făcut ceea ce trebuia să facă pentru a supravieţui şi acum va trebui să înveţe să trăiască cu aceste cunoştinţe.”

Raina se uită la bărbatul pe care nu se aşteptase să-l întâlnească niciodată, singurul bărbat din lume care cunoştea unele dintre secretele ei şi înţelegea că le ascundea pe altele, dar care o accepta fără judecată. În lumina pâlpâitoare a lumânării care stătea în mijlocul mesei, ochii lui Luther erau la fel de reci şi de neclintit ca cei ai unui leopard. Trebuia să te uiţi mai adânc pentru a vedea artistul rănit sub exteriorul elegant şi destul de periculos.

Luther Pell a jucat rolul pe care şi l-a creat pentru el însuşi cu uşurinţă şi mult stil. Raina bănuia că asta era pentru că la un nivel era adevărul. El a fost de fapt proprietarul sofisticat şi de succes al unui club de noapte plin de farmec. El chiar avea legături în lumea interlopă criminală şi legături la fel de tulbure cu un anume clandestin agenţie guvernamentală. A lăsat foarte puţini oameni să se apropie suficient de mult de el pentru a zări omul complicat de sub suprafaţă.

Luther Pell avea secrete. La fel şi ea. De-a lungul ultimelor două luni, au început să împărtăşească unele dintre aceste secrete, dar în multe feluri erau încă mistere unul pentru celălalt. În ultimul timp, lăsase să se aprindă o mică flacără de speranţă. Pentru prima dată după foarte mult timp ea începea să-şi imagineze un viitor care presupunea dragoste, un viitor cu Luther.

În momentul de faţă erau aşezaţi într-una dintre cabinele stelare care înconjurau ringul de dans. În mod normal, ea şi Luther ocupau cabina privată de la mezanin. Masa ascunsă discret de la etaj ia oferit lui Luther o vedere completă a clubului său de noapte. Dar în seara asta Raina solicitase un stand lângă ringul de dans pentru ea şi Lyra, deoarece ajunsese la concluzia că cel mai bun tonic pentru noul ei ucenic investigator era o noapte de şampanie şi dans. Luther li se alăturase la masă, care se asigurase că toată lumea din Paradis era conştientă de oaspeţii săi.

— Planul tău funcţionează, spuse Luther. Îşi îndreptă capul spre Lyra, care se învârtea pe podea cu descendentul bine îmbrăcat al unei familii

bogate care se afla în vacanţă la hotelul Burning Cove. „Ucenicul tău dansează de când aţi sosit voi doi.”

Raina o privi pe Lyra o clipă. Luther avea dreptate; planul de a lua mintea Lyrei de la evenimentele de la casa Adlington funcţiona – poate puţin prea bine. În seara asta, Lyra a radiat o energie nervoasă, plină de farmec, care i-a părut pe Raina aproape febrilă.

Lyra era atrăgătoare, dar cu siguranţă nu era cea mai frumoasă femeie din cameră. Concurenţa a fost întotdeauna acerbă la Paradis, deoarece clubul de noapte a atras fiecare star de la Hollywood şi actor şi actriţă aspirantă care se întâmplase să se afle în oraş. Cu toate acestea, Lyra şi-a putut rezista. Era înzestrată cu o prezenţă naturală care i-ar face pe majoritatea oamenilor – bărbaţi şi femei – să arate de două ori. Dar entuziasmul ei plin de spirit, curiozitatea şi interesul pentru alţi oameni i-au dat asta ingredient magic – farmec. Oamenii erau atraşi de ea. Au vrut să vorbească cu ea. Au vrut să-i spună secretele lor. Această abilitate ar face din ea un investigator excelent dacă ar alege să rămână în profesie.

În seara asta, Lyra era o strălucire de lumină a lunii într-o rochie argintie lame. Fusta decupată în prejudecăţi i se evaza în jurul gleznelor ori de câte ori făcea o viraj. Părul ei brun-chihlimbar a fost prins înapoi în spatele urechilor cu o pereche de agrafe argintii şi i-a căzut în valuri adânci până la umeri. Rujul ei era cea mai recentă nuanţă de roşu. Tânărul cu care dansa era fermecat. Poate că era felul în care se uita la el – de parcă ar fi fost singurul bărbat din cameră. Raina zâmbi. Următorul bărbat va primi acelaşi tratament.

„Am fost de acord să o iau ca ucenic pentru că era atât de hotărâtă să devină anchetator”, a spus Raina. „Mi-a spus că simte că are o chemare pentru muncă.”

Luther ridică sprâncenele. „O chemare? Pentru afacerile de investigaţii private?”

„Nu râde. Îmi dau seama că nu este chiar o vocaţie religioasă, dar ştiu ce înseamnă ea, la fel şi tu.”

Luther a ridicat din umeri. „Trebuie să găsim răspunsuri?”

„Pentru oamenii care au nevoie de aceste răspunsuri. Kirk Investigations poate fi nevoit să facă ceva de divorţ pentru a plăti facturile, dar scopul meu este să atrag clienţi care sunt disperaţi să închidă o gaură în viaţa lor. Cred că Lyra are inima pentru muncă şi, de asemenea, instinctele potrivite. Cu siguranţă s-a descurcat bine în această după-amiază.”

Gura lui Luther se ridică puţin de aprobare. „Am citit despre impresionantul ei swing de golf în ediţia de seară a *Burning Cove Herald* .”

„Lyra a luat doar o leagăn. L-a doborât, dar nu era neapărat mort în acel moment. Marcella Adlington se temea evident că soţul ei ar putea supravieţui. Ea a luat câteva lovituri suplimentare în capul lui cu crosa de

golf, în timp ce Lyra şi poliţia erau dispărute în faţa casei.

„Interesant.” Sprâncenele lui Luther se ridicară. „Asta nu a fost menţionat în ziar.”

„Numai pentru că Lyra a tăcut despre asta. Ea ştia că ar fi putut merge rău pentru doamna Adlington.

„Juriile se încruntă asupra soţiilor care îşi ucid soţii, indiferent de justificare.”

„Exact. Aşa cum stau lucrurile, Lyra pur şi simplu se apăra de un maniac criminal.”

„Şi să-şi protejeze clientul în acelaşi timp”, gândi Luther.

„D-na. Adlington nu a avut niciodată ocazia de a deveni client al Kirk Investigations. Ai putea spune că firma s-a ocupat de problema ei pro bono. Nu este un obicei pe care vreau să-l încurajez.”

„De inteles.”

„Din păcate, rezultatul a ceea ce s-a întâmplat astăzi este că Lyra nu va şti niciodată dacă a ucis un bărbat sau nu.”

Luther încetă să zâmbească. „Va fi greu de trecut”.

„Da, şi se înrăutăţeşte. După aceea, a devenit evident că Marcella Adlington a planificat totul.”

„Sens?”

„Ea a stabilit întâlnirea cu Kirk Investigations ştiind că soţul ei va zbura în furie şi va ataca pe oricine va apărea la casă. Marcella avea o armă pregătită să-l împuşte şi să joace eroina. Dar lucrurile nu au mers exact conform planului.”

„Aşa că a improvizat cu clubul de golf.”

„Da.” Raina mai luă o înghiţitură de martini şi coborî paharul. „Ma aştept ca Lyra să aibă câteva coşmaruri pentru o vreme. Cocktailurile, şampania şi o noapte de dans nu vor împiedica visele rele.”

— Nu, spuse Luther. „Nu vor.”

Vorbea cu certitudinea unui om care deja experimentase acea terapie.

— O să am câteva coşmaruri, a spus Raina.

Ochii lui Luther erau umbriţi de o înţelegere sumbră. – Pentru că ai trimis-o în calea răului.

Raina ştia că înţelegea şi el astfel de coşmaruri. Trimisese oamenii în calea vătămării. El însuşi fusese în pericol de moarte de mai multe ori. A condus o agenţie de informaţii guvernamentală clandestină în Marele Război şi câţiva ani după aceea. Acum, pe lângă clubul său de noapte, care oferea o acoperire excelentă, el conducea o firmă privată de consultanţă foarte discretă, Failure Analysis, Inc. Aceasta se ocupa de investigaţii delicate, în afara registrelor, pentru o anumită agenţie guvernamentală, FBI şi ocazional privat. client.

„Am presupus că cazul Adlington a fost doar o altă fotografie pentru a-ţi

face câteva fotografii care-va-dovedi-că-soţul-meu-înşeală-aşa-voi-avea-temei-pentru-un-divorţ”, a spus Raina. „M-am gândit că ar fi o modalitate bună de a o prezenta pe Lyra în afacere. De fapt, ştie multe despre fotografie, pentru că şi-a asistat frecvent sora, Vivian, cu fotografia de studio. Data viitoare voi insista ca potentialul client sa vina la birou pentru primul interviu.”

„Nu puneţi reguli stricte”, a sfătuit Luther. „În viitor, pot exista clienţi care au nevoie disperată de ajutorul tău şi care nu pot risca să fie văzuţi în biroul unui detectiv privat.”

Raina se gândi la asta pentru o clipă. „Presupun că ai dreptate. I-am spus Lyrei să se gândească mult şi bine dacă doreşte cu adevărat să fie detectiv privat. Mă întreb dacă va apărea la birou mâine dimineaţă?

„Va fi alegerea ei. Ea are dreptul să o facă. Nu încerca să-i decizi viitorul pentru ea.”

Raina oftă. „Mă tem că s-ar putea să-şi fi bazat decizia de carieră pe Nancy Drew şi Nick şi Nora Charles. Dacă nu altceva, experienţa de astăzi o va învăţa să nu romanţizeze afacerea cu investigaţii.”

capitolul 5

L

Uther şi-a părăsit patul la scurt timp după trei în dimineaţa aceea. Nu şi-a petrecut niciodată noaptea. Nu discutaseră faptul că nu stătea la micul dejun. Nu era nevoie să vorbim despre asta. Raina a înţeles. Decizia fusese luată de comun acord, deşi tăcut.

Nu era vorba despre reputaţia ei. Adevărat, ea şi Luther erau destul de discreţi, dar relaţia lor nu era un secret în Burning Cove, un oraş renumit ca destinaţie pentru cei care căutau întâlniri şi relaţii ilicite. Având în vedere imaginea notorie a lui Luther şi faptul că era o femeie de o anumită vârstă care era angajată într-o afacere pe care mulţi o considerau uşor umbrită, zvonurile că vitezotul lui ar fi fost parcat în faţa casei ei până la micul dejun nu ar ridica multe sprâncene.

Amândoi aveau motivele lor pentru modul în care au ales să conducă aventura. Simţea că Luther nu stătea la micul dejun pentru că îi era frică să nu adoarmă lângă ea; frică să nu se trezească într-un coşmar care îşi avea originea în război. Ştia ceva despre coşmarurile lui, pentru că îi văzuse picturile. Peisajele întunecate şi furtunoase care atârnau în biroul lui şi în camerele sale private deasupra Paradisului erau direct din visele lui. Pictura era terapia lui, modul lui de a supravieţui amintirilor.

Motivele ei pentru care nu l-a invitat să rămână până dimineaţă erau similare. Nu voia să se trezească în mijlocul unui coşmar despre o casă care devenise închisoare.

„Acum că ai un ucenic care poate supraveghea biroul, ce zici să pleci de la serviciu mâine devreme?” spuse Luther, prinzându-şi cămaşa albă. „Pot comanda un picnic de prânz de la unul dintre restaurantele locale. Am putea merge cu maşina la Smuggler's Cove şi să facem o plimbare pe plajă.”

„Sună ca o idee minunată”, a spus Raina. – Presupunând că mai am un ucenic.

— Ceva îmi spune că Lyra va apărea la birou, spuse Luther.

Raina zâmbi, amuzată de certitudinea lui. „Sună foarte încrezător în asta.”

Luther se aplecă peste pat şi îi plantă o palmă de fiecare parte. „S-ar putea să simtă efectele şampaniei pe care a băut-o în seara asta, dar pun pariu că apare. Odihnestete.”

O sărută, se îndreptă, îşi luă jacheta şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, spuse ea. „Conduceti cu atentie.”

A vrut să spună: *Noapte bună, Luther, iubirea mea,* dar nu a făcut-o. Niciunul dintre ei nu folosise cuvântul *dragoste* ; Nu încă. Poate niciodată.

— Nu-ţi face griji, spuse Luther. „La ora asta nu va mai fi nimeni pe drum."

O clipă mai târziu a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Ea a aşteptat clicul distinct care i-a spus că a folosit cheia pe care i-o dăduse pentru a o încuia.

Ea se aşeză înapoi în perne, reconfortându-se în urma slabă, persistentă, a parfumului lui. Nu a fost surprinsă când somnul i-a scăpat. Stătea întinsă liniştită privind în sus la tavanul umbrit şi se întrebă dacă Lyra putea să doarmă. Probabil ca nu.

Luther o trimisese acasă cu limuzina Paradise cu instrucţiuni către şofer să o vadă în siguranţă în căsuţa ei de pe malul mării. Fusese îmbujorată şi ameţită din cauza şampaniei şi a dansului, dar energia nervoasă dezlănţuită de ceea ce se întâmplase la reşedinţa Adlington nu se stinsese încă de la sine.

La ora cinci Raina a abandonat efortul de a dormi puţin. S-a ridicat, a făcut un duş, şi-a îmbrăcat o halat de flori, a făcut o cafea şi a deschis uşa de la intrare. Ediţia timpurie a *Arderii Golfuleţ Herald* era în prag.

A luat ziarul înăuntru şi s-a aşezat la masa din bucătărie pentru a citi titlurile. Deloc surprinzător, Lyra era din nou pe prima pagină. De data aceasta a fost o fotografie cu ea îmbrăcată plin de farmec în rochia ei de seară argintie, sosind la Paradis. Titlul spunea totul: LADY PRIVATE EYE WHO DISPATCHED CRAZED KILLER CU CLUBUL DE GOLF SĂRBĂTOREŞTE LA CLUBUL DE NOAPTE LOCAL.

Dacă Lyra a apărut astăzi la serviciu, probabil că va fi inundată de clienţi, probabil de sex masculin. Noaptea trecută, bărbaţii din Paradis se aliniaseră pentru a o scoate pe ringul de dans.

O femeie care iradia o aură de pericol şi farmec a fascinat un anumit tip de bărbat. Aceiaşi bărbaţi ar fi îngroziţi de perspectiva de a se căsători cu o astfel de femeie, desigur. Dar posibilitatea de a merge la culcare cu unul ar fi o provocare irezistibilă pentru o mulţime de bărbaţi care au presupus că o aventură cu o *femeie rapidă* a venit fără niciun fel de obligaţii.

Raina era destul de sigură că Lyra putea face faţă oricărui bărbat care credea că ar putea fi incitant să seducă – sau să fie sedusă de – o femeie atrăgătoare cu un leagăn de golf ucigaş. Fusese crescută în serul înaltei societăţi din San Francisco. Fusese învăţată din copilărie să navigheze în apele sociale perfide ale acelei lumi. Ea ar putea avea de-a face cu masculul din specie.

Întrebarea era dacă se va răzgândi cu privire la noua ei chemare. Raina spera că nu. *Ieri eram gata să o concediez pentru binele ei, iar astăzi vreau să rămână.*

Lyra s-ar putea să fie naivă şi fără experienţă când a venit vorba de realităţile dure ale vieţii, dar ea a radiat energie pozitivă în felul în care un bec alungă umbrele atunci când acţionaţi întrerupătorul. Ar fi frumos să avem astfel de energie în jurul biroului. Lyra ar putea pune clienţii în largul lor. Oamenii se deschideau şi vorbeau cu ea.

Au existat o serie de motive logice pentru a o angaja la Kirk Investigations, dar a fost lucrul corect de făcut? Poate că ar fi mai bine să-i oferim Lyrei un loc de muncă ca secretar al companiei. Aşa ar putea trata clienţii, dar într-o capacitate mult mai sigură.

Pe de altă parte, ultima mea slujbă ca secretară aproape că m-a ucis.

Era o întrebare discutabilă, pentru că Lyra nu avea abilităţi de secretariat. Nu fusese instruită să dactilografieze sau să preia stenografie. În orice caz, deşi era încântată să facă orice i se cere, a spus destul de clar că vrea să devină un investigator cu drepturi depline.

Raina lăsă hârtia jos şi se ridică în picioare să-şi torne o a doua ceaşcă de cafea. Pentru o clipă, rămase lângă tejgheaua bucătăriei, contemplând zorii strălucitori din California.

Luther avea dreptate, hotărî ea. Ar trebui să o lase pe Lyra să ia propria decizie.

Se întoarse la masa din bucătărie şi întoarse pagina pentru a citi lista celebrităţilor care fuseseră văzute intrând în hotelul Burning Cove. Întotdeauna era bine să ştii cine era în oraş. Uneori, vedetele de film care doreau investigaţii discrete preferau să angajeze pe cineva care nu avea legătură cu puternicele studiouri. Nu existau secrete la Hollywood.

Lucrurile au stat altfel în Burning Cove. Fixerii studioului aveau foarte puţină putere aici. Dacă voiai ceva tăcut sau îngropat discret în acest oraş, te-ai dus la Luther Pell sau Oliver Ward, proprietarul hotelului Burning Cove.

Telefonul a sunat la şapte. Raina s-a răcit. Palmele îi furnicau. Nicio veste bună nu a venit vreodată la telefon la acea oră a zilei.

Se ridică în picioare şi scoase receptorul de pe telefonul de perete.

„Da?”

Vocea de la celălalt capăt al liniei aparţinea unei fantome şi, aşa cum era cazul spectrelor, aducea un avertisment. Un trup care fusese îngropat în siguranţă a ieşit din mormânt şi dorea să se răzbune. Raina se forţă să asculte cu atenţie.

— Înţeleg, spuse ea.

Fantoma închise.

Un val de panică o năvăli pe Raina.

Negândită, mânată de forţa obişnuinţei – pregătirea de secretariat era profundă – şi-a făcut o notă pe micul bloc de hârtie care atârna pe peretele de lângă telefon. Cu siguranţă nu avea nevoie de memento. Instrucţiunile

fantomei au fost prinse în conştiinţa ei. Dar, văzând cuvintele scrise, a făcut-o să realizeze că nu era în mijlocul unui vechi coşmar. Era treaz, iar asta era real.

A tras aer în piept şi a luptat împotriva valului de teroare care ameninţa să o sufoce. Ea nu a fugit, nu de data asta. Dar un lucru era uluitor de clar. Nu putea să-i pună în pericol pe toţi la care ţinea în Burning Cove. Această ameninţare a venit din trecutul ei. Ea s-ar descurca cu asta.

Şi-a adunat nervii şi s-a forţat să gândească. Când a simţit că are oasele goale ale unui plan, a urcat la etaj să-şi facă bagajele.

A început cu cele necesare – pistolul şi o cutie suplimentară de muniţie.

Capitolul 6

R

aina a intrat pe uşa din faţă a biroului îmbrăcată în pantaloni stilaţi, o cămaşă cu mâneci lungi şi o pereche de pantofi sport cu şireturi. Părul îi era acoperit cu o eşarfă de mătase triunghiulară înnodata sub bărbie. Era genul de eşarfă pe care o folosea o femeie când mergea la o plimbare cu vârful în jos.

Lyra, aşezată la birou, cu capul dureros sprijinit în mâini, se strădui să-şi ascundă uimirea. Raina a venit întotdeauna să lucreze în costume de afaceri şi tocuri la modă, croite croite.

— Bună dimineaţa, spuse Lyra, încercând să pară oarecum normal. „Cafea? Tocmai am făcut o oală."

Era la a treia ceaşcă în acea dimineaţă – primele două fuseseră consumate la masa ei din bucătărie cu o oră în urmă. Cofeina combinată cu o doză consistentă de aspirină abia începea să scape de durerea de cap care o trezise în zori. Nu îndrăznise să rişte micul dejun. Pe drumul spre birou, ea îşi făcuse notă mentală să se uşureze la şampanie data viitoare când evită cu greu să fie ucisă.

Raina părea atât surprinsă, cât şi uşurată să o vadă. „Fără cafea, mulţumesc. Am băut câteva căni la micul dejun. Deci, te-ai hotărât să intri în birou astăzi?"

„Desigur."

Faptul că se gândise serios să-şi prezinte demisia era cu totul altă chestiune. Ea nu luase încă decizia, ceea ce însemna că, pentru moment, era o angajată dedicată a Kirk Investigations.

Raina aruncă o privire spre tava elegantă din bachelită, bucherul din piele verde şi celelalte accesorii elegante de birou pe care Lyra le cumpărase pentru postul ei de ucenic investigator.

„Sper că nu ai venit doar să-ţi împachetezi lucrurile", a spus Raina.

— Nu decât dacă mă laşi să plec. Lyra a folosit un deget pentru a împinge copia *Burning Cove Herald* de pe birou. – Presupun că ai văzut titlurile de dimineaţă?

„Da. Citiţi ziarul la micul dejun. Suntem norocoşi că Irene Ward a acoperit povestea. Este o jurnalistă excelentă. Am înţeles faptele corecte. Ea a reuşit chiar să facă o menţiune frumoasă despre Kirk Investigations."

— De ce te-ai gândit că s-ar putea să nu apar astăzi, Raina?

„Ţi-am spus să te gândeşti serios dacă vrei cu adevărat să fii anchetator.

Mi-a fost teamă că vei decide că această linie de lucru nu este pentru tine.”

Lyra şi-a dres glasul. „Recunosc că există unele aspecte ale jobului pe care nu le-am anticipat.”

„Asta este valabil pentru toate carierele, nu-i aşa?” spuse Raina. Ea se îndreptă cu viteză spre biroul ei. „Cu siguranţă am avut câteva surprize în poziţia mea anterioară la o firmă de avocatură.”

„Eşti avocat?”

„Nu. Am fost secretară.” Raina deschise un sertar şi scoase o coală de hârtie. „Sunt foarte bucuros că ai decis să rămâi la serviciu, pentru că am nevoie ca tu să te ocupi de Kirk Investigations cât timp sunt plecat în oraş.”

„Tu pleci?”

„Mi s-a cerut să fac o favoare unui bătrân. . . cunoştinţă. Este o chestiune foarte urgentă, foarte personală.”

— Înţeleg, spuse Lyra.

Ea nu înţelegea – deloc. Ceva nu era în regulă. Micile frisoane de pe ceafa ei au avertizat-o că orice s-ar întâmpla, nu era nimic normal. Curiozitatea îi tremura în ciuda durerilor de cap. A fost tot ce a putut să nu o preseze pe Raina pentru mai multe informaţii. Asta nu era treaba ei.

Raina luă un pix şi începu să scrie pe hârtie. „Sper să mă întorc până la sfârşitul săptămânii.”

Lyra şi-a lăsat ceaşca jos atât de tare încât s-a izbit de farfurie. „Vrei să mă ocup de Kirk Investigations pentru tot restul *săptămânii* ? Dar am fost la serviciu doar de trei – fă-le patru – zile. N-am idee ce fac.”

„Ai ceea ce este nevoie.” Raina îşi încheie biletul. „Vei fi bine.”

A strecurat biletul într-un plic, a scris un nume pe faţă şi a pus-o drept în mijlocul bucherului de birou. Ea a sărit în picioare şi s-a îndreptat spre uşă.

„Ne vedem în câteva zile”, spuse ea peste umăr.

Un val de anxietate o ridică pe Lyra de pe scaun. Nu se mai putea stăpâni.

„Raina, ce e în neregulă?”

„Ţi-am spus, a apărut ceva. Este o chestiune personală. Nu e nimic de îngrijorat, dar chiar nu pot discuta despre asta.” Raina se opri la uşă. – Apropo, Luther se va opri mai târziu astăzi. Aveam planuri pentru această după-amiază. Te rog, dă-i acel bilet pe biroul meu.”

— Nu i-ai spus domnului Pell că pleci din oraş?

„Ar cere să ştiu unde mă duc şi aş prefera să nu pierd timpul cu o ceartă care nu va schimba nimic.”

Raina a ieşit afară, pe trotuar. Lyra se grăbi după ea.

— Aşteaptă o secundă, spuse ea. „Dacă domnul Pell crede că ştiu unde te duci dar nu-i voi spune? Se va supăra pe mine. Nu vreau ca Luther Pell să fie supărat pe mine. Are legături cu mafiote, printre altele.”

„De ce crezi că nu-ţi dau niciun detaliu?” spuse Raina. Deschise uşa

micuţei ei decapotabile sclipitoare şi se urcă la volan. „Aşa nu va trebui să-l minţi. Şi, mai important, nici eu. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar avea succes.”

„Dar dacă nişte clienţi noi trec pe uşă săptămâna aceasta?”

— Tu eşti la conducere, spuse Raina. „Tu decizi ce cazuri să iei. Doar asiguraţi-vă că aţi luat un suport în faţă şi încercaţi să nu fiţi ucis.

— Corect, spuse Lyra, încercând să pară cel puţin semicompetentă şi profesionistă.

Raina întoarse cheia în contact, s-a îndepărtat de bordură şi a plecat pe stradă.

Lyra a aşteptat până când vitezotul a dispărut după colţ, înainte să se întoarcă în birou. Ea închise uşa cu geam şi se rezemă de ea, cu ambele mâini înfăşurate în jurul mânerului de alamă.

Ea era responsabilă de Kirk Investigations. Pentru restul săptămânii.

A fost un gând uluitor. O responsabilitate uriaşă.

Ea se trezise în acea dimineaţă cu o mulţime de întrebări serioase despre viitorul ei în afacerea de investigaţii private. Acum era evident că nu avea să fie întotdeauna cariera palpitantă şi plină de satisfacţii pe care şi-a imaginat-o. De curând, ca ieri, ea se văzuse ca un agent al justiţiei pentru cei care nu aveau încotro să se îndrepte; un investigator dedicat căutării de răspunsuri pentru oamenii disperaţi. Îi va găsi pe cei care i-au înşelat pe alţii. Ea avea să dea de urma moştenitorilor pierduţi de mult şi rudele dispărute. Poate ar ajuta poliţia să găsească un criminal sau doi.

Ar fi o Nancy Drew adultă, din viaţa reală. Avea chiar şi maşina pentru serviciu. Şi un trenci elegant. Şi un fedora foarte la modă.

Ieri, familia Adlington i-a schimbat dramatic viziunea asupra profesiei.

Şampania şi dansul fuseseră un tonic fin, dar, ca toate astfel de remedii, efectele fuseseră de scurtă durată. Până dimineaţa dispăruseră, lăsând în urmă amintirea zgomotului răutăcios al crosei de golf care lovise craniul lui Charles Adlington. Visele ei fuseseră pline de imaginile tulburătoare ale celor trei fier de călcat zăcând într-o poziţie greşită pe terasă şi de daune suplimentare care i se făcuseră capului lui Adlington. Nu avea să uite niciodată cuvintele Marcellei Adlington. *Trebuia să fiu sigur.*

Sosise la serviciu în această dimineaţă intenţionând să aibă o discuţie lungă cu Raina. Ea plănuise să explice că avea câteva îndoieli cu privire la ceea ce fusese convinsă că este chemarea ei. Ea dorise să discute despre realităţile a ceea ce urma.

Dar acum era clar că va trebui să-şi regândească opţiunile de carieră la un moment dat în viitor, deoarece Raina o lăsase responsabilă de Kirk Investigations. Nu putea să iasă pe uşă şi să închidă biroul. A trebuit să rămână până când Raina s-a întors. Ea avea responsabilităţi.

Se îndepărtă de uşă, îşi îndreptă umerii şi traversă camera spre biroul ei.

Era marţi. Se putea ocupa de birou până vineri. Ce ar putea merge prost de acum până la sfârşitul săptămânii?

Ceea ce începea cu adevărat să o îngrijoreze era convingerea tot mai mare că şeful ei avea probleme serioase.

Regula numărul unu este întotdeauna să presupunem că clientul minte sau, cel puţin, nu vă spune întregul adevăr. Toată lumea are secrete de protejat.

Capitolul 7

S

imon puse servieta pe biroul masiv din lemn. L-a desfăcut şi a început să o deschidă.

Luther se aplecă înainte şi se uită la gaura din piele de pe partea laterală a servietei. Pe bucata de otel care se vedea dedesubt sclipi lumina.

— Arată ca o gaură de glonţ, spuse el.

„Afacerea cărţilor poate deveni grea uneori", a spus Simon. Băgă mâna în servietă, scoase un plic şi i-l întinse lui Luther. „Cred că acest pachet conţine articolele pe care mi-ai cerut să le găsesc."

Luther a rupt plicul şi a aruncat un jurnal mic şi câteva scrisori pe birou. „Da. Mulţumesc. Prietenul meu va fi extrem de recunoscător. Cariera fiului său este în joc. De ce oamenii notează informaţii potenţial dăunătoare despre viaţa lor personală este un mister pentru mine. Ai crede că şi-ar da seama cât de dezastruoase pot fi astfel de lucruri."

Simon se uită la câteva dintre tablourile atârnate pe pereţii cu panouri ai biroului lui Luther. Imaginile erau peisaje care înfăţişează coasta în jurul Burning Cove în timpul furtunilor violente. Nu existau figuri în scene, dar imaginile clocoteau de violenţă, furie şi angoasă.

Simon făcuse odată greşeala de a se apropia prea mult de unul dintre picturile lui Luther. Energia infuzată în ea era atât de feroce încât nici măcar nu trebuia să o atingă pentru a simţi că scena ieşea direct din coşmarurile lui Pell. Poate că Luther nu face greşeala de a scrie scrisori sau de a ţine un jurnal, dar cu siguranţă găsise o modalitate de aşi exorciza câţiva dintre demonii săi personali.

„Poate fi extrem de dificil să ascunzi emoţii puternice", a spus Simon. „Se pare că fiul prietenului tău credea că este profund îndrăgostit."

„Cu un alt bărbat. Acest jurnal şi aceste scrisori le-ar fi distrus ambele cariere." Luther aruncă o privire spre mormanul de plicuri, hârtii şi fotografii rămase în servietă. – Ai găsit toate aceste articole în biblioteca lui Lennox?

„Da. Am decis că aş putea la fel de bine să le iau şi eu. Nu are sens să laşi Biroul să pună mâna pe o mulţime de materiale care ar putea distruge viaţa atâtor oameni."

Luther zâmbi cu un zâmbet rece. „J. Edgar Hoover i-ar plăcea să pună mâna pe aceste lucruri. Nimic de care se bucură mai mult decât să aibă

influenţă asupra altor oameni.”

„Agenţii speciali ai Biroului au fost suficient de mulţumiţi de înregistrările tranzacţiilor financiare ale lui Lennox. Nu vor rata niciodată aceste articole pentru că nu ştiau că există.”

„Voi avea grijă ca aceste materiale să fie returnate proprietarilor lor de drept”, a spus Luther. „Anonim, desigur.”

Simon închise şi încuie servieta.

Luther îl privea. „Cum mai face arderea?”

— E în regulă, spuse Simon. „Devine puţin iritat din când în când, dar mi se spune că este normal.”

— Îţi sunt dator, spuse Luther.

„Nu, nu. Dacă am terminat aici, voi fi pe drum.”

„Te întorci în Los Angeles atât de curând?” întrebă Luther.

„Nu, m-am gândit să mă cazez într-un hotel local şi să-mi iau o scurtă vacanţă.”

„Pot să-ţi aduc o cameră la Burning Cove.”

„Am auzit că hotelul este rezervat solid cu luni în avans.”

„Am legături.”

Simon a zâmbit. „Imaginează-ţi asta. Mulţumiri. O să vă accept oferta.”

„Apropo, de ce nu vii cu mine la Paradis în această seară? Îţi voi prezenta un prieten. Raina Kirk. Ea deţine singura agenţie de investigaţii private din oraş.”

„O doamnă detectiv privat? Sună interesant.”

„O să o rog să-şi aducă noul ei ucenic. Cred că o vei găsi şi pe domnişoara Brazier interesantă. E singură. Atractiv. Inteligent.”

„Nu ştiam că există un ucenic detectiv privat.”

„Lyra învaţă repede”, a spus Luther. „Am o bănuială că va fi promovată în curând.”

„Ce te face să spui asta?”

Luther ridică telefonul. „A fost atacată de un nebun ieri, când a intrat într-o crimă în curs. Ea s-a apărat cu un fier de trei.”

„Huh.” Simon simţi o trezire de interes. „Ce s-a întâmplat cu tipul care a încercat să o omoare?”

„A murit în urma rănilor grave la cap. Un fier de călcat cu trei poate face multe daune dacă ştii cum să-l manevrezi.”

— Şi domnişoara Brazier?

„Ştie cum să manevreze un fier de călcat cu trei.” Luther a împins o copie a *Arderii Cove Herald* peste birou. „După aceea şi-a petrecut noaptea bând şampanie şi dansând în clubul meu.”

Simon studie fotografia unei femei stilate, într-o rochie palidă şi tocuri înalte, coborând dintr-un taxi în faţa Paradise Club. Nu putea să-şi ia ochii

de la ea. Chiar şi într-o fotografie din ziar, ea era o fuziune convingătoare de mister şi farmec. Anticiparea îi încingea sângele. A doamna PI care doborase un ucigaş nebun şi apoi petrecea toată noaptea într-un club de noapte fierbinte, era exact genul de femeie pe care sperase să o găsească în Burning Cove. O femeie nesăbuită, cu spirit liber, modern. Genul care a venit fără niciun fel de obligaţii.

„Domnişoara Brazier a divorţat din întâmplare?” el a intrebat.

— Nu, spuse Luther.

„Ei bine, nimeni nu este perfect.”

Capitolul 8

W ce vrei să spui că Raina a plecat din oraş? spuse Luther. „Asta e imposibil. Mi-ar fi spus dacă ar fi avut un motiv să călătorească.”

Lyra se ridică în picioare, mişcându-se cu precauţie. Era amiază. Durerea de cap cu care se trezise dispăruse în cele din urmă sub năvala aspirinei şi a cafelei, dar încă se simţea cam fragilă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o confruntare majoră cu unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Burning Cove.

Mulţumesc că m-ai lăsat să-l înfrunt, Raina. Îmi eşti dator, şefu'.

Lyra şi-a amintit că, datorită poziţiei sociale a familiei ei şi afacerii de transport maritim a tatălui ei, a cunoscut o mulţime de bărbaţi puternici, inclusiv magnaţi şi politicieni importanţi. Ea a ştiut să se descurce cu ei.

Cu toate acestea, Luther Pell era cu siguranţă într-o altă categorie. Curriculumul de la facultatea exclusivă pentru femei pe care o urmase nu includea un curs despre cum să se ocupe de bărbaţii care conduceau cluburi de noapte şi se zvoneşte că au legături cu mafia.

Ea s-a compus. S-ar putea să nu posede multe abilităţi utile de muncă, dar a fost foarte bună când a fost vorba să-şi scape de necazuri.

„Tot ce pot să vă spun este că Raina s-a oprit la birou suficient de mult pentru a vedea dacă am venit la serviciu în această dimineaţă”, a spus ea. S-a dus la biroul Rainei şi a luat plicul sigilat. „Mi-a spus că a avut un caz care o obliga să plece din oraş pentru câteva zile. Ceva despre o veche cunoştinţă care avea nevoie de ajutorul ei. Ea a lăsat acest bilet pentru tine.”

„O notă?” Luther aruncă o privire spre scrisoare, cu neîncrederea gravată pe trăsăturile lui severe. „Nu. Ea nu ar face asta. Ea nu ar decola şi ar lăsa un bilet al naibii.”

— Vă rog să nu vă uitaţi la mine de parcă am făcut-o să dispară, domnule Pell, spuse Lyra. „Te asigur că nu ştiu nimic mai mult despre asta decât ştii tu.” Ea îi întinse lui Luther plicul. „Eu sunt doar mesagerul.”

Luther îi aruncă o privire atentă. Ochii i se îngustară.

Lyra tresări. „Da, ştiu ce se întâmplă cu mesagerul.”

„Raina nu era sigură dacă vei veni astăzi”, a spus Luther. „I-am spus că o faci. Am avut mai multă experienţă în a-mi da seama ce vor face oamenii, vedeţi. Raina este încă nouă la nivelul managementului.”

„Ce legătură are asta cu... Oh, nu contează. Sunt aici.” Lyra îşi îndreptă umerii. „Şi, până se întoarce Raina, eu sunt la conducere.”

Luther a dat din cap o dată şi a rupt plicul. Scoase biletul şi îl citi dintr-o singură privire. Apoi a citit-o din nou.
Când a ridicat privirea, era gheaţă în ochi.
„Ştii ce spune asta?” el a intrebat.
— Nu, spuse Lyra. „Dar înţeleg că este un mesaj foarte scurt.”
„Aici.” Luther îi băgă biletul în mână. „Citeşte-l singur.”
Nota a fost scrisă în scenariul elegant al şcolii de secretariat al Rainei. A fost, după cum bănuise Lyra, destul de scurt. A citit-o cu voce tare.

Draga Luther,

Am fost chemat pentru o problemă urgentă, personală. Nu mă aştept să fiu plecat ma i mult de câteva zile cel mult. Vă voi suna cât mai curând posibil când voi înţelege mai bine situaţia. Între timp, vă rog să mă iertaţi pentru plecarea mea grăbită.

Cu sinceritate,
R.

PS Vă rog să nu-mi interogaţi ucenicul. Ea nu are niciun răspuns pentru tine.

Lyra ridică privirea şi îl găsi pe Luther privind-o cu intensitatea rece şi fioroasă a unui prădător.
— Are probleme, spuse Luther.
— Sunt de acord, spuse Lyra. Ea şi-a încrucişat braţele. „Şi, din moment ce ai abordat subiectul, aş putea la fel de bine să-ţi spun că am deschis o anchetă.”
Luther părea uluit. „În dispariţia Rainei?”
„Da.” Lyra oftă. „Am fost îngrijorat, vezi. Ea nu părea să fie sinele ei normal în această dimineaţă. Sunt bine conştient că există câteva probleme serioase care implică etica profesională aici. La urma urmei, Raina este angajatorul meu şi a spus clar că pleacă din oraş pentru o chestiune personală. Am datoria să susţin reputaţia Kirk Investigations pentru a onora confidenţialitatea clienţilor. În orice caz-”
„La naiba cu etica profesională şi confidenţialitatea clienţilor. Oricum, Raina nu este client. Ea deţine firma.”
„Da.” Lyra s-a luminat. „Există multă zonă gri aici.”
„Nu este nimic gri în asta. O vom găsi. Ai ajuns undeva în *ancheta ta* ?”
Lyra s-a dus în spatele biroului Rainei şi a deschis cel mare, calendar de

birou legat în piele. „Întâlnirile ei de săptămâna trecută şi de ieri au fost toate de rutină, presupunând că poţi apela la *rutina de caz Adlington* ."

— Cu excepţia faptului că te-a trimis la interviul Adlington.

„Ea a crezut că ar fi o experienţă bună pentru mine. Mi s-a părut un interviu simplu şi direct cu clientul."

„Continua. Ce altceva ai verificat în afară de calendarul ei?"

Lyra închise calendarul şi deschise sertarul central al biroului. Ea a scos un caiet. „Ea foloseşte acest lucru pentru a înregistra memorii ale conversaţiilor telefonice cu contactele ei de afaceri şi clienţii ei. Din păcate, ea păstrează notele în scurtătură, dar datele sunt uşor de citit, la fel şi numerele de telefon şi adresele. Ultima notă este despre cazul Adlington. Nu mai e nimic după aceea. Eram în proces de a parcurge dosarele ei pentru a vedea dacă a existat vreo activitate recentă. Ea păstrează dosare foarte bune."

„Raina obişnuia să lucreze pentru o mică firmă de avocatură din New York, care a fost în afaceri de trust şi imobiliare de câteva generaţii", a spus Luther, pe tonul său nerăbdător.

„Da, ea a menţionat asta."

„A făcut-o?" Sprâncenele lui Luther se ridicară. „Sunt impresionat. Raina nu vorbeşte de obicei cu oamenii despre timpul petrecut în New York."

„Ei bine, tind să pun o mulţime de întrebări. În plus, cu greu se poate rata accentul ei elegant de pe Coasta de Est."

Distracţia străluci pentru scurt timp în ochii întunecaţi ai lui Luther. „Îmi dau seama de ce Raina spune că ai talent pentru munca de investigaţie."

Spiritul Lyrei a crescut. „Ţi-a spus asta?"

„Da."

„Asta este. . . foarte plăcut să aud." Lyra şi-a dres glasul. „După cum spuneam, nu există nimic în calendarul ei care să indice că astăzi va fi altceva decât normal aici, la Kirk Investigations, şi până acum nu am găsit note care să indice apeluri telefonice recente către vreuna dintre companiile sau persoanele din dosarul ei. de contacte."

Luther îi aruncă o privire gânditoare. „Kirk Investigations este un agenţie personală, iar dintre aceşti doi oameni, eşti singurul care a avut recent o experienţă neobişnuită."

— Da, şi noaptea trecută Raina a făcut tot posibilul să-mi ia mintea de la ceea ce s-a întâmplat la reşedinţa Adlington, dar în afară de grija ei pentru mine – era foarte înţelegătoare – nu am detectat nimic neobişnuit în comportamentul ei.

„Nici eu."

Şi tu o cunoşti mult mai bine decât mine, se gândi Lyra.

— Presupun că ai luat-o acasă după ce m-ai băgat într-o limuzină cu unul

dintre şoferii tăi? se aventură ea.

„Da, am luat-o pe Raina acasă”, a spus Luther.

„Nu vreau să intru în intimitatea ta, dar s-a întâmplat ceva care ar putea avea...a supărat-o?”

„Vrei să spui că ne-am certat?” Maxilarul lui Luther se strânse. S-a dus la fereastră şi s-a uitat în stradă. „Nu.”

„Pot să vă întreb dacă, uh, aţi împărţit un pahar de noapte?”

— Am părăsit-o la trei azi dimineaţă, spuse Luther. S-a întors. – Asta vrei să ştii, nu-i aşa?

Lyra răsuflă uşurată. „Da multumesc. Nu vreau să intru, dar încerc să stabilesc o cronologie.”

„O cronologie?”

„Raina spune că acesta este primul lucru de făcut într-un caz. Are sens. Am crescut în domeniul transporturilor maritime şi al transportului de marfă. Timpul este totul în lumea aceea.”

Luther era clar intrigat acum. „Continua. Spune-mi despre cronologia ta.”

„Având în vedere propriile noastre amintiri personale despre seară, cred că ar trebui să presupunem că orice a deranjat-o pe Raina şi a trimis-o departe de Burning Cove s-a întâmplat între aproximativ şase dimineaţă şi, cel târziu, opt.”

Luther o studie o clipă, curiozitatea înlocuind oţelul rece din ochii lui. „Ce te face să crezi că poţi restrânge fereastra de timp la câteva ore?”

„Raina s-a oprit aici la nouă. Era în drum spre ieşire din oraş. Asta înseamnă că valizele ei trebuie să fi fost în portbagajul maşinii ei. Nu ştia exact cât timp va fi plecată, dar estima trei sau patru zile. Este nevoie de timp pentru ca o femeie să-şi facă bagajele pentru o călătorie de acea durată. Era îmbrăcată pentru o călătorie lungă – pantaloni, pantofi comozi, o eşarfă pentru păr. Părea foarte grăbită, dar când i-am oferit cafeaua, mi-a spus că a luat deja câteva cu micul dejun. De asemenea, ştiu că şi-a făcut timp să citească ziarul de dimineaţă.”

„Cum ţi-ai dat seama?”

Lyra aruncă o privire la copia *Burning Cove Herald* de pe biroul ei. „Ea a menţionat că cazul Adlington a fost în titluri şi a spus ceva despre cât de norocos a fost că reporterul de crimă a lui *Herald* , Irene Ward, a acoperit povestea, pentru că a înţeles corect detaliile şi chiar a reuşit să introducă Kirk Investigations în bucată. Bună publicitate pentru firmă.”

„Ideea dvs. este că Raina a luat micul dejun, a luat o cafea şi a citit cel puţin prima pagină a ziarului, dar ceva s-a întâmplat la scurt timp după aceea, care a făcut-o să-şi facă o geantă, să se îmbrace pentru o călătorie lungă şi să se grăbească aici să lase un bilet pentru pe mine.”

— Da, spuse Lyra. Ea bătu cu o unghiă lustruită pe desktop şi se concentră foarte atent asupra lui Luther. „Raina a menţionat că deţineţi o afacere de investigaţie destul de exclusivă şi că aţi făcut activităţi de informaţii în timpul Marelui Război şi câţiva ani după aceea. Evident că ai avut mult mai multă experienţă în acest gen de lucruri decât mine, dar mă pot gândi doar la câteva lucruri care ar fi putut da peste cap lumea Rainei între micul dejun şi aproximativ opt dimineaţa."

„Un apel telefonic sau o telegramă."

„Exact."

„La naiba. Raina are dreptate. Aveţi instinctele pentru această muncă."

Remarca, venită de la un bărbat care ştia multe despre investigaţii, i-a infuzat Lyrei o doză de încredere în sine.

— Mulţumesc, spuse ea. „Cred că ar trebui să aruncăm o privire prin casa Rainei. Poate vom găsi ceva care să ne liniştească sau să ne dea o idee despre unde a mers ea. Presupun că nu ai...?"

„O cheie?" spuse Luther. „Da, o iau."

„Grozav."

— Nu că am avea nevoie de unul, a adăugat Luther. „A pătrunde într-o casă este o joacă de copii."

„Înţeleg."

Strângerea lacătelor era, se pare, o altă abilitate profesională pe care trebuia să o înveţe dacă rămânea în domeniul investigaţiilor private.

Luther se duse la biroul Rainei şi ridică telefonul.

„Pe cine suni?" întrebă Lyra.

„Am o miză foarte personală în această situaţie. Asta înseamnă că sunt prea aproape de asta pentru a fi sigur că gândesc logic, iar tu eşti bun, dar eşti un amator."

„Prefer termenul *de ucenic* ."

Luther a ignorat asta. „Avem nevoie de un expert, cineva cu talent pentru a percepe senzaţia unei scene."

„Sentimentul? Nu sunt sigur ca inteleg."

„Avem nevoie şi de cineva care să privească lucrurile cu un ochi obiectiv. Cineva care nu se va implica emoţional."

— Se pare că vorbeşti despre un robot, spuse Lyra.

„Destul de aproape." Luther a vorbit la telefon. „Hotelul Burning Cove? Te rog sună la camera lui Simon Cage."

Capitolul 9

L

„După că Pell avusese dreptate în privinţa unui lucru”, hotărî Lyra. Investigatorul expert, cu ochii limpezi, care nu s-a implicat niciodată emoţional, nu era cu siguranţă un robot, dar era mult oţel sub suprafaţa liniştită şi autonomă a bărbatului.

Ochelarii cu rame aurii nu au păcălit-o nicio secundă. Toată lumea are câteva secrete, dar ceva despre Simon Cage îi spunea că fie avea multe dintre ele, fie că cele pe care le găzduia erau mari. Era, de asemenea, foarte sigură că el era destul de capabil să-l ducă pe a lui în mormânt. Cei care au încercat să-i forţeze aceste secrete s-ar putea trezi să-şi sape propriile morminte.

Asta, desigur, l-a făcut fascinant. Şi inexplicabil de enervant. Încă încerca să decidă cum să interpreteze frigul necunoscut al conştientizării care îi zguduise simţurile când Luther îl prezentase cu câteva minute în urmă. Avea senzaţia că intuiţia ei dădea un semnal de alarmă, dar nu era sigură de ce ar trebui să fie îngrijorată. Cage a fost, până la urmă, un prieten al lui Luther Pell.

Bine, poate că ăsta a fost un motiv suficient pentru a fi precaut de bărbat.

Cage avea profilul stoic şi intrigant al unui bărbat care putea face faţă oricărei vieţi îi arunca. Ea ştia că, cu jacheta lui de în uşor şifonată, ochelarii şi servieta, el juca un rol pe care îl scriase pentru el însuşi. Arăta exact aşa cum s-ar aştepta să arate un comerciant de cărţi anticar. Părul închis la culoare era tuns scurt în stilul actual, dar nu era nici o strălucire de ulei.

Ochii lui verzi erau aproape imposibil de citit – aproape, dar nu în totalitate. Poate că vederea lui era slabă. Poate chiar avea nevoie de ochelarii cu rame aurii, dar ea se îndoia. Ea bănuia că le purta pentru că se convinsese că îngreunează oamenii să-l vadă pe bărbatul din spatele ochelarilor.

Ea se uită la cicatricile de pe mâna lui dreaptă. Inca un mister.

El o privea acum cu speculaţii cool. Deodată, ea a ştiut la ce se gândea.

— Nu, spuse ea. „Nu am avut nimic de-a face cu dispariţia Rainei.”

Luther era pe cale să-şi introducă cheia în încuietoarea uşii din faţă a vilei frumoase în stil colonial spaniol a Rainei. Făcu o pauză şi se uită la ea.

„Ce vrei sa spui?” el a intrebat.

Lyra îşi înclină bărbia spre Simon, care stătea liniştit într-o parte, cu servieta la picioarele lui.

„Aşa-zisul tău expert aici analizează situaţia, încercând fără îndoială să-şi dea seama ce s-ar fi putut schimba recent în viaţa Rainei”, a spus ea. „Asta fac anchetatorii adevăraţi, nu? Cauţi anomalii? Rupere în tipar? Domnul Cage a înţeles că sunt cea mai mare anomalie din jur. Raina m-a angajat acum patru zile, iar ieri a murit un bărbat implicat în primul meu caz, probabil din cauza mea. Când vine vorba de valuri în cronologia, acele două lucruri ies în evidenţă.”

Luther se încruntă. Părea de parcă era pe cale să se certe cu observaţia ei. În schimb, îl privi pe Simon.

„Bine?” el a intrebat.

Simon şi-a împins ochelarii mai sus pe nas. Nu părea jenat sau supărat.

„Ştii, intenţionam să-mi petrec după-amiaza asta lângă piscină la Hotelul Burning Cove, bând ceai cu gheaţă şi citind un roman bun”, a spus el. „În schimb, mă trezesc aici, aşteptând să investighez dispariţia unei doamne pe care nu am întâlnit-o niciodată. Deci, da, fac nişte analize şi, într-adevăr, mă surprinde că domnişoara Brazier este o angajată foarte nouă la Kirk Investigations. Trei zile la serviciu şi un bărbat este ucis. A doua zi domnişoara Kirk dispare. Se adaugă la o serie de interesante...”

— *Coincidenţe, îl* întrerupse Lyra lin.

„Nu cred prea mult în coincidenţe”, a spus Simon.

Tonul era politicos, dar mesajul era inconfundabil.

„Crezi sau nu, se întâmplă coincidenţe”, a spus Lyra. – Este evident că eşti genul suspect, domnule Cage. Să vedem dacă poţi folosi această trăsătură nefericită de caracter, găsind un indiciu autentic în vila Rainei. Pentru că dacă nu poţi face asta, aşa-zisa ta expertiză nu ne va fi de mare folos. Veţi fi liber să vă întoarceţi la Hotelul Burning Cove şi să vă aşezaţi lângă piscină.”

I-a oferit lui Simon un zâmbet înfiorător, cel pe care l-a rezervat bărbaţilor puternici care se credeau irezistibili pentru femei pur şi simplu pentru că aveau mulţi bani sau deţineau o companie mare. Întâlnise multe de genul acesta în timp ce lucra ca asistent al tatălui ei la Brazier Shipping.

Simon clipi la zâmbet şi o privi de parcă ar fi fost o carte antică rară la care ar putea – doar ar putea – să liciteze la licitaţie.

„Dacă nu te superi, voi rămâne în afara acestei discuţii”, a spus Luther. A împins cheia în broască şi a deschis uşa. „Avem de lucru şi o vom face într-o manieră metodică. Voi merge primul, pentru că din câte ştim eu am fost ultimul care a ieşit din casă înainte de a decola Raina. Cu noroc, voi putea observa dacă ceva pare diferit sau deplasat. Voi doi mă veţi urma.”

— Excelent plan, spuse Simon.

— Da, este, a fost de acord Lyra.

Ea şi-a deschis geanta, a scos un caiet mic şi un creion şi a închis geanta. Nu l-a putut reproşa pe Simon pentru că a jucat un rol, pentru că şi azi făcea

acelaşi lucru. Chiar dacă nu mai era sigură că era făcută pentru a fi anchetator, Raina îi încredinţase responsabilitatea de a conduce Kirk Investigations. Avea de gând să-şi facă treaba. Chiar acum acea slujbă era să afle de ce dispăruse Raina.

Trecu cu viteză pe lângă Simon şi îl urmă pe Luther în intrarea cu gresie a vilei mici.

Simon şi-a luat valiza, s-a mutat în spaţiul umbrit şi a închis uşa de la intrare.

Pentru o clipă, cei trei au stat în linişte, absorbind senzaţia spaţiului. Lyra a crezut că decorul interior era o reflectare excelentă a lui Raina – sofisticat şi de bun gust. Cu toate acestea, nu a existat niciun indiciu despre originile ei de pe Coasta de Est. Când Raina ajunse la capătul Rutei 66 în Santa Monica, se pare că îmbrăţişase stilul californian.

Influenţa colonială spaniolă la modă era peste tot în vilă, de la pereţii albi din stuc şi plăcile colorate din jurul şemineului până la grinzile de lemn închis la culoare din tavanul înalt. Covoarele, draperiile şi mobilierul au fost toate realizate în aurii, maro şi roşu mediteranean bogat.

— Nu există niciun semn de tulburare, spuse Luther. Merse încet, voit, prin sufragerie. „Totul arată aşa cum a fost aseară."

— Erau draperiile deschise când ai plecat? întrebă Simon.

Lyra şi Luther s-au întors amândoi să se uite la el.

— Nu, spuse Luther.

Lyra cercetă perdele. „Raina le-a deschis aşa cum ar face în orice dimineaţă normală. Nu se grăbea în mod special în acel moment. Dar când a plecat, nu şi-a făcut timp să le închidă, deşi ştia că va fi plecată pentru câteva zile."

— Bucătăria, spuse Simon. „Trebuie să ne uitam mai întâi la acea cameră.

Luther a condus drumul în bucătărie, o cameră făcută cu gresie galbenă, tăiată în alb şi negru.

— Fără vase în chiuvetă, anunţă Lyra.

— Menajera Rainei vine de două ori pe săptămână, spuse Luther. „Nu este una dintre zilele ei."

„Aşa că ştim că domnişoara Kirk şi-a luat timp să facă curăţenie după micul dejun", a spus Simon. Se uită la Lyra. „Teoria ta este corectă. Ceva s-a întâmplat după micul dejun. Un apel telefonic sau o telegramă cel mai probabil, deşi presupun că este posibil să fi venit cineva la uşă.

Lyra nu putea decide dacă ar trebui să fie flatată de acceptarea lui a logicii ei sau iritată pentru că îi luase atât de mult să recunoască că avea dreptate. Ea a decis să ignore cu totul comentariul. El a fost doar un consultant, până la urmă. Tatăl ei se plânsese adesea că consultanţii de afaceri sunt o mulţime inutilă.

Era un blocnotes ataşat de perete lângă telefon. Lyra a putut vedea

câteva urme pe foaia de hârtie de sus.

Simon a zărit blocnotesul în acelaşi timp şi a traversat camera pentru a arunca o privire mai atentă.

— Un număr de telefon, din întâmplare? întrebă Luther. „Ar fi o lovitură de noroc."

Simon studie zgomotele şi clătină din cap. „Din pacate, nu. Doar nişte doodle-uri, de genul pe care le faci atunci când aştepţi să treacă un apel telefonic la distanţă lungă. Să încercăm dormitorul."

Lyra îl simţi pe Luther ezitând, de parcă nu ar fi vrut să fie nevoit să intre în acea cameră. Ea nu l-a învinuit. Era spaţiul personal al Rainei, un spaţiu intim pe care îl împărtăşise cu ea. Dar nu a spus nimic. În schimb, a condus la etaj. Fără un cuvânt, Lyra şi Simon l-au urmat.

Dormitorul era un budoir elegant realizat în nuanţe de crem punctate cu stropi de roşu şi auriu. O pereche de uşi cu geam se deschidea spre un mic balcon romantic împodobit cu fier forjat. Dar spre deosebire de restul casei, semnele de activitate grăbită erau peste tot.

Cutiile pentru pantofi şi pălării fuseseră luate de pe un raft din dulap, dar nu au fost înlocuite. Sertarele erau deschise. Obiectele de pe măsuţa de toaletă erau în dezordine.

Lyra aruncă o privire în unele dintre sertarele deschise şi apoi studie dulapul.

„Se pare că Raina şi-a luat câteva articole de lenjerie intimă, o cămaşă de noapte şi cel puţin un schimb de haine", a anunţat ea. Se îndreptă spre pat şi ridică capacele unora dintre cutii. „Dar ea nu a împachetat tocuri înalte sau pantofi de seară. Nici ea nu a luat nicio pălărie."

Luther cercetă cutiile împrăştiate pe pat. „Ea se grăbea. De ce a pierdut timpul scoţând din dulap majoritatea cutiilor de pantofi şi pălării?

— Pentru că ea căuta ceva, spuse Simon. „Orice ar fi fost trebuie să fi fost ascuns în spatele dulapului."

Se deplasă spre partea îndepărtată a patului şi contempla o cutie de pantofi închisă. După câteva secunde, a întins mâna şi a atins-o de parcă ar fi fost o grenadă vie. Lyra ar fi putut jura că a simţit un fior de energie în atmosferă.

Intrigata, s-a apropiat de Simon pentru a vedea mai bine cutia de pantofi.

„De ce acela?" ea a intrebat.

„Nu ştiu." Simon se uită la Luther. „Cred că este important. Vrei să-l deschizi sau o fac?" Luther ezită puţin.

— O voi face, spuse Lyra. „Acea cutie îi aparţine Rainei. Cred că o altă femeie ar trebui să-l deschidă."

Luther dădu din cap. Părea uşurat. „Daţi-i drumul."

Ea întinse mâna să scoată capacul de pe cutia de pantofi. Degetele spectrale pe ceafa o făcu să ezite. De data aceasta nu a avut nicio dificultate

în a interpreta mesajul din intuiţia ei. Era ceva rău în cutie.

Conştientă că ambii bărbaţi priveau, cu ochii nituiţi pe cutie, ea a prins ferm nervii şi a scos capacul.

Timp de câteva secunde, se uită în jos la grămada mică de tăieturi de ziare îngălbenite. Apoi, foarte uşor, le-a aruncat pe pilota.

Simon ridică unul dintre decupaje. „Linia de date este Bar Harbor. Data este 1925. Acum treisprezece ani."

A citit cu voce tare restul articolului.

FEMEIE DIN LOCALITATE A PLECAT ÎN MARE. MOARTE TEMUTA.

Se crede că Jean Whitlock, soţia lui Malcolm Whitlock, a dispărut pe mare în timpul furtunii recente. Se spune că ea a scos singură barca cu pânze a cuplului. Autorităţile se tem că a fost surprinsă de întorsătura bruscă a vremii. Se spune că soţul ei este supărat. Soţii Whitlock au fost căsătoriţi de mai puţin de un an.

Felul în care Simon s-a ocupat de decuparea i-a dat Rainei impresia că făcea mai mult decât să citească raportul înfiorător. Era aproape ca şi cum ar fi încercat să înveţe ceva pur şi simplu atingând hârtia fragilă. Îşi amintea ce spusese Luther despre capacitatea lui Simon de a percepe senzaţia unei scene.

Luther a citit un alt fragment. CĂUTAŢI FEMEIA DISPĂRUTĂ, ANULATĂ.

Lyra ridică o tăietură. „Acesta este dintr-un ziar din Boston. Este datat optsprezece luni mai târziu."

A citit-o cu voce tare.

SOŢUL ÎNDURERAT AL UNEI FEMEI PIERDUTE PE MARE A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT TRAGIC

Malcolm Whitlock a fost găsit mort în casa lui din Boston în această dimineaţă. Familia relatează că cauza a fost o cădere pe scări.

După pierderea soţiei sale într-un accident cu barca în largul Bar Harbor, domnul Whitlock s-a mutat înapoi la Boston şi a intrat în izolare. Nu a apărut niciodată în societate. Familia lui a spus că este în doliu profund.

Luther se uită la Lyra şi Simon. „Raina nu a adus aproape nimic din trecutul ei cu ea când s-a mutat în California. Hainele, nişte bani şi lista de contacte cu care lucrase în timpul serviciului ei de secretariat la New York. Nu are familie. Niciun prieten din spatele est, cel puţin niciunul pe care eu îl

cunosc şi niciun client, cu excepţia celor pe care îi are aici, în Burning cove.
„Întotdeauna există cineva din trecut”, a spus Simon.
— Da, spuse Lyra. Studia tăieturile din ziare de pe pilota de satin. „Mereu.”
„Dar în acest caz cei doi indivizi din trecutul Rainei—dl. şi doamna Whitlock – sunt amândoi morţi, spuse Luther.
„Pierdut pe mare nu este întotdeauna acelaşi lucru cu mort”, a spus Simon.
Lyra se uită la Luther. „Nu-mi place să recunosc, dar are dreptate.”
„Sunt profund umilit de recunoaşterea ta generoasă a posibilităţii că aş putea avea o idee legitimă de spus”, a spus Simon.
— Eşti mereu atât de enervant, domnule Cage? întrebă Lyra.
— Omul face tot ce se poate, spuse Simon.
„Este de mirare că tot ce ai făcut nu i-a determinat pe oameni să-ţi sugereze să faci o plimbare lungă de pe un dig scurt.”
Simon şi-a ajustat ochelarii. „De fapt, primesc frecvent această sugestie.”
— Nu glumesc, spuse Lyra.

Luther şi-a dres glasul. „Sugerez să revenim la subiectul Rainei. Simon, ce ai luat din aceste decupaje?
Simon îi aruncă Lyrei o privire rapidă şi precaută. Ea ştia că nu voia să spună orice era pe cale să spună în faţa ei, dar nu avea de ales. Luther aştepta.
„Este multă căldură”, a spus Simon. „Majoritatea este veche, dar există un strat proaspăt. Foarte proaspăt. Cred că este sigur să spun că domnişoara Kirk s-a ocupat de aceste decupaje pentru scurt timp în această dimineaţă.
„Ce fel de emoţie?” întrebă Luther.
Lyra abia îşi putea ţine curiozitatea. Ea a avut deodată un milion de întrebări pentru Simon Cage, dar era clar că nu era momentul să le pună.
„Frica este cea mai veche emoţie din aceste decupaje”, a spus Simon, vorbind cu atenţie. „Lucrurile proaspete sunt în mare parte furie.”
Lyra aruncă o privire la decupaje. „Trebuie să ştim mai multe despre Whitlock”.
„Irene Ward ar putea fi în măsură să ajute”, a spus Luther. „Câteva dintre poveştile ei au devenit naţionale. Ea cunoaşte oameni şi are legături pe Coasta de Est. O să-i rog să sune, să vorbească cu oamenii care lucrează la morgi.”
— Morgues? întrebă Lyra.
— Morgile de ziare, explică Simon cu răbdare. „Acolo stochează hârtiile şi notele pe care reporterii le-au făcut atunci când au acoperit poveştile.”
— Da, spuse Lyra, străduindu-se să aibă răbdare. „Sunt conştient de

scopul morgilor ziarelor.” Se întoarse spre Luther. „Voi da acele apeluri.”

Simon clătină din cap. „Nu va funcţiona. Clipurile şi notiţele dintr-o morgă de ziar sunt considerate informaţii deţinute. Este puţin probabil ca responsabilul cu dosarele să fie de ajutor unui detectiv privat necunoscut care sună din senin de cealaltă parte a ţară. Un jurnalist profesionist cu contacte bune are şanse mult mai mari de a obţine informaţii utile de la un funcţionar de la morgă.”

Lyra încercă să nu strângă din dinţi. „Oh.”

Luther se îndreptă spre uşă. Lyra şi Simon l-au urmat. În partea de jos a scărilor, Lyra şi- a amintit de blocnotesul de lângă telefon, pe peretele bucătăriei.

— Stai, spuse ea. „Vreau să verific un lucru.”

Bărbaţii o priveau trecând repede prin sufragerie, prin sufragerie şi în bucătărie. După o clipă, l-au urmat, oprindu-se în prag.

„Ce căutaţi?” întrebă Simon.

„Nu cred că acestea sunt doodles”, a spus Lyra. „Raina a fost o secretară pregătită profesional în New York. Ea ştie stenografia. Îl foloseşte în mod obişnuit pentru a-şi păstra notele de investigaţie. Trebuie să găsim pe cineva care să ne traducă aceste squiggles.”

A început să rupă pagina de sus a blocnotesului, dar s-a răzgândit şi a luat în schimb tot blocul. S-ar putea să existe intrări anterioare care s-ar putea dovedi utile.

„Cunosc un secretar profesionist care este priceput în stenografie”, a spus Luther. „Elena Torres conduce sediul central al Hotelului Burning Cove. Oliver Ward, proprietarul, spune că doamna Torres conduce întregul hotel. Spune că încearcă doar să stea departe de ea.”

„Sună ca un om foarte inteligent”, a spus Lyra. „O secretară bună este cheia unei afaceri de succes. Tatăl meu spune adesea că nu ar putea conduce Brazier Shipping fără secretara lui, doamna Lee. Din păcate, tata nu a făcut niciodată saltul la concluzia evidentă.”

Simon şi Luther s-au uitat la ea.

„Ce concluzie este asta?” întrebă Simon.

Avea expresia unui om care, fără să vrea, este fascinat de vederea unei epave de tren care se mişcă încet, se gândi Lyra. Sau poate era aspectul unui bărbat care stă pe şine şi urmăreşte trenul venind spre el.

Ea a zâmbit zâmbetul pe care l-a rezervat oamenilor care au presupus că nu este foarte strălucitoare. A fost un zâmbet care nu a reuşit să uimească.

„Ceea ce tatăl meu nu şi-a dat seama este că o femeie este pe deplin capabilă să conducă Brazier Shipping”, a spus ea.

„Tu?” întrebă Simon.

„Pe mine.” Se întoarse spre Luther. „Să o rugăm pe doamna Torres să se consulte pentru noi.”

Capitolul 10

L

yra Brazier era femeia pe care sperase să o găsească în Burning Cove. Al naibii de aproape perfect, a decis Simon. Sofisticată, modernă – o femeie interesantă, plină de spirit, care era liberă să se implice într-o aventură pe termen scurt, fără obligaţii.

Perfect. Doar că ea nu era, iar el nu putea să-şi dea seama de ce.

În teorie, ea era exact ceea ce căuta el, dar realitatea era că se dovedea a fi complicată şi imprevizibilă. Nu avea nevoie de o femeie complicată şi imprevizibilă în viaţa lui. Pe lângă acest fapt evident, era clar că ea ajunsese la concluzia că el va fi o problemă fără ea, la fel de curând.

Bine, el nu era cea mai diplomatică persoană din lume, dar nu era vina lui că ea s -a remarcat ca elementul spectaculos nou din viaţa Rainei Kirk, anomalia care a perturbat tiparul. Faptele erau fapte.

Era lipsită de experienţă în noua ei profesie – lucrase la Kirk Investigations de doar patru zile – dar în după-amiaza aceasta a dat dovadă de nişte abilităţi de detectiv perspicace. Ea a fost cea care a preluat ceea ce s-ar putea dovedi a fi prima pistă solidă în dispariţie a Rainei Kirk. Acesta a fost motivul pentru care au fost adunaţi în biroul interior al lui Oliver Ward, proprietarul hotelului Burning Cove.

„Domnişoara Kirk a fost în mod evident învăţată metoda Gregg la şcoala de secretariat.” Elena Torres examină semnele de pe foaia de sus a blocnotesului pe care i-o dăduse Lyra. „Şi trebuie să spun că are o mână foarte bună. Dar trebuie să înţelegi că, de-a lungul timpului, fiecare profesionist îşi dezvoltă un stil personal de stenografie, unul care încorporează propriile comenzi rapide.”

— Ştiu, spuse Lyra. „Secretara tatălui meu mi-a explicat asta când mi-a arătat cum transcrie dictarea. Era ca şi cum ai citi şi a scrie altă limbă. Uimitor. Datorită ei, mi-am dat seama că semnele de pe acea hârtie ar putea fi stenografie. Crezi că poţi face ceva din ele?”

— Da, sunt sigură că pot, spuse Elena. Ea a luat un bloc de secretariat şi un creion. – Şi eu sunt secretar Gregg.

Simon stătea tăcut în fundul camerei, cu braţele încrucişate, servieta la picioare. Oliver îi dăduse secretarei să-l folosească scaunul în timp ce ea studia blocnotesul. Acum avea un umăr sprijinit de perete. A prins mânerul unui baston cu mâna stângă. Simon a recunoscut poziţia unui bărbat care a făcut faţă durerii de mult timp.

Oliver fusese cândva un magician faimos care aproape că fusese ucis pe scenă. Simon nu-şi văzuse niciodată actul, dar cunoştea bine legenda bărbatului. Sfârşitul dramatic al carierei lui Ward a făcut titluri în toată ţara şi în întreaga lume.

Soţia lui Ward, Irene, care a avut bataia crimei pentru ziarul local, avea propriul ei caiet la îndemână. Luther îi spusese că vor avea nevoie de ajutorul ei.

Luther însuşi se plimba prin cameră. Simon făcuse treburi ciudate pentru el de câţiva ani încoace, suficient de mult pentru a-şi da seama că ritmul neliniştit era în afara caracterului lui; dovada unei anxietate aprinsă. Nerăbdarea lui Pell era împletită cu o frustrare abia ascunsă. Îşi folosea mânia pentru a-şi învinge teama că i s-a întâmplat ceva groaznic iubitului său.

Simon şi-a petrecut timpul încercând să analizeze exact de ce nu a vrut să-şi ia ochii de la Lyra. Era alarmant să ştii că îşi dăduse seama atât de repede că el fusese imediat bănuitor faţă de ea. Majoritatea oamenilor fie l-au ignorat în totalitate, fie l-au respins drept un negustor de cărţi anticar, până a fost prea târziu; până când le descoperise secretele.

Îşi petrecuse ultimii doi ani cultivându-şi imaginea neimpresionantă. Lyra aruncase o privire la el şi ştia exact la ce se gândea. *Nu te potrivi cu modelul, Lyra Brazier.*

A fost adevărat în prea multe feluri.

Era izbitoare, dar nu frumoasă în modelul de la Hollywood. Privirea ei de alun era inteligentă şi perspicace, nu moale, sufocantă şi seducătoare. Nu era un judecător al modei feminine, dar chiar şi el îşi dădea seama că ea poseda calităţile greu de definit ale graţiei şi stilului. Era genul de femeie care putea să lumineze o cameră când intra în ea – nu pentru că ar fi fost plină de farmec, ci pur şi simplu pentru că era interesată de toţi cei din cameră şi oamenii au răspuns la acea energie.

Magia era că nu exista magie, se gândi el. Curiozitatea Lyrei era reală. Nu a încetat să fie surprins de cât de rară era acea trăsătură de caracter atât la bărbaţi, cât şi la femei. Majoritatea oamenilor erau dornici să vorbească despre ei înşişi, dar interesul lor faţă de ceilalţi era prea adesea limitat la luarea în considerare a modului în care altcineva putea fi de folos sau convins să se urce în pat.

Poate că am devenit cinic.

Lyra ar fi trebuit să fie genul cinic. Ea avea o profesie cunoscută pentru cinismul inspirat şi pentru o profundă dezamăgire faţă de natura umană. Cu toate acestea, în ciuda circumstanţelor grave pe care le investigau, ea emana un optimism hotărât, care probabil sugera naivitate. El a avut senzaţia că ea era una dintre acele persoane enervante care căutau mereu motivul şi refuzau să aibă o viziune realistă asupra oamenilor şi situaţiilor.

Cu toate acestea, ieri, ea a ucis un bărbat cu o crosă de golf şi apoi a dansat toată noaptea într-un club la modă.

„Metoda Gregg este complet fonetică”, a explicat Elena. „Înregistrează sunetul cuvântului, nu ortografia reală.” Ea a terminat de transcriere, a pus creionul jos şi a ridicat privirea. „Domnişoara Kirk a scris *Labyrinth Springs Hotel and Spa* .”

Lyra făcu ochii mari. „Esti sigur?”

Elena se uită în jos la notiţele ei. „Cât de sigur pot fi în aceste circumstanţe.”

„De ce s-ar întâlni Raina cu o cunoştinţă la un spa?” spuse Oliver.

Luther a rămas foarte nemişcat. „Poate că nu se întâlneşte cu o cunoştinţă. Poate asta a fost o scuză. Poate s-a înregistrat din motive personale. Dacă ar fi aflat recent că este bolnavă şi nu ar fi vrut să-mi spună? Ea este supusă uneia dintre acele aşa-zise cure bizare pe care le oferă în staţiunile balneare.”

— Vă rugăm să nu intraţi în panică, domnule Pell, spuse Lyra. „Aceasta nu este o emoţie utilă în acest moment.”

Toată lumea se uita la ea. Simon ştia că toţi gândeau acelaşi lucru: nimeni nu i-a spus lui Luther Pell să nu se panicheze.

Luther a tăcut şi a început să se plimbe din nou.

Simon se uită la el. – Ţine minte că nu ştim dacă domnişoara Kirk a scris acea notă pe bloc în această dimineaţă. Ar fi putut să-l noteze ieri sau cu o zi înainte.”

Elena clătină din cap. „Cred că este sigur să spun că a scris asta astăzi. Există o intrare pe pagina anterioară care se referă la rezervările ei pentru cina pentru doi aici la hotel aseară.”

— Raina m-a scos la cină aseară, spuse Lyra. „După aceea am mers în Paradis. Ai dreptate, Elena. Nota despre Labyrinth Springs Hotel and Spa trebuie să fi fost scrisă devreme în această dimineaţă.

Oliver se uită la Luther. „Dacă Raina ar fi avut o îngrijorare bruscă şi serioasă cu privire la sănătatea ei, mă îndoiesc foarte mult că ar fi ales Labyrinth Springs Hotel and Spa.”

„Domnul. Ward are dreptate, spuse Lyra.

Irene părea gânditoare. „Da el este.”

— Sunt de acord, spuse Elena.

„De ce sunteţi toţi atât de siguri de asta?” întrebă Simon.

„Pentru că nu este un spa de sănătate.” Lyra şi-a desfăşurat braţele şi şi-a lărgit mâinile. „Obişnuia să se specializeze în cure de apă de modă veche, dar în urmă cu un an Edith Guppy, fondatorul Guppy's House of Beauty, şi-a închis centrul spa de zi din New York şi a deschis unul în Labyrinth Springs.”

„Este un oraş staţiune la poalele dealurilor la câţiva kilometri de Palm

Springs”, a spus Irene.

Simon dădu din cap. „Am auzit de el.”

„Acel vechi hotel din Labyrinth Springs era pe ultimele sale etape în urmă cu câţiva ani”, a spus Oliver. „M-am gândit să-l cumpăr şi să-l renovez eu, dar am decis că îmi place Burning Cove mult mai mult decât deşertul. Iernile sunt în regulă, dar vara s-ar putea să-ţi închizi uşile. În urmă cu aproximativ optsprezece luni, un investitor bogat din New York pe nume Billingsley a venit şi şi-a luat locul pentru o melodie. A turnat o mulţime de bani în hotel şi a renovat complet vechiul spa. Guppy sa mutat acum un an. Trebuie să recunosc că afilierea la Casa Frumuseţii a lui Guppy a fost o lovitură de geniu din partea lui Billingsley.”

„Labyrinth Springs Hotel and Spa a devenit popular în rândul celebrităţilor şi al socialităţilor din Los Angeles în ultimul an”, a spus Elena. „Bărbaţii joacă golf şi tenis. Femeile merg adesea singure sau cu o prietenă pentru a profita de Ziua specială a Frumuseţii la spa-ul lui Guppy. Clienţii pot rezerva câte zile doresc, desigur. Majoritatea aleg opţiunea de trei zile, care include camera de hotel.”

Lyra nu a spus *că ţi-am spus* , dar i-a aruncat lui Simon un zâmbet care nu putea fi etichetat decât triumfător.

El a oftat. „Bine, o să muşc. De unde ştiai despre Casa Frumuseţii a lui Guppy?”

Lyra, Elena şi Irene se uitau la el de parcă ar fi fost de pe altă planetă.

„Glumeşti?” spuse Lyra. „Orice femeie din ţară care citeşte *Vogue* sau *Harper's Bazaar* sau orice ziar important ştie că marca Guppy. Reclamele pentru parfumul semnăturii lui Madam Guppy şi produsele sale de înfrumuseţare apar în toate cele mai bune reviste de modă.”

— Înţeleg, spuse Simon, simţindu-se brusc depăşit.

Oliver îi aruncă o privire plină de milă. „Uită-te la partea bună. Data viitoare când veţi avea ocazia să cumpăraţi parfum pentru o doamnă, veţi şti ce marcă să cumpăraţi.”

Lui Simon i-a trecut prin minte că nu cumpărase niciodată parfum pentru o femeie. Flori, da. Băuturi, da. Cina la restaurante la modă, da. Dar nu parfum.

Lyra îi aruncă un zâmbet puţin prea dulce. „Dacă doriţi să faceţi o impresie, asiguraţi-vă că cumpăraţi parfumul *semnăturii lui Guppy* .”

El o privi cu prudenţă. „Care este?”

Irene îşi ridică privirea din caiet. „Violet. Eu însumi nu îl port. E puţin prea greu pentru gustul meu.”

— Nici mie nu-mi pasă de asta, spuse Lyra. „Irene are dreptate. Este pe partea grea.”

— Sunt de acord, spuse Elena. „Se simte cumva Coasta de Est. Nu

California.” Luther ignorase jocul, dar se opri brusc să se plimbe şi se

întoarse să se uite la femei. „De ce a părăsit Guppy New York?” el a intrebat.

Urmă o scurtă tăcere. Irene, Elena şi Lyra s-au uitat una la alta. Irene a ridicat din umeri.

„Sunt sigură că chiria de pe Madison Avenue a fost foarte mare”, a spus ea. „Probabil că a costat-o o avere să ţină spa deschis.”

— Pun pariu că a vrut să meargă după piaţa celebrităţilor, a oferit Lyra. „Imaginea lui Guppy începea să devină cam greoaie. Femeile de o anumită vârstă poartă violet. Femeile mai tinere apelează la linii cosmetice mai noi. Guppy a ajuns probabil la concluzia că mutarea spa-ului în California şi atragerea publicului de la Hollywood ar actualiza imaginea mărcii sale. Ea a fost întotdeauna foarte inteligentă când vine vorba de marketing.”

Simon se uită la Lyra. „Ştii multe despre marketing.”

„Am fost crescut în lumea afacerilor”, a spus Lyra.

Şi ai luat notiţe, gândi Simon, *pentru că ai plănuit să preiei imperiul de afaceri al tatălui tău.*

Se întrebă cât de tare o dusese când Lyra şi-a dat seama că nu va moşteni controlul asupra Brazier Shipping, deoarece nu era fiul pe care tatăl ei îl dorise evident. *Cunosc sentimentul.*

Necruţător, a împins trecutul înapoi în umbră şi s-a concentrat asupra prezentului.

„Să ne gândim la asta”, îi spuse el lui Luther. „Domnişoara Kirk i-a spus Lyrei că se întâlneşte cu o cunoştinţă, îţi aminteşti? Cunoştinţa a ales probabil locaţia. Având în vedere ceea ce ştim acum despre Labyrinth Springs Hotel and Spa, este sigur să presupunem că domnişoara Kirk nu se află în mijlocul unei crize bruşte de sănătate.”

Maxilarul lui Luther se strânse. „Nimic din toate astea nu se simte corect.”

— Sunt de acord, spuse Lyra. „Şi tăieturile acelea din cutia de pantofi indică faptul că oricine a sunat-o este cineva din trecutul ei.”

Irene bătu cu creionul de caiet. „Este prea târziu să sun la acele ziare de pe Coasta de Est. Birourile vor fi toate închise. Dar voi începe să iau legătura cu morgile la prima oră dimineaţă.

„Următorul pas este să faceţi o vizită la Labyrinth Springs Hotel and Spa”, a spus Simon.

— Da, spuse Luther. „În acest moment, este singura noastră pistă. Vin cu tine.”

Oliver a vorbit încet. „Idee rea.”

— Are dreptate, spuse Lyra. – Nu ar trebui să mergeţi la Labyrinth Springs, domnule Pell. Nu încă.”

Luther se încruntă. „De ce naiba nu?”

Lyra şi-a încrucişat braţele şi l-a privit cu un aer rece, poruncitor. Era

aspectul unei femei care era obişnuită să dea ordine şi să le execute.

„Aceasta este Raina Kirk cu care avem de-a face aici”, a spus ea. „Nu ştim sigur că a mers la Labyrinth Springs şi, dacă s-a dus, nu ştim de ce. Există, totuşi, câteva lucruri pe care le ştim. În primul rând, a vrut să păstreze acţiunile sale secrete pentru noi toţi. În al doilea rând, dacă nu vrea să ştim ce face, nu-i va primi cu drag pe domnul Cage şi pe tine să intri în afacerea ei personală ca nişte tauri înnebuniţi care intră într-o arena de tauri.

Simon clipi. „Tauri înnebuniţi?

— Figura de stil, spuse Lyra.

„Instinctul îmi spune că Raina are probleme serioase”, a spus Luther.

„Intuiţia mea îmi spune acelaşi lucru.” Lyra îşi înclină capul. „Dar dacă este adevărat, există şi mai multe motive pentru a aborda această situaţie cu prudenţă.”

Luther îi aruncă o privire aprigă. „Ai o idee mai bună?”

Din câte şi-a dat seama Simon, Lyra nu a fost intimidată.

„Da, de fapt, da”, a spus ea. Se întoarse spre Elena Torres. „Vrei să telefonezi la Hotelul Labyrinth Springs şi să vezi dacă poţi face o rezervare pentru mine pentru mâine seară? Este vorba despre o maşină de patru sau cinci ore. Voi pleca la prima oră dimineaţă. Ar trebui să fiu acolo cel târziu în jurul prânzului. Voi pune un semn în fereastra Kirk Investigations astăzi, explicând că biroul este închis pentru restul săptămânii.

Elena îi aruncă o privire înţelegătoare şi întinse mâna spre telefon. „Vei folosi numele tău adevărat?”

— Bună întrebare, spuse Lyra. „Am nevoie de un nume de acoperire.”

— Cuşcă, spuse Simon. „Fă rezervarea în numele domnului şi doamnei Simon Cage. Tineri casatoriti. Vom dori suita pentru luna de miere dacă este disponibilă.”

— Nu fi ridicol, spuse Lyra, uluită.

„Este coperta perfectă”, a spus Simon.

Ce naiba fac? el a crezut.

Capitolul 11

R

aina a iesit la suprafata din halucinatii cu sentimentul ca era singura. Ea cunoştea bine sentimentul, pentru că îşi petrecuse o mare parte din viaţa de adult singură. Nu-şi dăduse seama cât de goală devenise lumea ei până când s-a mutat în Burning Cove. Acolo, în căldura soarelui din California, începuse să descopere comoara prieteniilor cu oameni în care simţea că poate avea încredere. În Burning Cove îl întâlnise pe Luther Pell.

Burning Cove şi Luther şi noii ei prieteni îi făcuseră darul suprem: promisiunea apartenenţei; promisiunea de acasa. Dar era o femeie cu un trecut atent îngropat. Întotdeauna se temuse că, într-o zi, spectrii acelui trecut se vor ridica din mormânt. Acum coşmarul ei devenise real şi trebuia să-l facă faţă în acelaşi mod în care avea orice altceva în viaţa ei – singură. A trebuit să-şi protejeze Luther şi noii ei prieteni cu orice preţ.

Ea a înăbuşit ultimele fragmente ale unei viziuni în care cădea într-un vârtej de lumină fierbinte, de culoare violetă şi s-a luptat să facă un bilanţ al situaţiei ei. Câteva amintiri vagi au pâlpâit şi au izbucnit. The deschiderea uşii camerei de hotel. Monştri înspăimântători aplecaţi peste pat – nu, nu monştri. Bărbaţii cu feţele acoperite cu măştile de cauciuc care erau folosite în spa-uri şi saloane pentru a netezi ridurile. Şi-a amintit de lupta ei frenetică pentru a se da jos din pat şi a scăpa. Sticlă spartă. Întuneric. Întuneric nesfârşit. Bubuitul motorului unei maşini. Cureaua genţii ei în degete. Bâjbâind cu închizătoarea. Mai multe halucinaţii.

Panică.

Şi apoi o viziune cu Luther întinzându-se în vârtejul violet, încercând să o apuce de mână. Dar ea a continuat să cadă. . .

Ea a deschis ochii şi a descoperit că se afla într-un dormitor. Nu camera în care fusese rezervată la hotel. Ea stătea întinsă pe un pat mare cu baldachin. Mirosul slab, persistent, al unui parfum familiar se agăţa de pilota şi feţele de pernă. Era acelaşi parfum care se răspândise din lenjeria de pat din camera două douăzeci şi unu de la Hotelul Labyrinth Springs – Violetul lui Madam Guppy.

Nu mi-a plăcut niciodată parfumul ăsta. Prea greu.

Cel puţin nu mai era legată la ochi. Şi mâinile ei erau libere. Lămpile din cameră erau aprinse. Era un lucru bun, pentru că draperiile decolorate, florale, erau strânse bine peste fereastră.

Ea se ridică încet. Atunci a auzit zgomotul verigilor metalice şi a devenit conştientă de o greutate incomodă pe piciorul drept. Ea a privit în jos. Lumina de la aplice de perete strălucea pe mânacul din jurul gleznei ei. Un capăt al unui lanţ metalic era ataşat de mânecă. Celălalt capăt era fixat de un inel de fier fixat pe perete.

Purta pantalonii, cămaşa şi pantofii sport pe care îi purtase când se afla în camera ei de hotel. Cel puţin era îmbrăcată complet. Întotdeauna a fost mai uşor să faci faţă dezastrului când cineva purta haine bune.

S-a ridicat încet. Lanţul era suficient de lung pentru a-i permite să intre în baia alăturată. Ar putea ajunge şi la masa de toaletă. Nu o lăsa să meargă până la uşă.

Se duse la fereastră şi trase deoparte draperiile decolorate. Acolo nu era nimic de văzut în afară de peretele solid de scânduri care fusese bătut în cuie peste fereastră.

Cineva făcuse multe probleme să creeze o celulă de închisoare – mult prea mult efort pentru o singură răpire. A ştiut atunci că nu era prima femeie care fusese înlănţuită în dormitorul foarte drăguţ, oarecum de modă veche.

A văzut o farfurie cu chifle pentru micul dejun, un ceainic mare şi o ceaşcă şi o farfurie aşezate pe o măsuţă. Designul farfuriei, al paharului şi al farfurii era familiar. Mâncarea pe care ea o comandase de la room service fusese servită pe feluri de mâncare decorate cu acelaşi design. Rulourile nu erau de casă. Păreau de parcă ar fi venit dintr-o bucătărie profesională – o bucătărie de hotel.

Îi trecu prin minte că mâncarea ar putea ajuta la ameliorarea stomacului ei greaţă. Ea zgudui prin cameră, luă una dintre rulouri şi luă o muşcătură. S-a prăbuşit şi am simţit că va rămâne jos.

Ea a ridicat capacul ceainicului şi a inspirat cu prudenţă. Conţinutul era doar călduţ, dar nu asta a făcut-o să decidă să renunţe la o ceaşcă de ceai. Era o urmă slabă a unui miros de plante prea familiar care o îngrijora. A declanşat o amintire. O oală cu acelaşi ceai fusese adusă în camera ei de hotel, prin amabilitatea conducerii hotelului. Îşi turnase o ceaşcă în timp ce îşi aştepta vizitatorul. La scurt timp după ce terminase ceaiul, fusese cufundată în halucinaţii. La un moment dat se prăbuşise pe pat.

Ea ştia ceva despre otrăvuri. Ea nu ar bea ceaiul. Ea a luat oala şi a intrat în baia cu gresie alb-negru. Prosoapele erau monogramate cu logo-ul Casei Frumuseţii lui Guppy: o orhidee violet. A turnat ceaiul pe chiuvetă şi a pus oala deoparte.

Pe raftul cu gresie albă de deasupra chiuvetei era un pahar. A folosit săpunul pentru a-l spăla şi apoi a băut un pahar plin cu apă. Când a terminat, s-a dus înapoi în dormitor, a mâncat restul chiflelor de mic dejun şi

s-a lăsat pe marginea patului. Ea a examinat mânacul din jurul gleznei.

Era o captivă închisă într-o închisoare înşelător de plăcută. Cu draperiile închise, nici măcar nu s-a observat ferestrele cu scânduri.

Ea ştia multe despre închisorile atractive în exterior. Îşi petrecuse scurtul coşmar al unei căsnicii închisă într-una din Bar Harbor.

Ea a luptat împotriva unui val crescând de panică şi a încercat să se gândească. Fusese păcălită. Nu Doamna Fantomă a fost cea care dăduse apelul telefonic care o adusese la Labyrinth Springs. Altcineva – cineva care cunoştea secretele căsniciei ei – făcuse acel apel.

Coşmarurile ei se împliniseră. Psihopatul violent cu care se căsătorise nu murise într-o cădere pe scări. Era în viaţă şi o vânase. De data asta avea să o omoare.

Dar ea nu mai era tânăra singură şi naivă care fusese uşor înşelată de un bărbat în vârstă frumos, fermecător şi bogat.

Manaculul. A trebuit să facă ceva în privinţa asta înainte de a putea încerca să găsească o cale de a scăpa. Ea se confruntase cu o problemă similară ultima dată când fusese ţinută prizonieră. În Bar Harbor, reuşise să se salveze pentru că cineva o învăţase să navigheze. Trecuseră săptămâni, totuşi, până când ea îşi adunase nervii să-şi asume riscul de a naviga în furtună.

Vestea bună de data aceasta a fost că ea ştia deja să dea lacăt. O secretară a învăţat multe abilităţi când şi-a dat seama că lucra pentru câţiva ucigaşi nemilos. Şi-a propus să descopere cele mai întunecate secrete ale angajatorilor ei, mai ales când a început să bănuiască că se afla pe lista lor de sarcini a viitoarelor victime.

Ea a încercat să se concentreze asupra detaliilor din jur, căutând ceva pe care să-l poată folosi pentru a debloca mânacul. Dar camera începea să se răsucească şi să se deformeze din nou în jurul ei, la fel cum făcuse aseară în camera doi douăzeci şi unu. Halucinaţiile s-au repezit, scene din coşmarurile ei.

O letargie devastatoare s-a instalat asupra ei. Ea a căzut înapoi pe pat.

Lacrimi de furie şi frustrare i s-au scurs din ochi. A ştiut atunci că nu ar fi trebuit să mănânce niciodată chiflele pentru micul dejun.

Capitolul 12

S

imon a ajuns la cabana de pe malul mării cu puţin înainte de şase a doua zi dimineaţa. Primul lucru pe care l-a observat Lyra a fost că nu purta ochelari. Al doilea lucru care a fost imediat evident a fost că era într-o dispoziţie proastă.

Se uită la cele trei valize de piele roz şi la cutia de pălării care stăteau în micul hol din faţă.

„Ce naiba?” el a spus.

„Ar trebui să fim în luna de miere, îţi aminteşti? O mireasă nu se cazează într-un hotel scump cu o singură valiză.”

„Este corect? Ai mai făcut asta înainte?”

„Am participat la o serie de nunţi ca domnişoară de onoare. Mi-am petrecut câteva luni planificându-mi propria nuntă până când am descoperit că logodnicul meu se culca cu fostul meu cel mai bun prieten. Crede-mă, ştiu cum se fac aceste lucruri.”

Simon i-a cercetat fusta verde închisă confortabilă, bluza galbenă de mătase şi sandalele delicate cu toc înalt, cu o strălucire dezaprobatoare.

„Arăţi ca un model de modă”, a spus el.

Ea îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet al ei. „De ce vă mulţumesc.”

Nu i-a întors zâmbetul. „Vă trece prin cap că s-ar putea să exageraţi cu povestea noastră de acoperire?”

„Aţi prefera să port trenciul meu şi fedora? Cumva, nu cred că ar funcţiona cu imaginea domnului şi doamna Cage, proaspăt căsătoriţi.”

„Pierdem timpul.” Simon luă două dintre valizele din piele roz şi ieşi pe uşa deschisă. „Hai să mergem la drum.”

Îşi puse cureaua genţii de mână peste umăr, apucă mânerul valizei rămase, luă cutia de pălării şi se grăbi după el.

— Eşti mereu aşa de morocănos dimineaţa? ea a intrebat.

„Nu ştiu. Nu a fost niciodată cineva prin preajmă care să se plângă.”

— Deci nu eşti căsătorit, atunci?

„Nu.”

„A fost căsătorit vreodată?”

„Nu.”

Deschise portbagajul elegantului Cord maro parcat în alee şi puse două valize roz lângă servieta şi o singură valiză din piele maro, bine uzată. Când termină, se uită la cutia de pălării şi la valiza rămasă.

„Aceia vor trebui să meargă pe bancheta din spate”, a spus el.

Ea îi aruncă zâmbetul ei super-orbitor. „De ce am senzaţia că ţi-ai dori să mă bagi în portbagaj şi să pui valizele pe scaunul pasagerului?”

El a ignorat asta. În schimb, duse a treia valiză şi cutia de pălării pe partea pasagerului decapotabilului. Vârful era jos. Se aplecă şi lăsă valiza şi cutia pe podeaua compartimentului din spate.

Se îndreptă şi porni în jurul maşinii. Să mergem. Este o călătorie solidă de patru ore şi jumătate până la Labyrinth Springs, iar asta presupune că nu există probleme cu maşina.

Ea nu a răspuns şi nici nu a făcut nicio mişcare pentru a intra în maşină. Era important să începi ca unul menit să continue.

Simon ocoli jumătatea din faţă a decapotabilului înainte de a se opri brusc. Fără un cuvânt, s-a întors şi s-a întors pe partea pasagerului vehiculului. I-a deschis uşa.

Ea îi aruncă un zâmbet adevărat şi se strecură pe scaunul din piele moale ca unt.

— Mulţumesc, spuse ea.

„Asta e corect.” A închis uşa. „Este important să răsplătim comportamentul bun.”

„Acesta va fi un drum foarte lung, nu-i aşa?”

„Am un radio. Nu va trebui să ne distram unul pe altul cu conversaţii sclipitoare.”

„Prea rău. Sunt destul de bun la conversaţie.”

„Crezi sau nu, deja mi-am dat seama.”

A rotunjit capota lungă a Cordului, a deschis uşa din partea şoferului şi a urcat la volan. Scoase o pereche de ochelari de soare din buzunarul cămăşii, i-a pus şi a pornit motorul.

Ea a scos o eşarfă de mătase verde din geantă, a împăturit-o într-un triunghi şi şi-a puso peste păr.

„Am voie să-ţi reamintesc că această husă pentru luna de miere a fost ideea ta?” întrebă ea, înnodând eşarfa sub bărbie.

„Ar fi nepoliticos”, a spus el. S-a îndepărtat de bordură. „Dar probabil că o merit.”

„Îmi place un bărbat care îşi asumă responsabilitatea pentru comportamentul său.” Şi-a deschis din nou geanta, a scos o pereche de ochelari de soare şi i-a pus. „Dacă regreti că ai sugerat să te însoţesc ca mireasă, de ce ţi-a venit ideea în primul rând?”

„Nu m-am putut gândi la nici un alt mod de a fi cu ochii pe tine. Şi plănuiai să continui ancheta pe cont propriu. Recunoaste.”

„Bineînţeles că aş fi continuat să o caut pe Raina, cu sau fără un soţ fals.”

„Ştiam eu.”

Ea se aşeză pe spate pe scaun. „În plus, deşi nu aveai de unde să ştii,

această excursie la Labyrinth Springs îmi va permite să elimin unul dintre punctele de pe agenda mea personală."

A oprit maşina la o intersecţie şi a aruncat o privire spre ea. „Ce-i asta?"

„Într-un hotel cu un bărbat care nu este soţul meu."

— Asta e ideea ta de glumă?

„Nu. Sunt serios."

„Ce altceva este pe agenda asta a ta?"

„O mulţime de lucruri pe care nu le-am făcut pentru că am pierdut prea mult timp încercând să fiu fiica perfectă şi să-i demonstrez tatălui meu că am fost suficient de matur şi suficient de inteligent pentru a-i prelua afacerea. După ce am absolvit facultatea, l-am convins pe tatăl meu să mă angajeze. Am început în camera de corespondenţă a Brazier Shipping şi am mers până la sediul central. Am vrut să învăţ fiecare aspect al afacerii. Am fost asistentul tatălui până acum câteva săptămâni."

„Ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni?

„Am renunţat. Este complicat. Sper că noua mea carieră de investigator privat îmi va face posibil să-mi completez CV-ul."

„Ce CV?"

„Doar o expresie. Ceea ce încerc să explic este că, atunci când îmbătrânesc, vreau să pot privi înapoi la un trecut interesant."

„Am văzut articolul în ediţia de ieri a *Herald* . Se pare că ai deja un trecut interesant."

Ea se cutremură. „Ce s-a întâmplat la reşedinţa familiei Adlington nu contează."

„Aveţi încredere în mine, contează."

„De ce spui asta?"

„Pentru că nu o vei putea uita niciodată."

Ea s-a gândit la asta. „Ai dreptate. Este foarte perspicace din partea ta."

„Golly, mulţumesc. Din când în când mă impresionez. Există o hartă în torpedou. Eşti responsabil de navigaţie."

„Din noroc pentru tine, ştiu să citesc o hartă."

„Da, în mod clar, norocul meu a trecut peste tot astăzi."

Deschise torpedoul, dădu deoparte lanterna şi alte câteva obiecte şi scoase harta.

În ciuda dispoziţiei îngrozitoare a lui Simon, i-ar fi plăcut călătoria dacă misiunea lor nu ar fi fost atât de serioasă. Drumul a urmat coasta până în Los Angeles. A fost o altă zi perfectă a Californiei de Sud. Oceanul scânteia şi orbi cu o lumină ascuţită ca un diamant. Briza îi stimula toate simţurile. Şi stătea foarte aproape de cel mai interesant bărbat pe care l-a întâlnit vreodată. Simon a condus maşina incitantă cu o îndemânare rece şi relaxată.

Una peste alta, a fost o scenă dintr-un film de la Hollywood. *Aici trebuia să fiu,* se gândi ea. *Ar fi trebuit să plece de la Brazier Shipping cu ani în*

urmă şi să se mute la Burning Cove .

Dar, ca şi în cazul atâtor lucruri în acest tărâm al soarelui şi al strălucirii, aparenţele ar putea fi înşelătoare. Acest lucru a fost cu siguranţă adevărat pentru Simon Cage.

„Eşti un adevărat comerciant de cărţi anticar?” ea a intrebat.

Profilul lui dur a devenit mai greu. Pentru o clipă, nu era sigură că el avea să răspundă la întrebare.

— Destul de adevărat, spuse el în cele din urmă. „Am un mic magazin la primul etaj al casei mele din Santa Monica. Dar cei mai mulţi bani îmi câştig căutând şi autentificând cărţi anticare pentru colecţionari.”

— Şi lucrezi pentru Luther Pell?

„Fac ocazional slujbe ciudate pentru el, da.”

„Investigaţii”.

„Da.”

„Fără supărare, dar nu arăţi ca un investigator profesionist.”

„Nu eşti prima persoană care a menţionat asta”, a spus el. „Acesta este mai mult sau mai puţin punctul când lucrezi sub acoperire.”

Ea se îmbujora. „Dreapta.”

„Poate ar trebui să-mi iau un trenci. Pot să întreb de unde l-ai cumpărat pe al tău?”

Ea îi aruncă o privire arzătoare. „Nu este amuzant.”

„Nu sunt cunoscut pentru umorul meu.”

— De înţeles, spuse ea. – Presupun că ai o armă.

„În servieta mea.”

„Ei bine, asta e ceva, cel puţin.”

— Servieta sau pistolul?

„Ha. A fost o încercare disperată de umor. Nu încerca să negi. O ştiu când o văd.”

„Şi tu? Ai un pistol într-una dintre valizele alea roz? Cutia de pălării, poate?”

A fost jenant. Un investigator profesionist competent ar trebui să aibă un pistol şi să ştie cum să-l folosească. Era bună cu arcul şi săgeţile pentru că fusese în echipa feminină de tir cu arcul din facultate, dar, din păcate, armele de foc nu fuseseră incluse în programă.

„Tocmai mi-am început slujba la agenţia Kirk”, a spus ea. „Raina spune că nu sunt pregătită să port o armă. Ea spune că am nevoie de mai multă experienţă.”

„Nu fi jignit, dar trebuie să-ţi spun că mi se pare liniştitor.”

Ea şi-a încrucişat braţele. „Sunt ofensat.”

„Judecând după ce s-a întâmplat cu ultimul tău caz, se pare că poţi avea grijă de tine”, a spus Simon. „Din experienţa mea, armele sunt supraevaluate. Nu par să fie niciodată disponibile atunci când aveţi nevoie

de unul. De obicei, eşti blocat cu orice este la îndemână. Un club de golf, de exemplu.”

S-a răcit şi şi-a concentrat atenţia asupra priveliştii prin parbriz.

„Ce am spus?” întrebă Simon.

„Hai sa schimbam subiectul.”

„Nu vrei să vorbim despre ultimul tău caz.”

„A fost şi primul meu caz”, a spus ea. „Şi nu, nu vreau să discut despre asta.”

„Am avut şi cazuri care s-au terminat prost.”

„Este corect?” ea a spus.

Ea aruncă o privire la cicatricile de pe mâna lui dreaptă, dar hotărî că era prea devreme pentru a pune întrebări despre ele. Cicatricile, văzute sau nevăzute, erau o chestiune foarte personală.

— Da, spuse el.

„Cine sunteţi, domnule Cage?”

„Tu ştii cine sunt.”

Răspunsul lui a fost o fracţiune de bătaie prea lent, hotărî ea. Nu se aşteptase la întrebarea asta. Ea a zâmbit. Era bine de ştiut că putea perturba stratul de control calm şi rece pe care Simon îl arăta lumii.

„Ce te-a determinat să te pozezi ca un comerciant de cărţi anticare pentru munca ta de investigaţie?” spuse ea, simţindu-şi drumul în inchiziţie. „Pare o alegere ciudată.”

„Nu este un rol. Ţi-am spus, chiar sunt în domeniul cărţilor. Sunt specializat în urmărirea cărţilor anticare valoroase, manuscriselor şi hărţilor pentru colecţionari. Am reputaţia de a putea detecta fraudele şi falsurile. Ai fi uimit de câţi oameni se angajează în înşelăciune în comerţul cu cărţi anticare.”

„Nu, n-aş fi surprins. Există o mulţime de bani în acea lume, la fel ca şi în lumea artei. Şi o mulţime de colecţionari obsesivi. Această combinaţie face întotdeauna o afacere plină de viaţă în fraude şi falsuri.”

„Da, da.”

„Cum ai ajuns să faci aşa-zisele slujbe ciudate pentru Luther Pell?”

Din nou, a existat o uşoară ezitare înainte ca Simon să răspundă. Când a făcut-o, ea a avut impresia că el îşi alegea cuvintele cu mare grijă.

„Luther a venit să mă caute acum câţiva ani”, a spus el. „Auzise că am un anumit talent pentru a găsi cărţi rare şi că pot detecta fraudele şi falsurile. S-a gândit că aş putea să-i fiu de folos uneori.”

„Pot să văd unde acest tip de talent ar fi util multor oameni.”

„Este puţin mai complicat decât atât”, a spus Simon.

„Ştiu.”

Mâinile lui Simon se strânseră în jurul volanului. Şi-a ţinut atenţia fixată pe autostrada cu două benzi.

„Este corect?” spuse el, cu tonul mult prea neutru. „Ce crezi că ştii mai exact?”

„Ieri, când am fost acasă la Raina, ai simţit ceva important în acea cutie de pantofi unde am găsit tăieturile. L-ai detectat doar atingând cutia. Ai, din întâmplare, vreo abilitate paranormală, Simon Cage?

„Te rog să nu-mi spui că eşti unul dintre acei oameni care sunt obsedaţi de fenomenele psihice.”

„Nu sunt obsedat de asta, dar găsesc subiectul fascinant.”

„Fascinant.”

„Ma face curioasă”, a spus ea.

„Totul şi toată lumea pare să te facă curios.”

„Ei bine, da, dar paranormalul este deosebit de intrigant pentru mine”, a spus ea, cu entuziasmul treptat. „Se pare că îi interesează şi pe alţii. Ştiţi că Universitatea Duke a înfiinţat Laboratorul de Parapsihologie în urmă cu câţiva ani?

Încă o dată, mâinile lui Simon s-au strâns pe volan.

— Da, spuse el.

„Şi apoi sunt lecturile lui Edgar Cayce şi Asociaţia sa pentru Cercetare şi Iluminare.”

„Cayce este fie delir, fie o fraudă. Pariez pe acesta din urmă.”

„Nu poţi şti asta.”

„Chiar iei în serios toate chestiile alea despre citirea viselor şi proiecţia astrală?”

„Ei bine, nu. Dar cred că el şi alţii sunt serioşi în ceea ce priveşte cercetarea şi cred că subiectul merită să fie studiat. Nu e ca şi cum o mulţime de oameni respectaţi nu au încercat să investigheze paranormalul. Luaţi Arthur Conan Doyle, de exemplu.”

„Pare uimitor că omul care l-a creat pe Sherlock Holmes ar putea fi păcălit atât de uşor, dar iată ce ştiu despre mediumi şi ghicitoare, Lyra. Toţi sunt fraude şi escroci.”

— Sunt de acord, spuse ea. „Am avut câteva lecturi făcute de medii de ceainărie şi am participat la o şedinţă de spiritism. Houdini i-ar fi expus pe toţi într-un minut.”

El îi aruncă o privire cercetătoare. „Mă bucur să aud că nu te-ai îndrăgostit de escrocherie.”

Şi-a încreţit nasul. „Nu trebuie să arăţi atât de uimit şi uimit încât am putut detecta falsitatea.”

„Îmi pare rău. Doar că ştiu cât de uşor pot fi păcăliţi chiar şi oamenii foarte deştepţi, mai ales când vine vorba de paranormal. Oamenii cred ceea ce vor să creadă chiar şi atunci când dovezile indică o altă direcţie.”

„Doar pentru a fi clar, deşi nu cred că cineva poate vorbi cu lumea spiritelor sau poate face predicţii despre viitor, cred că există forme de

energie în lume pe care încă nu le-am putut detecta cu instrumentele noastre moderne. şi calibre. Sunt convins că conceptul de energie paranormală merită o explorare legitimă.”

„Cifre”.

Lyra a zâmbit. „Ştii ce?”

„Ce?”

„Probabil ar trebui să schimbăm subiectul. O ceartă în toată regula nu s-ar potrivi acoperirii noastre. Suntem în luna de miere. În acest moment ar trebui să fim cu totul încântaţi unul de celălalt. Argumentele vin mai târziu.”

Simon o tresări cu un hohot de râs neaşteptat.

„De unde ai şti?” el a spus. – Mi-ai spus că nu ai fost niciodată căsătorit.

„Nu, dar m-am logodit. O dată a fost de ajuns. Nu intenţionez să mă căsătoresc niciodată.”

Simon s-a gândit la asta. Apoi a zâmbit.

„Eşti o femeie foarte modernă”, a spus el.

Părea mulţumit, hotărî ea.

— Da, spuse ea. „Şi în timp ce suntem pe acest subiect, îmi dau seama că este puţin târziu să punem întrebarea, dar probabil că ar trebui să ştiu răspunsul înainte de a ne caza împreună într-o suită de hotel.”

„Ţi-am spus că nu sunt căsătorită.

— Da, dar există, poate, vreo femeie în viaţa ta căreia s-ar putea să nu-i placă ideea ca noi doi să ne înregistrăm ca bărbat şi soţie?

„Nu.”

„Un barbat?”

„Nu.”

„Aha. Eşti divorţat.”

„Nu.”

Se gândi pe scurt.

„Logodit?” se aventură ea.

„A fost odată ca niciodată. La fel ca tine, am ajuns la concluzia că căsătoria nu este pentru mine.”

„Ea a fost cea care a pus capăt relaţiei tale?” întrebă Lyra.

„Cum ai ghicit?”

„Ceva despre răspunsurile tale foarte scurte şi foarte bruşte la mica mea încercare de interogatoriu. A fost un final dezordonat, presupun?”

„Relaţiile se termină vreodată în moduri nedezordonate?”

„Probabil ca nu. Cât de rău a fost?”

Ar fi putut jura că de data aceasta Simon a tresărit de fapt surprins. Apoi clătină din cap, uluit.

„Chiar vrei să ştii?”

„M-am plictisit. Drum lung. Nu pot obţine o recepţie radio bună atât de departe de un oraş. Aş fi bine dacă aş fi la volan, dar tu eşti cel care

conduce, pentru că asta este maşina ta. Deci asta înseamnă că eşti singura mea sursă de divertisment.”

„Ar trebui să-ţi spun despre logodna mea eşuată, ca să nu te plictiseşti?”

„Ai vorbit vreodată despre asta cu altcineva?”

„În niciun caz.”

— Poate că ar trebui, spuse ea. „S-ar putea să-ţi faci o lume de bine. Este clar că eşti puţin deprimat.”

„Nu sunt deprimat”, a spus el. „Se întâmplă că nu sunt genul vorbăreţ. Spre deosebire, să zicem, de tine.”

„Uită-te la asta în acest fel. Deocamdată suntem blocaţi unul cu celălalt, dar după acest caz probabil că tu şi cu mine nu ne vom mai vedea niciodată. Ce ai de pierdut vorbind cu mine?”

— Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să-mi fie ciudat să discut despre viaţa mea privată cu un complet străin?

„Ne cazăm într-un hotel ca domnul şi doamna Simon Cage”, a spus ea. „Majoritatea oamenilor ar considera asta incredibil de scandalos. Aş spune că, în aceste circumstanţe, nu suntem complet străini.”

„Ce suntem noi?”

„Colegii de profesie. Ţi-am spus de ce mi-am rupt logodna. Cred că merit să ştiu povestea ta.”

„Dacă vrei să ştii ce sa întâmplat cu logodna mea, trebuie să-mi spui mai multe despre motivul pentru care s-a încheiat a ta.”

„Ţi-am spus, l-am prins în pat cu o femeie pe care o consideram prietenă. Avea să fie una dintre domnişoarele mele de onoare.”

„Ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de tipul în primul rând?”

„Este un pic mai complicat. Eram sigur că Hamilton era prinţul fermecător şi domnul perfect într-unul. L-am cunoscut toată viaţa. Am avut o pasiune secretă pentru el ani de zile. Părinţii mei l-au iubit. Au vrut să se căsătorească cu sora mea, Vivian. Când ea a refuzat, am fost fericit să-i iau locul. Hamilton părea în regulă cu ideea. Mama şi tatăl erau încântaţi. El este bogat, aşa că ştiam că nu urmărea moştenirea mea. Avea de gând să preia compania de transport maritim a tatălui meu. Am plănuit să-l ajut să o conducă. *Ce ar putea merge prost?* ai putea să întrebi.”

Un zâmbet lent şi înţelegător a transformat pentru scurt timp trăsăturile lui Simon. – Ai plănuit să -l *ajuţi* să conducă compania tatălui tău?

Ea şi-a desfăşurat braţele şi a expirat un oftat lung. „Bine, m-ai prins. Mi-am propus să preiau Brazier Shipping, dar devenise clar că tatăl meu nu avea să se convingă niciodată că o femeie poate conduce firma. De asemenea, îl cunoşteam suficient de bine pe Hamilton încât să-mi dau seama că nu avea niciun interes real pentru afacere.”

— Deci te-ai gândit că ai putea prelua controlul companiei dacă te-ai căsători cu Prinţul Fermecător?

„Părea soluţia perfectă. Hamilton este inteligent, amuzant, foarte frumos şi un sărutător excelent. Ne-am distrat mult împreună. Deci, da, ar fi fost o căsnicie de convenienţă pentru amândoi, dar m-am convins că îl iubesc. Intenţionam pe deplin să-mi onorez jurămintele. Mă aşteptam să fie şi el sincer."

„Te-ai înşelat."

Ea se încruntă. „Nu, nu cred. Hamilton era îndrăgostit de mine. Cred că, în felul lui, chiar îi pasă de mine."

— Ai fost păcălit, repetă Simon, nemilos.

„În retrospectivă, cred că eu sunt cel care l-a păcălit pe Hamilton şi pe mine însumi."

„Huh. O perspectivă interesantă. Poate ai dreptate."

„Indiferent, totul a mers în bine, pentru că m-a forţat să înfrunt realitatea. Sunt acum pe o cale nouă şi mult mai interesantă. Acolo. Ţi-am spus povestea mea. Randul tau. Ţi-ai găsit logodnica în pat cu altcineva?"

— Poate m-a găsit în pat cu altcineva, spuse Simon.

„Probabil nu."

— Pentru că sunt prea plictisitor şi plictisitor ca să mă implic într-o aventură ilegală?

„Nu am idee dacă ţi-ai permite să fii atras într-o aventură. După greşeala pe care am făcut-o cu Hamilton, nu mă consider un mare judecător al oamenilor, nu când vine vorba de etica şi morala lor. Dar sunt destul de capabil să le judec inteligenţa."

„Ce legătură are inteligenţa mea cu morala mea?"

Simon părea uluit, uluit şi fascinat acum.

„Nu ai fi prins în flagrant decât dacă ai vrea să se întâmple asta", a explicat ea cu răbdare. „Eşti prea inteligent şi prea atent." Ea bătu cu degetele pe rama parbrizului. „Totuşi, asta ridică întrebarea, nu-i aşa? Care a fost? Ai prins-o sau te-ai asigurat că te-a prins pentru că ai vrut ca ea să pună capăt lucrurilor?

„Nici. Gloria a decis că eram fie un escroc profesionist, care doreşte să profite de ea, fie pur şi simplu delirante. Ea nu a putut decide dacă ar trebui să fiu arestat sau trimis într-un azil pentru nebuni."

Capitolul 13

L

yra se holba la el, cu ochii mari, uimita, socata.

Simon nu era sigur dacă ar trebui să fie mulţumit sau alarmat. Era evident că era nevoie de mult pentru a o pune pe spate pe călcâie. Pentru prima dată de când părăsiseră Burning Cove, el se simţea măcar oarecum înapoi în controlul conversaţiei. Parcă şi-ar fi recăpătat temporar echilibrul, evitând cu greu o cădere grea, dar era încă pe frânghie.

Lyra, fiind Lyra, şi-a revenit repede. Ea îi aruncă o privire acuzatoare. – Ai spus asta ca să-mi trezească nervii. Recunoaste.”

— Da, spuse el. „Dar se întâmplă să fie şi adevărul.”

Într-un fel pervers, se bucura de moment. Fără îndoială că avea să regrete mai târziu, dar, la naiba, cel puţin reuşise să o tragă scurt pentru o vreme. Nu că şi-ar învăţa lecţia. Nu avea să treacă mult până când se trezi din nou chinuindu-se să ţină pasul cu ea.

Se dusese la Burning Cove sperând să găsească o femeie rapidă şi o găsise. Pur şi simplu nu se aşteptase să ajungă la o doamnă care se mişca cu viteza fulgerului în direcţii imprevizibile. Aceasta a fost probabil una dintre acele situaţii de-ai grijă-ce-ţi-ai-dori, hotărî el.

Lyra se aşeză înapoi pe scaun, factorul şoc făcând deja loc curiozităţii. „Spune-mi despre iluzii.”

„Implica capacitatea mea de a detecta fraudele şi falsurile”, a spus el. „Las oamenii să creadă că sunt bun la muncă datorită studiului şi cercetării mele extinse şi experienţei mele vaste.”

— Dar tu nu ai nimic din acele lucruri?

„Ei bine, în propria mea apărare, pot spune că am petrecut suficient timp în biblioteci academice şi private în ultimii câţiva ani pentru a învăţa o mulţime din limbajul fantezist care merge cu afacerea cu cărţile anticare. Ştiu să par ca un profesionist. Vrei să mă auzi discutând despre diferitele ediţii ale *Paradisului pierdut* şi să-ţi spun de ce valorează atât de mult cea cu gravuri de Gustave Doré?”

„Nu.”

„Aş putea să vă spun şi de ce Milton este atât de important pentru dezvoltarea limbii şi literaturii engleze.”

„Uită-l.”

— Vrei să discutăm despre influenţa lui Christopher Marlowe asupra lui Shakespeare, poate?

„Discutăm despre tine, nu despre Marlowe, Shakespeare sau Milton. Aveţi vreo diplomă academică oficială?”

„Nici unul. Mi-am pierdut părinţii când aveam unsprezece ani. A ajuns într-un orfelinat. Am început să simt lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea detecta când am împlinit doisprezece ani. La început am crezut că prind energia fantomelor sau a spiritelor. M-am trezit în mijlocul coşmarurilor ţipete. I-a îngrozit pe ceilalţi băieţi, ca să nu mai vorbim de personal şi de director. Am reputaţia de a fi instabil mental. Directorul ar fi putut să mă angajeze imediat, dar nu a făcut-o. În schimb, a chemat trei doctori diferiţi să mă examineze. Primii doi au spus că sunt o cauză pierdută şi că ar trebui să fiu trimis la un azil de stat.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Un al treilea medic a auzit despre cazul meu şi l-a întrebat pe directorul orfelinatului dacă poate să mă examineze. Ea a fost de acord imediat. M-am gândit că asta nu ar merge bine, aşa că mă pregăteam să fug când a apărut doctorul Otto Tinsley.”

„Numele ăsta sună cunoscut.”

Simon şi-a dat seama că strângea din dinţi. Se forţa să se relaxeze.

— Nu este surprinzător, spuse el. „El îşi câştigă existenţa dând prelegeri pe tema cercetării paranormale. Discuţiile sunt însoţite de demonstraţii dramatice ale detectorului de energie paranormală Tinsley. Dacă crezi că Madam Guppy este bună la marketing, ar trebui să-l cunoşti pe Tinsley. Ştie cum să captiveze publicul.”

„Nu am participat niciodată la una dintre prelegerile lui, dar am citit despre el în presă.”

„Tinsley m-a trecut prin multe teste. Când a terminat, m-a asigurat că nu era nimic în neregulă cu mine şi mi-a promis că mă va lua cu el. Eram disperat să scap de la orfelinat. Aş fi plecat cu diavolul însuşi. Tinsley l-a păcălit pe regizor. I-a spus că este sigur că mă poate vindeca, dar că va trebui să merg cu el. Marsden l-a pus să semneze nişte acte, iar următorul lucru pe care l-am ştiut, Tinsley m-a adoptat.

— Tinsley te-a tratat bine?

Simon ezită. Nu văzuse acea întrebare venind.

— Aproape ca un fiu adevărat, spuse el.

„Dacă te-a adoptat, atunci *erai* un fiu adevărat.”

„Nu a fost chiar atât de simplu.”

„Ce s-a întâmplat?”

„De ani de zile, lucrurile au mers bine. Am crescut. Am devenit parteneri de afaceri. Tinsley era – este – obsedat de cercetările sale paranormale, dar acest tip de cercetare necesită bani. El îşi obţine fondurile făcând prelegeri şi demonstraţii publice ale maşinii sale. Abia se descurca când ne-am

cunoscut. Dar după ce m-a pus în joc, banii au început să curgă”.

„Actul? Vrei să spui că l-ai ajutat să-şi dea psihicul demonstraţii? Trebuie să fi fost distractiv pentru un copil de doisprezece ani. Gândeşte-te, ai fost pe scenă, făcând adevărate demonstraţii paranormale.”

Entuziasmul ei l-a dezechilibrat din nou. Nu a fost reacţia la care se aşteptase. Dezaprobare sau râs, poate, dar nu această emoţie strălucitoare.

„Distracţie?” repetă el, încercând să-şi recapete echilibrul.

„Am întâlnit câteva vedete de la Hollywood de când m-am mutat la Burning Cove, dar nu am întâlnit niciodată un psihic adevărat care să facă demonstraţii în faţa publicului.”

„Nu sunt un psihic adevărat”, mormăi el. „Psihicii pretind că citesc minţile, vorbesc cu morţii şi prezic viitorul. Sunt şarlatani. Eu doar . . . sens . . . anumite tipuri de emoţii, asta-i tot. Am plecat de la spectacolul Tinsley acum aproximativ patru ani.”

„Cum a funcţionat?”

„Spectacolul?”

— Da, spuse Lyra. „Care era treaba ta?”

El gemu. Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să meargă pe această cale, se gândi el.

„Actul a implicat membri ai publicului care cereau lecturi psihice asupra obiectelor pe care le-au adus de acasă. De obicei doreau să ştie ceva despre istoria articolului. Tinsley intra în mulţime şi alegea pe cineva. El escorta persoana pe scenă şi apoi mă conecta la maşina lui blestemată cu o bandă de metal în jurul capului meu şi în jurul unei încheieturi. Mi-a dat obiectul să îl ţin şi apoi a tras o perdea roşie în jurul meu şi al maşinii. După câteva minute, trase cortina deoparte cu o înflorire. Am anunţat rezultatele publicului cu o voce adecvată dramatică. Mulţumit?”

„Nu. De ce cortina?”

„A fost un *act* , Lyra. O performanţă. Trebuie să impresionezi publicul cu o mulţime de elemente de recuzită.”

„Bine, cred că are sens. Maşina era şi o recuzită, nu? Nu prea aveai nevoie de el pentru aţi face lecturile.”

„În ceea ce îl priveşte pe Tinsley, maşina este reală. Ţi-am spus, e obsedat de asta. Dar de fapt nu funcţionează. Ideea a fost să pară că ar putea canaliza talentul latent al unei persoane. Tinsley a vrut să creeze un mare interes pentru dispozitiv, astfel încât oamenii să cumpere bilete la spectacol şi să-i ajute la finanţarea cercetării. Treaba mea a fost să fac maşina să pară ca şi cum ar funcţiona cu adevărat.”

„Ce fel de lucruri ţi-au cerut oamenii să citeşti?”

„Bijuterii vechi. Moşteniri de familie. Uneori doreau doar să ştie dacă un obiect este valoros. Din când în când încercau să-şi facă propria muncă de detectiv. O femeie a adus un cuţit de sculptat la spectacol. De îndată ce l-am

atins, am ştiut că a fost folosit într-o crimă.”

— Îţi poţi da seama doar mânuindu-l? spuse Lyra, fascinată.

„Da.” Simon coborî pentru o curbă şi se gândi la senzaţiile pe care le experimentase când atinse mânerul lamei. „A fost prima dată când am citit un articol care a fost asociat cu violenţa extremă. Am fost atât de şocată încât am scos cuvântul *crimă* . Publicul a fost uluit. Femeia care solicitase lectura a ţipat, *eu ştiam. Ştiam că acea căţea l-a ucis.* Din fericire, a fost ultimul act al serii. Tinsley şi cu mine am împachetat emisiunea imediat şi am plecat din oraş într-o oră. Ultimul lucru pe care am vrut să-l facem a fost să fim prinşi în mijlocul unei anchete de crimă.”

Lyra nu spuse nimic. El se uită la ea, încercând să citească ce se gândea ea. Ea zâmbea. Distracţia scânteia în ochii ei.

„Ce?” el a spus.

„Imaginea dvs. şi a dr. Tinsley care v-aţi luptat pentru a ieşi din oraş înainte de a fi nevoit să explicaţi lucrurile poliţiei este destul de amuzantă, asta-i tot.”

„Crede-mă, nu era la momentul respectiv”.

„Nu, îmi imaginez că nu a fost. Dar trebuie să vă spun că sună foarte mult ca o scenă dintr-un film cu Laurel şi Hardy.”

Încă o dată a fost prins dezechilibrat. Se şocă singur cu un râs scurt şi ascuţit.

— Cred că trebuia să fii acolo, spuse el.

— Ai părăsit actul pentru că Tinsley te folosea pentru a câştiga bani pentru a-şi finanţa cercetarea?

Flashul de amuzament reticent a dispărut într-o bătaie de inimă.

— Nu a fost implicată nicio cercetare reală, Lyra. Totul a fost o escrocherie. Şi am avut un rol major în asta.”

„Cum poţi spune că? Evident că ai un fel de talent paranormal.”

„Nu, la naiba.” El s-a oprit. „Ceea ce am este un bun simţ al intuiţiei. Asta e tot.”

„Ai un talent paranormal serios şi nu eşti pe cale să recunoşti asta, nici măcar faţă de tine. De ce, mai exact, ai părăsit emisiunea Tinsley?”

„M-am săturat să fiu folosit.”

„Nu cred că asta e toată povestea.”

„Asta este toată povestea pe care o primeşti.”

— Mai devreme sau mai târziu vei vorbi, mârâi Lyra cu o voce exagerată de răufăcător de film. „Toată lumea face.”

„Pentru tine?”

„Da. Partea grea este să-i faci să se oprească.”

Avea sentimentul îngrozitor că ea avea dreptate.

Capitolul 14

T

a sunat telefonul exact în momentul în care Luther încerca să decidă dacă ar trebui să-şi asume riscul de a contacta una dintre conexiunile sale din FBI. Problema cu a solicita asistenţă Biroului într-un caz de persoane dispărute a fost că această persoană dispărută avea un trecut foarte tulbure. Nu a ezitat să ceară o favoare, dar ultimul lucru pe care a vrut să-l facă era să încurajeze autorităţile să trezească apele adânci ale acelui trecut.

A încetat să se plimbe prin cameră şi a apucat receptorul. „Pell."

„Sunt Irene. Am început să dau telefoane la ora cinci azi dimineaţă. Am câteva informaţii despre dispariţia lui Jean Whitlock şi moartea soţului ei. Nu sunt sigur cât de util va fi, totuşi."

„Orice ai tu este mai mult decât am eu acum." Luther se întoarse la birou şi luă un creion şi o foaie de hârtie. – Vorbeşte cu mine, Irene.

„Nu a fost prea multă acoperire de presă cu privire la dispariţia doamnei Whitlock. Bar Harbor este un loc mic. Ziarul local a rămas pe poveste pentru o vreme, deoarece numele Whitlock este unul vechi. Familia are avea ceea ce le place celor bogaţi să numească o cabană de vară acolo de la sfârşitul a optsprezece sute. Nu era nimic nou în fişierele clip – dna. Whitlock a scos o barcă cu pânze şi a fugit direct într-o furtună. Cadavrul nu a fost găsit niciodată. Soţul tulburat. Cu toate acestea, a fi o comunitate mică înseamnă că toată lumea cunoştea afacerile celorlalţi. Funcţionarul de la morga ziarului a fost destul de amabil să-mi spună că căsătoria Whitlock nu a fost una fericită.

„Cât de rău a fost?"

„Se pare că Malcolm Whitlock era gelos şi posesiv. Jean nu a fost niciodată văzut în public fără el. Au existat speculaţii că Malcolm era dezechilibrat mental. Unii şi-au amintit anumite incidente care au avut loc când era băiat. Se pare că a dat foc şi câteva animale de companie au dispărut. Familia Whitlock ia dat mai mult sau mai puţin lui Malcolm casa pentru a-l scoate din Boston. A locuit acolo tot timpul anului. Rudele lui nu l-au vizitat niciodată."

— Localnicii cred că el şi-a ucis soţia?

„Conform sursei mele, toată lumea crede că este mai probabil ca Jean Whitlock să fi scăpat din casă şi să scoată barca cu pânze pe vreme rea,

pentru că încerca să scape de soţul ei.”

„Dar moartea lui?”

„Interesant, ca să spunem uşor. Familia susţine până astăzi că Malcolm a fost atât de tulburat de dispariţia soţiei sale, încât s-a mutat înapoi la Boston, şi-a cumpărat o casă şi a devenit un reclus. Nu a mai ieşit niciodată în societate. Ei susţin că a murit într-o cădere pe scări.”

„Am senzaţia că unii oameni nu au cumpărat această poveste”, a spus Luther.

„Nu. Notele reporterului depuse cu povestea la morgă indică că au existat zvonuri că familia lui Whitlock l-a internat într-un azil privat şi că a murit acolo. Sinucidere. O să mai dau câteva apeluri şi să văd dacă pot afla mai multe detalii. Am vrut să vă aduc această informaţie mai întâi.

„Mulţumesc, Irene.”

— Te întrebi dacă Jean Whitlock este acum Raina Kirk, nu-i aşa?

„Da, dar există o altă posibilitate. Poate că Jean Whitlock este cunoştinţa care a convins- o pe Raina să o cunoască în Labyrinth Springs. Nu ai găsit nicio fotografie, o iau eu?”

„Nu. Nunta Whitlock a fost o afacere la tribunal. Fara poze. Niciunul în ziarele Bar Harbor şi nimic în presa din Boston. Irene făcu o pauză. „Mă întreb de ce Raina nu ţi-a făcut încredere. De ce să nu ceri ajutor?”

„Mă pot gândi la un motiv pentru care ar putea încerca să se descurce singură”, a spus Luther.

„Ea crede că te protejează de ceva din trecutul ei?”

„Da.”

Închise telefonul şi se duse la uşile franceze care se deschideau spre un balcon. Contemplă grădinile luxuriante şi oceanul stropit de soare de dincolo.

Ai fost la Labyrinth Springs să-l cunoşti pe Jean Whitlock, Raina? Sau eşti Jean Whitlock ?

Capitolul 15

T

după-amiază, Lyra deschise uşile franceze ale apartamentului pentru luna de miere şi ieşi pe balconul din fier forjat. Se apucă de balustradă şi cercetă grădinile elegant îngrijite din curtea hotelului şi spa Labyrinth Springs.

„De ce nu era maşina Rainei în parcare?” ea a spus. „A părăsit Burning Cove în decapotabilul ei. Ar fi trebuit să-l vedem când am ajuns. Poate gresim. Dacă ea nu este aici?”

— Ia-o mai uşor, spuse Simon. A traversat camera de zi şi a ieşit afară să se alăture ei la balustradă. „Am convenit că acesta este punctul nostru de plecare. Este singurul avans solid pe care îl avem. Ar putea fi mai multe motive pentru care nu i-am văzut maşina în lot. Poate că a mers cu maşina în oraş să facă nişte cumpărături.”

— Mă îndoiesc, spuse Lyra. „Nu era într-o dispoziţie de cumpărături când a părăsit Burning Cove ieri.”

„Există o dispoziţie de cumpărături?”

— Desigur, spuse Lyra. Ea a studiat decorul. „Nu sunt multe pe aici, acolo? Doar mult deşert. Oraşul este abia un sat. Există o stropire de case frumoase şi câteva staţiuni, dar mi se pare o locaţie foarte ciudată pentru o întâlnire secretă cu o cunoştinţă.”

„Depinde cum te uiţi la asta. Pe de o parte, este greu să fii anonim aici. Oamenii cazaţi la o staţiune ca aceasta îi notează pe ceilalţi oaspeţi pe terenul de golf sau la piscină. Îi văd în bar şi în sala de mese. Acesta este unul dintre motivele pentru care vin la un hotel şi spa la modă, în primul rând.”

„Să vezi şi să fii văzut”.

„Dreapta. Dar există un avantaj posibil pentru această locaţie anume.”

Lyra îi aruncă o privire. „Ce?”

„Ai putea îngropa un cadavru acolo în deşert şi nimeni nu l-ar găsi vreodată.”

Lyra se cutremură. „Mulţumesc pentru gândul vesel.”

Trebuia să recunoască că avea dreptate. Dincolo de grădinile hotelului şi de oaza de verdeaţă care era terenul de golf, vasta vale deşertică se întindea pe kilometri întregi în toate direcţiile. Ar fi o chestiune simplă să ascunzi un cadavru într-un mormânt nemarcat.

Îi luase câteva minute să citească pamfletul intitulat *History of Labyrinth*

Springs , pe care îl luase de la recepţie, când ea şi Simon se înregistraseră. Micul oraş la modă fusese iniţial o oprire pentru diligenţă. Mai târziu, sosirea căii ferate în Palm Springs din apropiere o transformase într-o destinaţie pentru cei care veneau mai întâi să facă cure cu apă în izvoarele termale şi apoi stăteau să se bucure de soare în mijlocul iernii.

De-a lungul timpului, curele cu apă îşi pierduseră atractivitatea. Setul inteligent dorea piscine, terenuri de tenis şi terenuri de golf, toate oferite de Palm Springs. De ani de zile, Hotelul Labyrinth Springs nu reuşise să ţină pasul cu vremurile şi riscase să-şi închidă porţile. Dar noul proprietar o salvase. Oliver Ward avea dreptate – convinge Doamna Guppy să-şi mute centrul spa în California a fost o lovitură de geniu în marketing.

Spre deosebire de majoritatea clădirilor din oraş şi de casele de iarnă ale celor bogaţi care erau împrăştiate în jurul văii şi la poalele dealurilor, vechiul hotel fusese construit într-un stil tipic pentru staţiunile balneare şi de pe malul mării victorian târziu. Îi aminti lui Lyra de Hotel del Coronado din San Diego – o structură întinsă, fantezică, împodobită cu verande largi, umbrite. Holul era o rotondă grandioasă luminată cu un candelabru masiv. Foişoarele au decorat grădinile. Spa-ul lui Guppy ocupa o aripă întreagă.

Suita pentru luna de miere era la etajul trei. Evident, nu fusese întotdeauna destinată acestui scop. Lyra fusese uşurată să descopere că existau două dormitoare: o suită principală şi una mult mai mică pe partea opusă a sufrageriei spaţioase, care probabil fusese destinată copiilor sau servitoarei unei doamne.

Clopotul lăsase toate bagajele în dormitorul matrimonial. Simon aşteptase până plecase înainte de a-şi muta geamantanul şi servieta în dormitorul mic.

Zona de relaxare era mobilată cu o canapea, două scaune de lectură şi un dulap de băuturi complet aprovizionat. Un buchet de flori şi o sticlă de şampanie se aflau pe masa rotundă din centrul încăperii. Pe bileţelul de pe masă scria Felicitări domnului şi doamnei Simon Cage. Complimente ale conducerii Labyrinth Springs Hotel & Spa.

„Păcat că nu putem pur şi simplu să sunăm la recepţie şi să cerem să fim conectaţi la camera Rainei Kirk”, a spus Lyra. „Dacă ea se află într-adevăr în mijlocul unei investigaţii, asta i-ar putea distruge acoperirea. În plus, din câte ştim, ea este înregistrată sub alt nume.”

„Nu vă faceţi griji, există şi alte modalităţi de a afla dacă ea este aici”, a spus Simon.

„Cum? Să ne plantăm în hol şi să vedem dacă se întâmplă să treacă pe lângă noi? Nu putem sta acolo ore întregi. Oamenii vor observa. Şi dacă nu s-a înregistrat niciodată? Nu putem pierde timpul.”

— Nu o să intri în panică pe mine, nu? întrebă Simon. Părea doar uşor îngrijorat.

Ea miji ochii. „Nu intru în panică. Încerc să vin cu un plan.”

„Scurtă-te de efort. Am deja unul.”

„Este corect? Ce este?”

„Hai să coborâm, să bem ceaiul pe verandă şi apoi să ne plimbăm prin zonă. Vă voi spune cum vom afla dacă domnişoara Kirk este aici şi, în acelaşi timp, voi face o idee despre aspectul staţiunii.”

Lyra îi aruncă un zâmbet hotărât. „ *Vom* avea o idee despre aspectul staţiunii. Îmi dau seama că ai impresia că a trebuit să mă aduci pentru că nu ai vrut să investighez singur, dar am veşti pentru tine. Suntem colegi profesionisti.”

— Luther mi-a spus că ai fost angajat la agenţia Kirk ca ucenic anchetator.

„Asa de?”

„Aşa că asta te face coleg *junior* . Eu sunt cel care se ocupă.”

— Sigur, spuse Lyra.

Ea îi aruncă un zâmbet orbitor.

Simon a căpătat din nou aspectul de bărbat care urmărea o epavă de tren care se mişcă lentă.

Capitolul 16

H

Iată ce trebuie să-ţi aminteşti, Gerald, spuse Lyra. „Eşti un bărbat inteligent, arătos şi cu un loc de muncă. Ai multe de oferit unei femei. Înţeleg prin ce treci, pentru că eu am trecut printr-o experienţă foarte asemănătoare cu un bărbat cu care plănuiam să mă căsătoresc."

Gerald aruncă o privire spre Simon. – Nu, domnule Cage, înţeleg?

Simon înghiţi o parte din cocktailul său şi îi aruncă lui Gerald o privire de avertizare.

Gerald era chelner. Tocmai îi adusese la masă doamna roz a Lyrei şi martiniul lui Simon. Simon nu era sigur cum s-a întâmplat, dar la un moment dat Gerald şi Lyra căzuseră într-o discuţie intimă despre viaţa amoroasă a lui Gerald, care, evident, a avut un declin recent.

Simon a fost prins între uimire şi exasperare.

Lyra i-a zâmbit călduros lui Gerald. „Domnul. Cage a apărut după ce s-a încheiat logodna mea. Ai putea spune că m-a luat din picioare. A noastră a fost o poveste de dragoste fugitivă."

— Uau, spuse Gerald. – La fel ca în filme, nu?

— Da, spuse Lyra. „Şi sunt sigur că există o tânără drăguţă aici, în Labyrinth Springs, care aşteaptă doar să o inviti la o întâlnire. Dar va trebui să uiţi cum o cheamă şi să priveşti spre viitor."

— Betty, spuse Gerald. „Numele ei este Betty."

— Nu mai, spuse Lyra. „De acum înainte, ea este cum o cheamă în ceea ce te priveşte. Totul este să te concentrezi pe viitor, Gerald, nu pe trecut."

— Bine, spuse Gerald cu seriozitate. „Voi încerca. Multumesc pentru sfat."

— Oricând, spuse Lyra. „Şi vă mulţumesc pentru serviciile excelente."

Gerald strălucea. „Cu plăcere. Data viitoare când vii în sufragerie, întreabă de mine." „Vom face asta."

Gerald a plecat în grabă. Simon se uită la Lyra, care stătea pe partea opusă a mesei. „Întotdeauna ajungi să devii cel mai bun prieten cu ospătarii când ieşi la o întâlnire?" întrebă Simon.

Lyra îşi ridică sprâncenele şi îşi ridică paharul. „Eu şi Gerald avem multe în comun, iar aceasta nu este o întâlnire. Tu şi cu mine lucrăm la un caz, îţi aminteşti?

„ *Lucrez* la un caz. Se pare că eşti implicat într-o conversaţie foarte

personală cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoşti.”

Lyra luă o înghiţitură din doamna ei roz şi coborî paharul. „De ce eşti enervat?”

Habar n-am, se gândi Simon. Dar asta nu era în întregime adevărat. Îl alarma că folosise cuvântul *dată* . A fost vina Lyrei. Purta o rochie de seară moale, care îi încadra umerii elegant rotunjiţi şi arăta multă piele în spate. Rochia era de un albastru cobalt misterios şi strălucea la lumina lumânărilor. Mănuşi lungi şi negre îi încadrau mâinile şi antebraţele. Părul ei cădea în valuri adânci şi sufocant. Nu voia să-şi ia ochii de la ea.

„Încerc doar să rămân concentrat pe ancheta noastră”, a spus el. „Tu eşti cel care a subliniat că nu avem mult timp de pierdut.”

„Relaxaţi-vă. Mi-a părut rău pentru Gerald. Este evident că este deprimat, iar când s-a aflat că prietena lui l-a părăsit pentru a merge la Hollywood, m-am gândit că l-ar înveseli să ştie că nu este singurul din lume care a avut recent o experienţă romantică proastă.” Lyra făcu ochii mari. „Spune, poate ar trebui să-i spui despre logodnica ta care ţi-a încheiat logodna. Simpatia unui alt bărbat care a trecut printr-o experienţă similară i-ar face o lume bună.”

„Am veşti pentru tine. Bărbaţii nu vorbesc despre astfel de lucruri.”

„Cum poţi spune că? Acum câteva ore mi-ai spus totul despre cum logodnica ta şi-a încheiat logodna.”

„Am vrut să spun că bărbaţii nu vorbesc despre astfel de lucruri altor bărbaţi. Eu şi Gerald nu vom avea o conversaţie.”

Lyra flutură cu o mână înmănuşată în semn de concediere graţioasă. „Potriviţi-vă.”

Mai luă o înghiţitură din doamna ei roz.

Simon o privi o clipă. „Oamenii vorbesc cu tine.”

„Probabil pentru că vorbesc cu ei. Dacă vrei ca oamenii să vorbească cu tine, îţi sugerez să încerci să înveţi cum să faci o conversaţie politicoasă.”

„Ceea ce spun este că ai talentul de a-i face pe oameni să se deschidă faţă de tine. Aceasta este o abilitate utilă în profesia noastră.”

Gura Lyrei se strânse. „Tu faci să sune ca şi cum manipulez oamenii.”

A scuturat din cap. „Nu. Găseşti oameni cu adevărat interesanţi. De aceea vorbesc cu tine.”

„Iată o ştire pentru tine, Simon. Majoritatea oamenilor sunt interesanţi pentru cel puţin câteva minute. Orice om are o poveste. Nu înseamnă că vreau să ascult acea poveste ore şi ore. Dar pentru câteva minute? Da. Sunt curios. Oamenii nu reuşesc să mă surprindă. Poţi învăţa ceva de la toată lumea.”

„Este corect? Ce ai învăţat de la Gerald, în afară de faptul că este deprimat pentru că prietena lui l-a abandonat?

Lyra îşi ridică sprâncenele. „Nu ai fost atent? Printre altele, am învăţat că nu ar trebui să comandăm peştele în seara asta.”

„La naiba. Ai dreptate.” Simon ridică paharul de martini într-un mic salut. „După cum am spus, ai un talent.”

Ochii i s-au umplut brusc de umbre. Furnirul aerisit, sofisticat şi plin de farmec a dispărut într-o clipă. Pentru o scurtă clipă, zări latura ascunsă a femeii.

— Am veşti pentru tine, spuse ea încet. „Talentul meu grozav de a purta conversaţie nu mi-a făcut niciun folos la reşedinţa Adlington.”

Ştia că trebuie să spună ceva de ajutor, dar nici nu se pricepea deloc la acest gen de conversaţie. „Nu ai fi o persoană decentă dacă uciderea unui bărbat nu te-ar şoca până la capăt, chiar dacă acel bărbat ar încerca să te ucidă.”

Ea îl privea cu ochii ei bântuiţi. „Ai ucis vreodată pe cineva?”

Sunt un psihic prost. Ar fi trebuit să văd asta venind.

Cel mai convenabil lucru de făcut a fost să minţi. Era destul de bun la minţit. Abilitatea era un instrument esenţial pentru cineva din afacerea lui. Au spus că a spune adevărul este cel mai uşor lucru de făcut, pentru că nu trebuia să-ţi aminteşti detaliile unei poveşti şi să le ţii drept. Dar, din experienţa lui, a spune adevărul despre trecutul său a dus de obicei la dezastru. Dacă nu i-ar fi spus logodnicei sale adevărul, ar fi putut fi un bărbat fericit căsătorit, cu doi copii şi un gazon de cosit în fiecare sâmbătă până acum.

Sau poate nu.

De cealaltă parte a mesei Lyra stătea liniştită. Aşteptare.

A primit acel mic şoc de conştientizare care i-a trosnit prin simţuri când a luat un obiect care era saturat cu energie fierbinte. În acel fulger de claritate orbitoare, îşi dădu seama că nu voia să o mintă pe Lyra Brazier. Nu era sigur de ce era important să-i spună adevărul, dar era.

— Da, spuse el. „Am ucis un om.”

„Te mai tulbură memoria?”

„Încă mai apare în coşmarurile mele, da.”

„S-a întâmplat în cursul uneia dintre investigaţiile tale?”

„Da.”

„Vrei sa vorbim despre asta?”

— Nu, spuse Simon. „Nu în seara asta.”

„Bine.”

Capitolul 17

W

ce naiba intrase în el? Nu intenţionase niciodată să-i spună despre perioada pe care a avut-o ca psihic şi nu a adus niciodată în discuţie subiectul cazului McGruder. Adevărat, ea nu îi smulsese toate detaliile acestuia din urmă, dar probabil că era doar o chestiune de timp. Se întrebă dacă Lyra era o hipnotizatoare. Poate aşa a făcut ca oamenii să vorbească cu ea.

Simon se gândi la acea posibilitate în timp ce stătea în umbra holului hotelului şi o privea pe Lyra ademenindu-l pe funcţionarul de noapte din spatele recepţiei.

„Este o seară minunată pentru o baie, nu-i aşa?” spuse ea, străbătând hol. Era îmbrăcată într-un halat pufos din ţesătură şi papuci. Cuvintele ei erau uşor neclare. Ea a sunat şi s-a comportat fericită în stare de ebrietate. „Abia aştept să mă bucur de o baie într-una dintre piscinele fierbinţi.”

Era ora trei dimineaţa. Ultimul dintre oaspeţi plecase în camerele lor cu aproape o oră mai devreme. Funcţionarul de noapte aţipit în biroul interior. Când a auzit-o pe Lyra anunţând că intenţiona să înoate, s-a trezit şi a împuşcat pe prag. Eticheta lui scria *HIRAM.*

„Doamnă, vă rog, nu puteţi merge la înot”, a ţipat el. „Nu la ora asta din noapte. Baia este închisă.”

Lyra a clătinat cu degetele spre el şi a făcut cu ochiul. – Nu-ţi face griji, Hiram, sunt sigur că voi găsi o cale de intrare. Pun pariu că ai o cheie.

Deschise uşile holului şi ieşi afară în grădinile luminate de lună.

Hiram s-a repezit de capătul biroului şi a pornit după ea. „Doamnă, nu trebuie să intraţi în baie decât dacă sunt însoţitori disponibili. Doamna Guppy şi conducerea hotelului au reguli foarte stricte. Înotul singur în bazinele minerale nu este permis. E periculos.”

„Eşti binevenit să vii cu mine”, a cântat Lyra.

Ea a dispărut în grădini. Funcţionarul îngrozit îl urmă.

Simon aşteptă până când au dispărut amândoi înainte de a ieşi pe hol.

S-a dus la recepţie şi a deschis registrul de oaspeţi. A revenit la ziua precedentă şi a trecut rapid prin lista persoanelor care se înregistraseră.

Raina Kirk nu era în registru, dar nu se aşteptase ca lucrurile să fie atât de simple. Doar trei călători singuri sosiseră însă la acea dată. Două dintre ele erau femei – domnişoara J. Granville şi domnişoara E. Coulson. A notat numele şi camerele care le fuseseră alocate.

A închis registrul şi a verificat tabla de lemn din spatele biroului. Cheile camerelor care fuseseră alocate domnişoarei Granville şi domnişoarei Coulson dispăruseră, indicând că se aflau în camerele lor. Nu observase nicio femeie singură în bar sau în sala de mese, dar asta nu era neobişnuit. Femeile care călătoreau singure au comandat adesea room service.

Râsul mângâiat al Lyrei a venit din grădini. Părea de parcă era în partea îndepărtată a curţii. Asta însemna că funcţionarul era încă în siguranţă din drum.

Pe lângă biroul de noapte, mai era o uşă de birou marcat CA PRIVAT . Scoase căpăţâna pe care o băgase în buzunarul jachetei de seară şi porni în jurul capătului recepţiei.

Vocea Lyrei era acum mai tare. Ea cânta „Too Marvelous for Words”. A primit mesajul. Se răzgândi şi se întoarse pe lângă recepţie.

El stătea lângă birou, bătând din soneria de serviciu, când Hiram o escortă pe Lyra înapoi în hol. Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

„Oh, bună, dragă”, a spus ea. „Încerc să-l conving pe acest om drăguţ să mă lase să înot într-una dintre piscinele băilor. Spune că nu pot să înot singur şi refuză să mi se alăture. Ţi- ar plăcea să faci o baie?”

— Nu în seara asta, dragă, spuse Simon. „Am o durere de cap. Să mergem sus. Cred că amândoi avem nevoie de puţin somn.”

A traversat camera ca să o ia de braţ. Hiram era vizibil uşurat.

— Noapte bună, domnule, spuse el. „Doamnă.”

— Noapte bună, Hiram, spuse Lyra. „Îţi mulţumesc că mi-ai arătat grădinile.”

— Oricând, doamnă Cage, spuse Hiram.

Se grăbi în biroul interior.

Simon ţinu strânsoarea de braţul Lyrei şi o îndreptă spre scări. Când ajunseră la palierul de la etajul următor, ea făcu să se îndepărteze de el. Şi-a dat seama că nu voia să-şi dea drumul, dar nu se putea gândi la o scuză bună pentru a se ţine de ea. Fără tragere de inimă, a eliberat-o.

„Data viitoare vei putea juca rolul unei domnişoare care a băut prea multe cocktailuri”, a spus ea.

„Mă îndoiesc că aş putea să vă depăşesc performanţa”, a spus el. „Ai fost magnific în rol.”

„Am fost, nu-i aşa? Acele cursuri de teatru pe care le-am luat la facultate au dat roade în sfârşit. Bine? Ai avut succes?”

El a zambit. Era puţin ameţită şi nu era de la doamnele roz. El a recunoscut senzaţia pentru că trăia o val similară de entuziasm. Era energia acţiunii; de a merge înainte pe un caz. Poate că noua pistă nu va merge nicăieri, dar măcar era o cale.

— Suntem pe cale să aflăm, spuse el. „Numele Rainei Kirk nu era în registru, dar două femei singure s-au cazat la hotel ieri după-amiază.”

— Crezi că unul dintre ei a fost Raina?

„Este posibil. Există un singur mod de a fi sigur. Am numerele camerei. Batem la usi şi vedem cine raspunde.”

„Acest lucru ar putea şi probabil va deveni foarte ciudat”, a avertizat Lyra. „Dacă nu avem noroc cu prima uşă, vom trezi un străin care, fără îndoială, va fi extrem de enervat.”

„În acest caz, intrăm în acţiune”.

„Care este?”

„Lună de miere în stare de ebrietate care s-au rătăcit pe drumul de întoarcere la apartamentul lor.”

„Penibil, dar presupun că asta e tot cu care avem de lucrat.”

Simon se uită la notiţele lui. „Vom începe cu camera trei şi douăsprezece.”

„Cum se numeşte oaspetele din trei doisprezece?”

Simon şi-a consultat notiţele. „Coulson.”

Au urcat la etajul trei şi au mers pe hol până la trei şi douăzeci.

— O să bat, spuse Lyra. „De ce nu stai departe de vedere? Ştim că ocupantul este o femeie. Dacă este Raina, mă va recunoaşte. Dacă nu este Raina, oricine se află înăuntru va fi alarmat la vederea unui bărbat.”

„Ai dreptate. Daţi-i drumul.”

Lyra bătu uşor în uşă. Nu a existat niciun răspuns.

— E trei dimineaţa, spuse Simon. „Cine se află înăuntru, probabil că doarme profund. Va trebui să bati mai tare.”

Lyra îi aruncă o privire liniştitoare, dar nu se certa. Ea a ridicat mâna, a făcut un pumn mic şi a bătut din nou. Brusc.

A fost un moment de tăcere înăuntru şi apoi a vorbit o femeie. Vocea ei era plină de somn.

„Cine e acolo?” ea a sunat.

Lyra respiră repede şi se dădu înapoi. Ea i-a aruncat o privire lui Simon, a clătinat din cap şi a rostit cuvintele: *„Nu Raina”.*

— îmi pare rău, spuse ea, ridicând vocea. „Cameră greşită.

Se întoarse repede, făcându-i semn lui Simon.

„Hai să plecăm de aici”, şopti ea.

Dar era prea tarziu. Uşa se deschise brusc. O femeie atrăgătoare, în vârstă de douăzeci de ani sau începutul de treizeci de ani, se uita afară. Era îmbrăcată într-un halat scump de mătase. Părul îi era prins în bucle. O studie pe Lyra cu ochi albaştri adormiţi.

„Cine eşti tu?” a cerut ea. Apoi l-a observat pe Simon şi s-a încruntat. „Ce se petrece aici?”

— Îmi pare atât de rău că te-am trezit, spuse Lyra. „Ne căutăm prietenii. Ne-au invitat în camera lor pentru un pahar de noapte după ce barul s-a închis, dar probabil că am greşit numărul.”

„Telefonul de acasă este pe masa din hol”, a spus femeia, vădit iritată. „Sună la recepţie şi obţine numărul potrivit de cameră.”

— O idee excelentă, spuse Lyra, îndepărtându-se. „O să facem asta. Din nou, ne cerem scuze.”

Femeia a mormăit ceva ca răspuns şi a închis uşa. Simon auzi cheia rotindu-se foarte ferm în broască.

Fără un cuvânt, el şi Lyra au făcut câţiva paşi pe hol.

— Bună poveste, spuse el încet când era sigur că nu erau la îndemâna femeii din trei doisprezece. „Mai bine decât al meu.”

„Mulţumiri.”

„De asemenea, ai reuşit să eviţi să-i dai numele nostru. Foarte profesional.”

„Crezi asta?”

„De regulă, este întotdeauna mai bine să nu oferi mai multe informaţii decât este absolut necesar. Mai puţine lucruri de reţinut aşa.”

„O sa tin minte asta.”

Au coborât la etajul doi şi au început ceea ce s-a dovedit a fi o drumeţie foarte lungă prin aripa liniştită de est a hotelului.

„Dacă Raina are douăzeci şi unu, va fi furioasă când va afla că am urmărit-o”, a avertizat Lyra.

„Nu începe să te gândeşti acum. Suntem aici pentru că tu şi Luther Pell sunteţi convinşi că domnişoara Kirk are probleme, vă amintiţi?

Lyra îşi îndreptă umerii. „Dreapta. Aţi fost de acord cu noi, din câte îmi amintesc.”

„Am facut. Relaxaţi-vă. Dacă domnişoara Kirk este supărată pentru prezenţa noastră aici la hotel, îi vom spune că Luther Pell ne-a trimis să ne asigurăm că e bine. Ea nu ne va învinovăţi. Înţeleg că se vede exclusiv cu Pell de ceva vreme. Dacă este adevărat, atunci trebuie să ştie că foarte puţini oameni îi spun nu lui Pell.

Lyra părea mai veselă. „Adevărat.”

Camera doi douăzeci şi unu sa dovedit a fi ultima de pe hol. Era la mică distanţă de scările de serviciu şi de scara de incendiu.

— Numele oaspetelui care a intrat în această cameră este domnişoara Granville, spuse Simon.

„Dacă aceasta este camera Rainei, cu siguranţă a luat cea mai puţin convenabilă suită din hotel”, a spus Lyra. „Sunt sigur că călătoreşte la clasa întâi. O cameră lângă scările de serviciu nu este stilul ei.”

„A fost o alegere bună dacă dorea intimitate”, a subliniat Simon. Se uită înapoi pe hol. „Camerele învecinate sunt goale.”

„De unde stii ca?”

„Am verificat cheile atârnate în spatele biroului. Cea din această cameră a dispărut, dar cheile camerelor vecine erau încă în cârlige.”

— Ai dreptate, spuse Lyra. „Trebuie să fi vrut intimitate. Altfel, sunt sigur că s-ar fi opus să fie blocată la capătul holului.

„Poate că persoana pe care a venit să o întâlnească aici este cea care nu o face vreau să fiu văzut venind şi plecând din camera domnişoarei Kirk, spuse Simon. „Amândoi ar putea folosi scările de serviciu pentru a se întâlni în privat."

„Ştii, învăţ multe de la tine. Probabil că ar trebui să încep să iau notiţe."

Îşi spuse că era un lucru bun pe care ea îl considera util – era un pas înainte de statutul său anterior de obiect al curiozităţii ei nesăţioase. Cu toate acestea, era iritat.

„Instructorii sunt plătiţi", a spus el. „Aminteşte-mi să-ţi fac factura când terminăm."

„Voi face asta."

S-au oprit în faţa a două douăzeci şi unu. Lyra bătu puternic.

Nu a existat niciun răspuns.

Ea a bătut din nou. Mai tare de data asta.

Când nimeni nu a venit la uşă, se uită la Simon.

„Acum ce?" ea a întrebat.

Îşi întări simţurile şi ridică mâna să bată.

Cicatricile au ars.

Îşi coborî încet mâna şi atinse cu prudenţă clanţa uşii. Şocul de energie fierbinte îl făcu să se strâmbească.

Lyra plecase încă lângă el. „Ce s-a întâmplat?"

— Nu ştiu, spuse el, ţinând vocea jos. „Dar ceva violent s-a întâmplat în această cameră."

Ea nu a pus sub semnul întrebării observaţia şi nu l-a acuzat că îşi imaginează lucruri. Ea a luat cuvintele lui ca pe o declaraţie de fapt.

„Trebuie să intrăm înăuntru , şopti ea.

A încercat clanţa uşii. Era blocat. Băgă mâna în buzunar, scoase căpătătorul mic şi se duse la treabă.

— Poate vrei să priveşti în altă parte, spuse el. „Pentru că acest lucru este ilegal ca naiba."

„De unde pot cumpăra unul dintre acele lucruri?"

„Orice magazin de hardware sau lăcătuş îţi va vinde unul. Trucul este să înveţi cum să-l foloseşti fără a fi arestat."

„Cum ai învăţat?"

„Exersează, exersează, exersează."

Lacătul a cedat. A împins uşa înăuntru. Lămpile erau stinse în cameră, dar draperiile erau deschise. Un unghi larg de lumină a lunii traversa podeaua. Patul era gol, încă făcut.

Simon intră în cameră, trecu la fereastră şi trase draperiile strâns. A aprins o lampă de podea. Lyra îl urmă şi închise uşa.

Împreună au cercetat camera goală.

„Menajul refuză paturile în fiecare noapte”, a spus Lyra. „Dar nimeni nu a fost aici să pregătească camera în această seară.”

Simon a păşit încet prin spaţiu, deschizând sertare şi uşa dulapului. Toate goale. S-a pus într-un genunchi şi s-a uitat sub pat.

— Nimic, spuse el. „Fara haine. Fără valiză. Fara machiaj pe masa de toaleta. Dar s-a întâmplat ceva aici.”

— Patul, spuse Lyra. „E greşit.”

A venit să stea lângă ea. „De ce spui asta?”

„Nu a fost inventat de un profesionist.”

„Profesional?”

„O menajeră instruită şi cu experienţă nu a alcătuit acest pat”, a declarat Lyra. „Cuvertura de pat este încreţită şi nu este drapată uniform. Tavernele de pernă sunt foarte neglijente.” Ea trase înapoi cuvertura de pat. „Şi uită-te doar la felul în care foile au fost pliate la colţuri. Nu munca unui profesionist. Acest pat a fost făcut în grabă de cineva care nu ştie să-şi facă treaba potrivită.”

„Poţi spune toate astea doar privindu-l?” întrebă Simon impresionat.

„Am stat în multe hoteluri scumpe şi am crescut într-o familie care a angajat întotdeauna o menajeră profesionistă. Un pat bine făcut este o operă de artă. Aruncă o privire la patul tău când ne întoarcem în camera noastră. Vei vedea ce vreau să spun.”

„Te cred.” Simon se aplecă şi atinse patul. O singura data iar cicatricile au ars. Ridică mâna şi făcu un pas înapoi. „Ultima persoană din acest pat a fost foarte speriată.”

„De un intrus?”

„În aceste circumstanţe, cred că este o presupunere rezonabilă. Să verificăm baia.”

„Trebuie să ne amintim că nu există nicio modalitate de a şti dacă aceasta este camera Rainei”, a spus Lyra. „Ar putea aparţine femeii al cărei nume este în registrul hotelului, domnişoara Granville. Poate că a plecat devreme.”

— Cheia a dispărut de la panoul din spatele recepţiei, îţi aminteşti?

„Oh.” Lyra şi-a dres glasul. „Dreapta.”

Simon se uită la ea, nesigur cum să răspundă. Valul în creştere al fricii ei era o forţă tulburătoare în atmosferă. Era speriată şi încerca să nu arate asta. Voia să o liniştească, dar nu avea nimic de oferit în afară de falsă speranţă. O cunoştea destul de bine acum încât să ştie că nu şi-ar dori asta.

A continuat în baie şi a făcut o pauză pentru a acţiona întrerupătorul luminii. Spaţiul strălucea cu plăci verzi şi roz. Corpurile de porţelan se potriveau cu lucrările de faianţă roz.

„Ce s-a întâmplat cu prosoapele?” spuse Lyra.

Simon îi aruncă o privire. „Ce vrei să spui?”

„Nu există. Patul a fost facut de cineva care nu stie sa alcatuiasca un pat elegant. Prosoapele lipsesc din baie. Ai dreptate, lucrurile sunt foarte greşite în această cameră.

Simon se uită la suportul pentru pahar de pe peretele de deasupra chiuvetei cu piedestal. Era gol. „Cine a încercat să facă curăţenie aici se grăbea.”

Se ghemui şi se uită sub chiuveta mare. Un ciob de sticlă a scânteit în umbră. L-a ridicat.

Şi trase o respiraţie ascuţită, şuierătoare, când fulgerul de emoţie crudă îl străbătu. Şi-a închis simţurile şi s-a ridicat în picioare.

Lyra studie bucla de sticlă. „Crezi că este o bucată din paharul cu apă lipsă?”

„Da. A fost spulberat. Cred că oricine a fost surprins de intrus a încercat să o folosească ca armă. Dacă persoana a avut succes, ar putea fi sânge.”

„Nu dacă cineva a făcut curăţenie după aceea şi asta pare să se fi întâmplat. Oricine a fost folosit prosoapele.”

„Probabil.” Simon se uită în jur. „Dar din experienţa mea, ucigaşii reuşesc rareori să scape de tot sângele, mai ales dacă lucrează în grabă.”

Lyra încremeni. „Ucigaşi?”

Se strâmbă. „Îmi pare rău. Vorbeam despre nişte investigaţii anterioare pe care le -am gestionat.”

A găsit micile stropi maronii de sub cada cu gheare.

— A scos nişte sânge, bine, spuse el.

„Raina?”

— Oricine era în această cameră se lupta pentru viaţa ei, spuse Simon pe un ton uniform. „Dar nu cred că a fost ucis cineva aici.”

„Apoi ce s-a întâmplat?”

„Având în vedere puţinele informaţii pe care le avem, cred că există posibilitatea ca oaspetele care a fost rezervat în această cameră să fi fost răpit.”

Lyra făcu ochii mari de şoc. „Nu are sens, nu dacă Raina era persoana din această cameră. Are nişte bani ai ei, dar nu există o familie bogată care să plătească răscumpărare. Nicio familie deloc... Ea se întrerupse într-un gâfâit moale. „Luther Pell. Nu este o familie, dar nu este un secret el şi Raina sunt un cuplu. Pell are o grămadă de bani.”

„Un răpitor ar trebui să fie un prost pentru a trimite o notă de răscumpărare lui Pell. Vorbeşte despre cina cu diavolul.”

— Ai dreptate, spuse Lyra. „Domnul. Pell este un om foarte periculos. Se spune că are legături cu mafiote.”

„El face.”

„Dar este posibil ca cine a luat-o să nu ştie asta.”

„De asemenea, este posibil ca răscumpărarea să nu fie scopul aici”, a spus Simon. El a aruncat ciobul de sticlă în coşul de gunoi. „Ar putea fi vorba despre altceva în afară de bani. Să iesim de aici.”

A stins luminile şi a trecut prin uşă în camera principală. a urmat Lyra.

Ocoli patul şi deschise uşa. Nu era nimeni pe hol.

— Totul e clar, spuse el încet.

A auzit deschizându-se sertarul mesei de toaletă. A închis rapid uşa şi s-a întors la timp pentru a o vedea pe Lyra atingând sertarul şi scoţând o bucată de hârtie.

„Ce ai găsit?” el a intrebat.

„Este o listă de întâlniri la spa pentru ieri după-amiază, ziua în care domnişoara Granville s-a cazat în staţiune. Un masaj, un tratament facial şi o baie de aburi.”

„Presupunând că Raina folosea numele Granville, de ce ar pierde timpul în spa? A venit aici să întâlnească pe cineva.”

„E posibil să fi decis că trebuie să facă câteva întâlniri pentru a-şi păstra intactă povestea de acoperire”, a spus Lyra. „O femeie care s-a cazat într-o staţiune scumpă specializată în terapii exotice de frumuseţe şi nu a profitat de facilităţi ar determina oamenii să pună întrebări.”

„Pot fi.”

Lyra se uită la program. „Este interesant. Lângă cuvintele *Violet Pe bază de plante Facială* există o notă: *Solicită domnişoara Frampton* .

— Arată ca scrisul Rainei?

„Nu. Este în aceeaşi mână cu lista de tratamente. Cine a pregătit acest program a scris nota. Evident, este numele unei doamne cu tratament specific.”

Simon se gândi la asta timp de aproximativ o jumătate de secundă. „Mă întreb dacă Frampton a fost persoana pe care Raina a venit aici să o întâlnească.”

Lyra părea sceptică. „Mă îndoiesc de asta. Cred că este mai probabil să fie angajată la spa. Tragem la o mulţime de concluzii aici, nu-i aşa? Încă nu ştim dacă Raina a fost oaspete în această cameră.”

„Există o altă posibilitate”, a spus Simon. „Poate că cunoscuta Rainei era femeia singură care a fost rezervată în această cameră.”

„Avem nevoie de mai multe informaţii. Cred că ar trebui să rezerv o zi de spa mâine şi să încerc să obţin nişte răspunsuri despre Frampton.”

Simon ezită. „Nu sunt sigur că este o idee bună.”

„Nu fi ridicol. Se potriveşte perfect cu husa noastră. Voi fi bine. Spa-ul trebuie să fie un loc aglomerat. Vor fi mulţi oameni în jur. Ce ar putea merge prost?”

„Bine-”

„Amândoi ştim că trebuie să ne dăm seama rapid dacă cineva pe nume

Frampton este implicat în chestia asta. Bârfa curge ca un râu într-un spa sau într-un salon. Sunt în cea mai bună poziţie pentru a vedea dacă îmi pot da seama cine este Frampton."

— Pentru că toată lumea vorbeşte cu tine?

„Mai devreme sau mai târziu. De obicei, mai devreme."

Capitolul 18

W

vino la Casa Frumuseţii a lui Guppy, doamnă Cage. Sunt Madam Guppy. Voi face evaluarea iniţială a nevoilor dumneavoastră de frumuseţe şi voi recomanda tratamentele şi terapiile care vă vor fi cele mai benefice. Aici, la Guppy's House of Beauty adoptăm o abordare ştiinţifică a problemelor de îngrijire a pielii, dietă şi exerciţii fizice."

— Sunt conştientă de reputaţia dumneavoastră, doamnă Guppy, spuse Lyra. „Eşti o legendă în domeniul frumuseţii, aşa cum sunt sigur că ştii bine. Când soţul meu a întrebat unde vreau să merg în luna de miere, m-am gândit imediat la Labyrinth Springs Hotel and Spa. Ar fi preferat Hawaii, dar eu eram destul de ferm. În plus, am fost anul trecut în vacanţă în Hawaii."

— Înţeleg, spuse doamna Guppy. – Pot să întreb ce fel de muncă face soţul tău?

Numele ei complet era Edith Guppy. Avea aproape treizeci sau patruzeci de ani, o femeie sofisticată care fusese binecuvântată cu un profil clasic, o siluetă elegantă şi un accent francez. Proprietarul Casei Frumuseţii a lui Guppy trebuie să fi fost cu adevărat uimitor în ea zilele mai tinere, se gândi Lyra, şi cu siguranţă îmbătrânea bine. Guppy a fost o mărturie pe jos a tratamentelor, terapiilor şi produselor pe care le-a vândut.

Era îmbrăcată într-un costum elegant, croit clar, cu nuanţa exactă de violet intens, care era semnătura celebrului ei brand. Jacheta confortabilă avea revere largi, bine definite, iar fusta îngustă cădea exact la locul potrivit pe gambei. Pantofii ei cu tocuri stivuite erau de aceeaşi culoare cu costumul ei.

Era multă violetă peste tot în salon şi spa. Personalul de la recepţie şi doamnele de tratament purtau uniforme de culoare violet. Pereţii şi tapiţeria mobilierului erau de aceeaşi nuanţă.

Culoarea dramatică era peste tot în biroul lui Guppy, a remarcat Lyra. Acolo era ea acum. Personalul de la recepţie a explicat că Madam Guppy a intervievat personal şi a evaluat nevoile fiecărui client care şi-a rezervat un tratament la spa.

Recepţionera confirmase, de asemenea, că Frampton era numele uneia dintre doamnele care făceau tratamente faciale. Lyra era mulţumită de ea însăşi. Era în spa de mai puţin de jumătate de oră şi îl identificase deja pe Frampton. Ancheta începea bine. Abia aştepta să-i spună lui Simon.

„Soţul meu este în afaceri cu cărţi anticare", a spus Lyra. Ea flutură o

mână într-un gest vag. „El îi sfătuieşte pe colecţionari şi arhivisti. Mi se pare că totul este destul de plictisitor, dar este devotat cu pasiune muncii lui. S-ar putea spune că este obsedat de asta. Este foarte greu să-l convingi să-şi ia concediu, dar un bărbat cu greu îşi poate evita propria luna de miere.”

Edith şi-a dres glasul. „Nu m-am putut abţine să nu observ că eşti îmbrăcată foarte la modă, doamnă Cage. Şi înţeleg că tu şi soţul tău aţi rezervat suita pentru luna de miere, una dintre cele mai scumpe din hotel. O zi întreagă aici la Casa Frumuseţii este un lux destul de scump. Nu mi-am dat seama că sunt mulţi bani de făcut în afacerea cu cărţi.”

Lyra şi-a ridicat uşor sprâncenele. „Soţul meu este descendent dintr-o familie consacrată din New York. Sunt în bancă. Bani vechi. Familia mea s-a descurcat destul de bine în transportul aici, pe Coasta de Vest. Bani noi, dar găsesc că se cheltuiesc la fel de uşor. Nu că ar fi treaba ta.”

Edith s-a înroşit sub furnirul ei de machiaj ca o mască. Culoarea înaltă nu era un semn de jenă, decise Lyra. Guppy era enervat. Evident, ea nu era obişnuită să fie tratată într-o manieră atât de înaltă.

Lyra zâmbi, un zâmbet deliberat rece. Ar putea juca rolul de doamnă a societăţii frivol, superficial şi arogant, la fel ca oricine. Fusese crescută în lumea socială exclusivistă din San Francisco. Oamenii nu au avut probleme să cumpere imaginea pe care a proiectat-o atunci când a intrat în joc. Nu era sigură ce simţea despre asta. Pe de o parte, a făcut o acoperire grozavă aici, la staţiunea Labyrinth Springs. Dar ştiind că alţii au ajuns atât de repede la concluzia că ea era de fapt superficială, egocentrică şi, probabil, nu foarte strălucitoare, era iritant.

„Referitor la spa-ul tău prea scump”, a spus ea, „am rezervat pachetul pentru o zi întreagă, care include un tratament facial.”

„Toate pachetele noastre includ un tratament facial”, a spus Edith. „Spa-ul meu este binecunoscut pentru ei. Oferim mai multe versiuni diferite. Fiecare este conceput ştiinţific pentru nevoile specifice ale pielii. Pielea bună este unul dintre cele mai importante atuuri ale unei femei.”

„Sunt de acord şi sunt foarte atent în privinţa tratamentelor faciale”, a continuat Lyra. „De fapt, aş dori să solicit o anumită doamnă de tratament pentru acel serviciu astăzi.”

Edith se încruntă. „Care?”

„Cred că o cheamă domnişoara Frampton. Mi-a fost recomandată cu căldură de o prietenă din San Francisco care şi-a petrecut câteva zile aici la staţiune în urmă cu câteva luni. M-a asigurat că domnişoara Frampton i-a făcut cea mai bună cură facială pe care a avut-o vreodată. A spus că pielea ei a strălucit în mod pozitiv după aceea.”

„Domnişoara Frampton este foarte calificată”, a spus Edith. „Dar conform planului dumneavoastră, o altă doamnă la fel de calificată în tratament, domnişoara Drake, v-a fost repartizată astăzi.”

— Aş prefera domnişoara Frampton.

„Mă tem că este plin de rezervare."

„În acest caz", a spus Lyra, „îmi voi reprograma ziua spa. Poate că domnişoara Frampton va fi liberă mâine.

Se ridică şi îşi ridică geanta de mână.

Edith practic a sărit de pe scaun şi a venit de la capătul biroului. – E în regulă, doamnă Cage. Voi vedea cum rearanjam programul domnişoarei Frampton astăzi. Sunt sigur că nu va fi o problemă."

„Mulţumesc."

„Încercăm să ne găzduim clienţii", a spus Edith. Ochii ei albaştri vii scânteiau cu o iritare abia ascunsă. „Urmaţi-mă, vă rog."

Fără să aştepte un răspuns, a deschis uşa biroului şi a ieşit pe un hol îmbrăcat în violet. Coridorul era unul lung. Era căptuşită cu săli de tratament pe ambele părţi.

Unele dintre uşi erau deschise. Lyra aruncă o privire în camere când trecea pe lângă. A văzut mese de masaj acoperite cu cearşafuri violete. În alte încăperi erau aparate bizare din metal şi electrice despre care ştia că sunt concepute pentru a stimula şi strânge diferite porţiuni ale corpului feminin. O uşă era marcată BAIA DE PARAFINĂ . A fost închis. Micul panou din faţă anunţa că un tratament este în desfăşurare.

La jumătatea coridorului, o uşă s-a deschis şi o doamnă de tratament a ieşit. Lyra zări o femeie întinsă pe o masă. Clienta era înfăşată strâns în cearşafuri umede care păreau să fi fost înmuiate într-o baie de plante. Faţa ei era acoperită cu o pastă verde, iar ochii îi erau acoperiţi cu felii de castraveţi.

Lyra se cutremură. Imagini tulburătoare din coşmarurile pe care le trăise după ce îl văzuse pe Boris Karloff în *The Mummy* i-au fulgerat prin cap. Ea a făcut notă să refuze orice tratament care presupunea să fie înfăşurată în cearşaf.

Edith se opri în faţa unei uşi violete. „Aceasta este camera de evaluare. Asistentul meu vă va oferi haine de antrenament, precum şi halat şi papuci. Când sunteţi gata, voi efectua examinarea şi voi prescrie terapiile, produsele şi exerciţiile specifice de care aveţi nevoie."

Lyra a intrat într-o altă cameră cu nuanţe violete, parfumată cu parfumul caracteristic al lui Guppy. O oglindă cu trei laturi stătea într-un colţ. Un dispozitiv mare de metal în formă de con stătea pe o masă în mijlocul spaţiului. La fiecare capăt al mesei era un scaun.

Ferestrele erau aşezate sus, aproape de tavan. Lumina intră, dar camera părea claustrofobă. *Apucă-te pe tine, femeie. Eşti aici să o găseşti pe Raina. Ai o treabă de făcut. Ramai în continuare la plan.*

Planul, aşa cum era, păruse unul bun când ea a venit cu el aseară în camera două douăzeci şi unu. Încă părea sănătos când ea şi Simon s-au

aşezat la un mic dejun cu ouă, pâine prăjită şi grapefruit în acea dimineaţă. Dar acum, pentru prima dată, o frişonare inconfortabilă de energie fantomatică trecuse prin nervii ei.

O femeie severă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o uniformă spa a apărut din spatele unei perdele.

— Vă puteţi dezbraca aici, doamnă Cage. Vă rugăm să vă îndepărtaţi toate hainele exterioare. Veţi găsi pantalonii scurţi şi topul dvs. pe bancă. Există şi un halat atârnat de cârlig. Papucii sunt sub scaun. Experienţa dumneavoastră spa se termină în camera de aburi. După ce ai terminat tratamentul, îţi vei găsi hainele care te aşteaptă în dressingul alăturat."

La scurt timp mai târziu, îmbrăcată într-un halat pufos din ţesătură de culoare violet şi papuci, Lyra s-a aşezat în faţa capătului lat al conului de metal. Şi-a introdus faţa la mică distanţă în partea din faţă a conului.

O lumină sa aprins în interiorul conului, orbindu-o parţial.

Edith Guppy s-a aşezat pe partea opusă a mesei şi a privit prin lentila de mărire poziţionată la capătul îngust al dispozitivului.

„Draga mea doamnă Cage, ţi-ai neglijat tenul", anunţă Edith. „Hidratarea şi stimularea adecvată a pielii sunt absolut esenţiale pentru menţinerea unui aspect tineresc. Niciodată să nu te temi, până când vei pleca astăzi, vei fi o nouă femeie."

„Aceasta va fi cu siguranţă o experienţă interesantă", a spus Lyra.

Edith se lăsă pe spate şi se ridică în picioare. „Dacă veţi păşi în faţa oglinzilor şi vă veţi scoate halatul, vă vom evalua măsurătorile şi greutatea. Cred că eşti prea plin de imagine pentru stilul modern."

„Crezi asta?" Lyra se ridică, clipi de mai multe ori pentru a-şi desluşi ochii şi îşi desfăcu centura halatului. „Domnul. Cage nu s-a plâns de silueta mea."

„Ei bine, este puţin probabil să facă asta, nu-i aşa? Un domn nu şi-ar dori să fie nepoliticos cu soţia lui."

Lyra a zâmbit. „Evident că nu ai nicio problemă să fii nepoliticos."

Edith îşi îndreptă umerii deja ascuţit. „În calitate de consultant de frumuseţe, este de datoria mea să vă subliniez defectele pentru a putea fi corectate. O soţie care speră să păstreze atenţia soţului ei trebuie să se străduiască să perfecţioneze şi să menţină o siluetă la modă. Nu ai vrea ca ochii domnului Cage să rătăcească, nu-i aşa?

„Dacă surprind privirea domnului Cage rătăcind, îi voi pune un purgativ puternic în supă."

Edith părea îndurerată. – Ai un simţ al umorului ciudat, doamnă Cage. Dar niciodată să nu te temi. Voi avea grijă să primiţi exerciţiile fizice adecvate pentru a vă tonifia întregul corp. Primul tău tratament va fi împachetarea pe bază de plante."

„Aceasta este terapia pe care o primea femeia care era înfăşurată ca o

mumie într-una din camerele pe lângă care am trecut pe drumul aici?”

Edith era pe cale să folosească o bandă de măsurat pe talia Lyrei. Ea ridică privirea, scandalizată.

— Faci procedura să sune neplăcută, se răsti ea. „Fii sigur că până când vei termina te vei simţi relaxat şi împrospătat, iar tonusul tău muscular se va îmbunătăţi considerabil.”

„Voi sări peste procedura de împachetare cu mumie.”

„Insist. împachetarea pe bază de plante şi baia de parafină sunt baza tuturor celorlalte proceduri.”

„Ce este implicat în baia de parafină?”

„Clientul se întinde într-o cadă. Parafina caldă se toarnă peste corp şi se netezeşte pe faţă. Parafina se întăreşte, formând o înveliş protector. După aproximativ douăzeci de minute parafina este decojită. Pielea este lăsată netedă, suplă şi hidratată. Este un tratament foarte popular, vă asigur.”

Lyra a avut o viziune bruscă despre ea ca o statuie de ceară.

— O să trec şi eu pe baia de parafină, spuse ea. „Sunt oarecum claustrofob. Gândul că sunt învelit în ceară îmi dă fiori.

Edith Guppy s-a încleştat maxilarul. Ochii ei au devenit oţel. – Foarte bine, doamnă Cage. Dacă insistaţi să refuzaţi ambalajul pe bază de plante şi baia de parafină, voi elimina ambele tratamente din programul dumneavoastră. Dar trebuie să te avertizez că nu vei obţine toate efectele zilei tale aici la spa fără aceste două proceduri esenţiale.”

„Sunt sigur că facialul va compensa.”

Edith smulse banda de măsurat de pe talia Lyrei şi se dădu înapoi. „Poţi să-ţi îmbraci halatul acum. Un însoţitor vă va conduce la camera de masaj.”

Avea să fie o zi foarte lungă, se gândi Lyra.

Capitolul 19

a folosit scările de serviciu pentru a o scoate ilegal din hotel.

Simon stătea în capătul îndepărtat al holului lung şi gol şi studie uşa care se deschidea spre scările de serviciu. Era singura explicaţie care avea sens. Răpitorii nu şi-ar fi putut duce captivul în jos pe scările principale şi să iasă prin hol. Ar fi trebuit să treacă pe lângă recepţie şi pe lângă orice oaspeţi care s-a întâmplat să se afle în apropiere.

Singura altă alternativă era scara de evacuare a incendiilor de pe partea laterală a clădirii, dar era vizibilă din parcare şi din clădirile de servicii de dedesubt. Riscul de a fi văzut ar fi fost prea mare.

Îşi înfăşura mâna pe clanţa uşii scării, strânse din dinţi şi îsi întări simţurile. Socul emoţiilor care fuseseră aşezate pe metal a lovit ca un mic fulger. Violenţă cu o întorsătură ascuţită de anxietate şopti prin el. Răpitorii fuseseră hotărâţi, dar nervoşi. Cât timp erau pe hol, riscau să fie văzuţi.

A deschis uşa. Casa scării în umbră era iluminată de a bec cu putere redusă pe fiecare palier. Era la etajul doi, aşa că nu mai avea de coborât. A început să coboare treptele, încercând să nu facă niciun zgomot.

Deşi se îndoia că Lyra va învăţa ceva util în spa, era foarte bucuros acum că îşi petrecea cea mai mare parte a zilei acolo. Ar fi în siguranţă, înconjurată de alţi oaspeţi ai hotelului şi de personal. Era liber să se concentreze asupra investigaţiei sale. A fost un lucru foarte bun în acest moment, pentru că dacă ar fi prins pe scările de serviciu ar fi relativ uşor să-i explice prezenţa. Erau de aşteptat să se piardă dealeri de cărţi anticare absenţi. Ar fi mult mai dificil să încerci să găseşti un motiv întemeiat pentru care soţia negustorului de carte coborât şi ea pe scările din spate ale hotelului.

Sotia lui .

Si-a dat seama că se adaptează prea uşor la rolul pe care îl juca. Se întrebă ce simţea Lyra când avea un soţ fals. Din câte şi-a dat seama, ea a găsit experienţa o aventură.

Când a ajuns la parter, a auzit voci înfundate şi a simţit mirosul de carne prăjită. Era lângă bucătăria hotelului. Scările au continuat să coboare un alt nivel. În partea de jos a deschis uşa.

A ieşit într-un spaţiu mare, slab luminat, care a servit atât ca cămară, cât

şi ca depozit pentru bucătărie. Conserve, feluri mari de servire, tacâmuri şi lenjerie de masă bine împăturite umpleau rafturile.

În partea îndepărtată a spaţiului era o uşă. A deschis-o – a primit un alt zgomot fierbinte de energie cu nuanţe de anxietate – şi a ieşit afară. S-a trezit pe o alee îngustă care era folosită evident pentru livrări.

Ar fi putut la fel de uşor să fie folosit pentru a scoate un captiv din hotel.

S-a gândit o clipă la asta. Momentul ar fi fost extrem de important. Răpitorii trebuie să fi fost siguri că un vehicul aştepta pe banda de livrare. Sigur că probabilitatea de a fi văzut era foarte mică.

Munca interioara. Aceasta a fost singura explicaţie care se potrivea cu faptele.

Îşi croi drum de-a lungul aleii, doar un alt oaspete al hotelului ieşit la plimbare; unul care luase o întorsătură greşită şi se trezise în spatele stabilimentului.

A ocolit un colţ şi a văzut o mână de camioane mici şi mai multe maşini îmbătrânite şi răvăşite. Parcarea angajatilor. Un vehicul a ieşit în evidenţă: un nou Buick Roadmaster decapotabil strălucitor. Era o maşină scumpă pentru o chelneriţă sau un bellhop. Poate a aparţinut cuiva din conducere.

Trecu pe lângă vehiculele parcate, cu simţurile ridicate, şi atinse uşile fiecărei maşini.

A primit o explozie fierbinte de energie din mânerul uşii de pe partea şoferului a noului Buick. Se simţea diferit de ceea ce ridicase în camera două douăzeci şi unu şi pe uşa scărilor de serviciu.

Frică. Disperarea. O nevoie teribilă de a scăpa.

Şi-a smuls degetele de pe mâner. Avusese dreptate. Răpirea femeii din camera doi douăzeci şi unu fusese o muncă din interior. Nu exista nicio modalitate de a şti cu siguranţă că Raina Kirk fusese ţinta, dar având în vedere regula sa strictă „fără coincidenţe”, a trebuit să presupună că ea era cea care fusese luată.

S-a gândit pentru scurt timp să-l sune pe Luther, dar a decis să aştepte până când va vorbi cu Lyra. S-ar putea să aibă o idee despre cum să se descurce cu el. Pell era într-o dispoziţie imprevizibilă, o grenadă care aştepta să tragă cineva de ştift. Dacă s-ar fi repezit la faţa locului şi ar face bucăţi staţiunea Labyrinth Springs, s-ar putea să nu-l găsească niciodată pe Kirk – cel puţin nu în viaţă.

Între timp, acum aveau un alt avans foarte puternic.

Următorul pas a fost identificarea proprietarului Buick-ului, deoarece senzaţia de panică şi disperare crescândă venise de la ultima persoană care deschisese uşa şoferului.

Capitolul 20

Y

ați spus că unul dintre cunoscuții dumneavoastră m-a recomandat, doamnă Cage? Janet Frampton se apleca peste masa de tratament și începu să picteze fața Lyrei cu o pastă verde. „Sunt foarte fericit să aud asta. Mă bucur că a fost mulțumită de serviciile mele. Mă mândresc că ofer un tratament facial superior."

Lyra ridică privirea spre ea. Janet era tânără, atrăgătoare și entuziastă. Părul îi era prins sub o șapcă violetă. Uniforma ei croită inteligent a fost îmbunătățită cu un colier frumos din bachelit compus din margele violete gradate.

— Drăguț colier, spuse Lyra.

„Mulțumesc. A fost un cadou de la Madam Guppy. Am fost cea mai performantă doamnă de tratament luna trecută. Am vândut mai multe produse decât oricare dintre celelalte."

„De cât timp lucrezi aici la Casa Frumuseții?" întrebă Lyra.

„Aproape un an. Am fost angajat la un spa din Los Angeles, dar când a apărut oportunitatea de a lucra la Guppy's House of Beauty, am apucat-o, chiar dacă a însemnat să mă îndepărtez de LA"

— Presupun că asta pentru că banii sunt mai buni aici?

„Majoritatea oaspeților de la hotel oferă bacșiș generos", a recunoscut Janet. „Dar principalul motiv pentru care am acceptat această poziție este că oferă șansa de a învăța cele mai avansate tehnici științifice de înfrumusețare. Doamna Guppy s-a antrenat în Europa, știi. Paris."

„Da, cred că experiența ei în Europa a fost menționată în broșură."

„Ea creează toate formulele ei și proiectează majoritatea echipamentelor de exerciții. Scopul meu este să-mi deschid într-o zi propriul spa. De aceea vreau să învăț de la cei mai buni."

„Este un plan interesant", a spus Lyra. „Foarte înțelept din partea ta să te antrenezi cu un astfel de expert faimos în domeniu. Unde ați dori să vă stabiliți centrul spa?"

„M-am gândit mult la asta", a spus Janet. A tamponat pastă verde pe nasul Lyrei. „Desigur, va trebui să fie într-o locație ușor accesibilă pentru doamnele de mijloc. De asemenea, va trebui să fie o destinație la modă. New York este exclus. Nu mi-am putut permite niciodată să mă mut acolo și, în plus, cu greu se poate concura cu Ușa Roșie. Pasadena este o posibilitate, dar ar fi dificil ca un mic spa să iasă în evidență acolo."

„Poate un cadru de vacanţă? Burning Cove, de exemplu?

„Un loc precum Burning Cove ar fi perfect, dar îmi imaginez că ar fi nevoie de o mulţime de bani pentru a înfiinţa un centru spa acolo. Ar trebui să mă afiliaz la o staţiune sau la un hotel mare, cred. Ar fi greu să convingi pe cineva să finanţeze un nou venit ca mine."

„Dar zona San Diego? Dacă aţi stabilit o locaţie în apropierea Hotelului del Coronado, este posibil să puteţi atrage câţiva clienţi vedete de cinema. Potrivit presei, vedetele iubesc Del. Tot ce ai nevoie este unul sau două nume mari pentru a-ţi folosi serviciile şi ai fi de aur."

„Ar fi un vis devenit realitate." Janet oftă. „Dar chiar trebuie să fiu practic. Voi avea nevoie de un sprijin financiar. Cineva ca domnul Billingsley."

„Proprietarul acestei staţiuni?"

„Dreapta. A invitat-o pe Madam Guppy să-şi mute afacerea aici. Plătit pentru tot – noua aripă spa, sălile de tratament fanteziste, toate echipamentele de exerciţii pe care Madam Guppy le-a proiectat."

„Ar trebui să te gândeşti la stabilirea unei imagini, aşa cum a făcut Madam Guppy. Se pare că ţi-ai identificat deja piaţa – socialiţi şi femei cu bani. Acum trebuie să creaţi un logo atrăgător şi să inventaţi un produs de semnătură precum parfumul Violet."

Janet a oprit peria în aer. „Wow. Chiar ştii multe despre afaceri, doamnă Cage.

„Am fost crescut într-o familie de afaceri." Lyra şi-a amintit că nu era acolo să asculte o tânără care visează vise mari. E timpul să schimbi cursul conversaţiei. „Cred că vei avea mare succes când vei ieşi pe cont propriu. Evident că ai un talent pentru afacerea de îngrijire a pielii. Înţelegi importanţa hidratării."

„Hidratarea adecvată este absolut esenţială."

„Cunoştinţa mea din San Francisco nu a fost singura persoană care te-a recomandat", a continuat Lyra.

„Într-adevăr?" Janet strălucea. „Un oaspete aici, la staţiune, poate?"

„Da, de fapt. Nu am inteles numele ei. Ne-am întâlnit aseară în sala de mese. Am felicitat- o pentru cât de bine arăta tenul ei. Ea a spus că a făcut-o de tine."

„Am avut mai mulţi clienţi ieri. Mă întreb care dintre ele a spus lucruri atât de frumoase despre serviciile mele."

„Nici eu nu-i ştiu numele, dar mi-a spus că a cerut de tine pentru că te pomenise o altă doamnă, o femeie foarte la modă care locuise în New York şi care a fost un excelent judecător al calităţii când venea vorba de servicii spa. ."

— New York, spuse Janet, pe tonul ei respectuos. „Îmi amintesc de un client cu un accent elegant din New York. Era foarte elegantă. Bacsis destul

de generos.”

„Mă întreb dacă mai este aici, la staţiune.”

„Oh nu. Am auzit că a plecat în miezul nopţii.

Lyra tremura.

— Ţi-e frig, doamnă Cage? spuse Janet.

— Sunt bine, spuse Lyra repede. „M-am simţit un pic de curent, asta-i tot. Păcat că clientul tău din New York nu a putut rezerva un al doilea tratament facial. Ai ratat un alt pont generos.”

„Da.”

De data aceasta, răspunsul lui Janet a fost clar şi definitiv. Era clar că nu dorea să continue conversaţia.

— Mă întreb de ce şi-a întrerupt vacanţa, gândi Lyra.

„O urgenţă în familie, cred.” Janet puse peria deoparte. „Acum, atunci, o vom lăsa să se acţioneze timp de cincisprezece minute. Terapia pe bază de plante este concepută pentru a condiţiona pielea pentru următorul pas în tratamentul facial.”

„Mai este un pas?”

Janet s-a luminat din nou. „Oh, da, cea mai importantă parte a procedurii. Veţi purta una dintre măştile de faţă special concepute de Madam Guppy. Va netezi toate acele mici linii şi riduri.”

Lyra simţi atingerea îngheţată a degetelor spectrale. „Cum arată această mască?”

„Am unul chiar aici.”

Janet deschise un sertar şi scoase o mască de cauciuc violet, care fusese modelată să se potrivească peste cap şi faţă. Au fost tăiate găuri pentru ochi, nas şi gură. Părea ceva dintrun film de groază.

„Voi sări peste mască”, a spus Lyra.

„Nu e nimic de îngrijorat”, a asigurat-o Janet. „Se potriveşte destul de bine şi este oarecum inconfortabil, dar se poartă doar treizeci de minute. Rezultatele merită, credeţi- mă.”

— Fără mască de cauciuc, spuse Lyra.

Singurul lucru pe care şi-l putea imagina că ar fi mai rău era să fie închisă într-un sicriu.

„Foarte bine.” Janet a expirat un oftat lung. „Maseuza m-a avertizat că ai păreri puternice despre anumite proceduri.”

„Aceasta ar fi maseuza care a încercat să mă bată până la pulpă”, a spus Lyra. „Ce urmează în programul meu?”

Janet se încruntă şi luă o coală de hârtie. „Văd că eşti rezervat pentru Guppy Body Sculptor.”

„Cum funcţionează?”

„Veţi fi poziţionat între două seturi de role metalice acţionate electric, care vă vor aluneca în sus şi în jos pe corp, de la gambe până la talie. Rolele

stimulează şi tonifică coapsele şi şoldurile.”

„Sună ca un strop, una dintre acele maşini pe care oamenii le folosesc pentru a călca cearşafuri şi feţe de masă. Aş putea fi strivit între role.”

Janet chicoti. „Prostii. Madam Guppy a proiectat Body Sculptor pentru a se asigura că se conformează formei corpului feminin.”

„Vă avertizez chiar acum că, dacă voi fi aplatizat, domnul Cage va fi foarte enervat.”

O oră mai târziu, simţindu-se ca un cearşaf proaspăt călcat, Lyra a fost introdusă în sala de exerciţii. Maşini ciudate şi înfricoşătoare străluceau răuvoitor în strălucirea corpurilor de deasupra capului.

— Arată ca o cameră de tortură medievală, spuse ea.

Domnişoara Sylvan, doamna de tratament responsabilă cu sala de exerciţii, se uită cu privirea.

„Fiecare dintre aparatele de tonifiere Guppy este proiectată cu un singur scop în minte”, a declarat ea. „Pentru a te face o femeie nouă.”

Lyra a văzut un giroscop mare care era suficient de mare pentru a găzdui o persoană. Putea să vadă cum a funcţionat. Utilizatorul a urcat înăuntru, şi-a asigurat încheieturile şi gleznele, apoi a pus giroscopul în mişcare. Pentru prima dată în ziua aceea i-a crescut moralul.

„Voi începe cu maşina aceea”, a spus ea. „Arată ca o plimbare de carnaval. Cred că ar fi distractiv.”

„Mă tem că giroscopul pentru exerciţii Guppy nu este în funcţiune”, a spus domnişoara Sylvan.

Lyra gemu. „Desigur ca este. Aceasta este ziua mea norocoasă.”

„Vom începe cu modelul electric Guppy pentru coapsă.”

Capitolul 21

A

La ora patru, înfăşurată într-un prosop mare, cu părul într-un turban din ţesătură, Lyra a fost introdusă în camera de aburi de un însoţitor în uniformă.

„Veţi găsi o experienţă foarte relaxantă”, a spus femeia. „Pe masă este un ulcior cu ceaiul special cu gheaţă din plante al lui Madam Guppy. Vă va menţine hidratat corespunzător. Vin să te iau în cincisprezece minute.

Lyra se muta în camera cu gresie. Atmosfera umedă a lovit-o cu forţa unui val oceanic.

Ea se uită prin aburul care se umfla. „Sunt singurul aici?”

— Da, spuse însoţitorul. „Nu sunt alţi clienţi programaţi pentru această oră astăzi.”

Ea închise uşa.

Lyra făcu o pauză pentru a-şi acorda un moment pentru a se adapta la temperatură şi la aerul gros, apoi se clătină până la cea mai apropiată bancă şi se prăbuşi.

Uşurare o cuprinse. Pentru prima dată de când intrase în spa, nimeni nu o bătea muşchii, nu o picta cu preparate ciudate din plante sau nu stătea deasupra ei în timp ce făcea exerciţii îngrozitoare pe maşini ciudate care fuseseră în mod clar concepute de un sadic. Coapsele ei încă tremurau din cauza curelelor electrice vibratoare ale aparatului de tonifiere a coapselor, iar muşchii ei pectorali nu aveau să fie niciodată la fel, mulţumită Guppy Bust Improver.

Avea nevoie de o băutură – o băutură adevărată, nu groaznicul ceai cu gheaţă din plante din ulciorul de pe masă. I se servise cu puţin timp în urmă un pahar din chestii, când fusese în aşa-numita cameră de băuturi răcoritoare. Ea luase câteva înghiţituri şi apoi, când însoţitorul nu se uita, turnase restul în cea mai apropiată plantă în ghiveci.

Ceea ce tânjea acum era ceva mai puternic decât ceaiul. Un cocktail rece ca gheata ar fi perfect. Pentru câteva secunde a fantezit despre o doamnă roz, sau poate un sidecar sau un martini.

Nu mai mult. Trebuia doar să treacă prin tratamentul cu baia de aburi şi apoi va putea scăpa de la spa.

S-a liniştit şi s-a gândit la ceea ce învăţase. Toate femeile tratate fuseseră dornice să discute cu un client care le-a găsit interesantă pe ele şi munca lor. Majoritatea conversaţiilor s-au referit la metodele şi tehnicile pe care le

foloseau. Meseria lor presupunea şi vânzarea produselor Guppy House of Beauty, aşa că Lyra primise o mulţime de argumente serioase de vânzare.

Cu toate acestea, presărate în vorbărie fuseseră nişte bârfe despre alţi oaspeţi. Cea mai fascinantă informaţie a fost că femeia din camera două douăzeci şi unu nu a fost primul oaspete care a plecat în miezul nopţii în ultimul an.

Abia aştepta să-l informeze pe Simon că ziua ei la spa nu fusese o pierdere de timp. Ea făcuse o adevărată muncă de investigaţie astăzi. Bine, poate că nu avea nervii de gheaţă necesari pentru a-şi face o carieră în afaceri, dar ar face al naibii de bine tot ce ar fi trebuit să o ajute să o găsească pe Raina.

Se lăsă pe spătarul băncii, lăsând căldura umedă să-şi facă treaba. Ea spera doar că nu va fi dureroasă timp de o săptămână.

Aburul a devenit mai greu, formând o ceaţă asemănătoare ceaţă. Abia putea vedea dincolo de cameră până la peretele opus. Temperatura din cameră creştea rapid. Întregul ei corp era umed şi un fel ciudat de letargie se scufunda în oase. Aceasta nu a fost prima ei experienţă într-o baie de aburi. Ceva nu era în regulă. Era timpul să plece, dar dintr-un motiv oarecare nu putea să-şi adune energia pentru a se ridica de pe bancă şi a se întoarce în dressing.

Atmosfera umedă trebuia să o relaxeze, dar se dovedea a fi prea mult după ziua lungă de exerciţii, masaj şi tratamente pentru piele. Amintirea unei conversaţii pe care o avusese cu un terapeut care lucra la un spa de elită din San Francisco pâlpâia undeva la marginea gândurilor ei. *Vrei să fii atent la căldură. Deshidratarea se poate instala foarte repede şi poate fi letală.*

O formă întunecată s-a materializat în ceaţă. A trimis o zguduire întăritoare de panică prin ea. Lyra reuşi să se ridice în picioare.

Cine e acolo? strigă ea, încercând să pară fermă şi controlată.

Nu a fost nici un raspuns. Lyra a ascultat cu atenţie, dar nu a auzit niciun paşi. Ea se prăbuşi înapoi pe bancă. Camera de aburi *se simţea* goală, a concluzionat ea. Dar mai multe siluete întunecate apăreau şi dispăreau în ceaţă. Fantome?

Ea nu credea în fantome.

Aburul a căpătat culori ciudate. Pereţii au început să se deformeze şi să se îndoaie.

Frica tremura prin ea. *Deshidratarea se poate instala foarte repede şi poate fi letală.*

A trebuit să iasă. Acum.

A fost nevoie de trei încercări pentru a te ridica din nou de pe bancă şi de o cantitate surprinzătoare de efort pentru a reveni cu greu spre uşă. Fiecare pas îi epuiza puterea. Pereţii cu gresie se învârteau mai repede. Un întuneric

puternic îi smuci simţurile.

Nu-şi putea permite să leşine. Auzise poveşti despre oameni care mureau în băile de aburi.

A ajuns în cele din urmă la uşă. Ea apucă butonul şi se răsuci.

Nu s-a intamplat nimic. Clanta usii nu s-a intors. Ea chiar devenea slabă.

A încercat din nou, folosind ambele mâini de data aceasta. Uşa nu s-a clintit. Îşi dădu seama că era încuiat.

Frica a crescut din nou, dându-i un val de energie panicată. A folosit un colţ al prosopului pentru a şterge aburul de pe fereastra din partea superioară a uşii şi a privit în dressing. Nu era nimeni în vedere. Însoţitorul care o condusese în camera de aburi dispăruse. Nu erau alţi clienţi; nimeni care să descuie uşa.

Cineva făcuse o greşeală teribilă. Însoţitorul închisese camera de aburi pentru o zi, fără să se deranjeze să se asigure că ultimul client era plecat.

Lyra ridică o mână şi lovi în uşă.

„Ajutor. Sunt aici. Deschide usa.”

Nu a existat niciun răspuns.

Se întoarse încet, încercând să se concentreze asupra împrejurimilor. Nu era altă uşă. Singura cale de ieşire din cameră era prin dressing.

Ea a smuls turbanul din ţesătură şi l-a tras pe o mână. Ea a chemat tot ce avea şi şi-a izbit pumnul acoperit în geamul de sticlă de la uşă.

Sticla a crăpat. Au căzut mai multe cioburi. Aer rece pătrundea prin deschidere. Ea a tras câteva respiraţii adânci şi a mai dat o lovitură. Se simţea încă ameţită, dar panica s-a domolit. Avea o cale de ieşire.

Şi-a folosit pumnul acoperit cu turban pentru a scoate din cadru bucăţile de sticlă zimţate rămase. Când era gol, se aplecă prin deschidere şi bâjbâi după clanţa uşii. Cheia nu era în broască.

Nu a fost nici un ajutor pentru asta; avea să fie nevoită să treacă prin tocul ferestrei acum gol al uşii. Era destul de mare, dar era la cel puţin patru picioare de podea. Trebuia să se ridice astfel încât să aibă pârghia necesară pentru a trece prin cadru.

A inspirat din nou adânc aerul nesaturat de pe cealaltă parte a uşii şi s-a clătinat înapoi prin camera de abur. Ea apucă braţul uneia dintre băncile de lemn şi o trase pe podea. Chestia aia era mai grea decât se aşteptase ea. Nu a ajutat faptul că încă mai simţea greutatea epuizării ciudate care i se instalase în oase.

Când banca a fost în sfârşit pe poziţie, a desfăcut prosopul mare pe care îl purta şi l -a aruncat peste partea de jos a tocului uşii.

Dezbrăcată acum, ea a urcat pe bancă şi jumătate porumbel, jumătate a căzut în dressing.

Ea a aterizat stânjenită şi a rămas întinsă liniştită o clipă, aşteptând ca pulsul să-şi încetinească. Nu a făcut-o.

Deshidratarea poate fi letală.

A trebuit să se mişte. Trebuia să ia nişte apă. În capătul îndepărtat al încăperii erau câteva duşuri.

Încet, trecu clătinându-se pe lângă rândurile de dulapuri către uşa din faţă. A fost şi el încuiat. Nu era nicio fereastră în el. *Ei bine, desigur că nu există,* se gândi ea. La urma urmei, era uşa unui dressing.

Grozav. Altă problema. Dar măcar putea să respire acum. Majoritatea aerului greu din baia de aburi era încă prins în cameră. Avea să-şi dea seama cum să iasă din dressing imediat după ce avea nişte apă.

S-a dus la chiuvetă, a luat un pahar de hârtie din dozator şi a început să bea apă.

Când s-a umplut, a tras deoparte perdeaua celui mai apropiat duş, a deschis robinetul marcat cu RECE şi a păşit sub spray. Era atât de obosită încât a trebuit să pună o mână de peretele cu gresie pentru a nu se mototoli. Ea a încercat să se concentreze pe cum să evadeze din dressing. Aburul din camera principală începea să se facă se toarnă prin fereastra spartă din uşă. Nu avea să treacă mult până să umple dressingul.

Poate că ar putea ţine o parte din ceaţă dacă şi-ar fi dat seama cum să atârne prosoape peste deschidere. A trebuit să cumpere ceva timp în timp ce a găsit o modalitate de a scăpa din dressing.

Pe hol se auziră paşi.

„Lyra. Lyra, eşti aici? Răspunde-mi, la naiba."

Simon.

Valul de uşurare ameninţa să o copleşească.

A bătut în uşă. „Lyra? eu intru."

Ea a vrut să se arunce în braţele lui. Şi apoi şi-a amintit că era goală şi stătea sub duş. Începea să se simtă mai bine, dar nu avea energia necesară să se usuce şi să se îmbrace într- un halat.

„Simon." A încercat să strige, dar vocea ei suna slab. *„Simon."*

A auzit uşa dressingului trântindu-se. Instinctiv, ea închise perdeaua de duş.

— Aici, spuse ea.

O mână puternică, masculină, a prins marginea perdelei de duş şi a dat-o deoparte. Simon o examină din cap până în picioare într-o privire rapidă, de evaluare.

„Lyra." Vocea lui era crudă. „Ce naiba s-a întâmplat?"

Era multă căldură în ochii lui, dar ea nu credea că era poftă sau chiar interes sexual uşor. Dintr-un motiv oarecare i s-a părut deprimant. A fost o reacţie prostească din partea ei. Cauzat probabil de efectele şocului şi deshidratării. Totuşi, ea stătea nud în faţa lui. La duş, nu mai puţin. Asta ar fi trebuit să aibă un efect asupra pasiunilor lui.

Poate că nu avea pasiuni.

Nu, ea ştia mai bine. Bărbatul avea pasiuni, dar se pricepea foarte, foarte bine să le ascundă sub faţada de comerciant de cărţi anticar.

— Accident, reuşi ea. „Am fost închis în camera de aburi. The căldură. A fost ridicat prea sus. A trebuit să spargă geamul pentru a ieşi. Uşa din faţă era şi ea încuiată.” Ea se încruntă. „Cum ai intrat?”

Fără să scoată un cuvânt, ridică lacătul pe care îl strânsese într-o mână.

— Oh, spuse ea. „Am mare nevoie de unul dintre acestea.” Şi-a amintit că era încă nud. Cu întârziere, a apărut jena. – Ai vrea să-mi dai un prosop?

Cererea ei a spulberat starea de spirit ciudată care îl cuprinsese. Se întoarse să apuce unul dintre prosoapele supradimensionate. Perdeaua de duş a căzut la loc. Ea a oprit apa.

— Aici, spuse Simon.

Întinse mâna pe marginea perdelei ca să-i întindă prosopul. Ea a oftat. Probabil că era mai stânjenit decât ea.

Ea înfăşura prosopul în jurul ei şi trase perdeaua deoparte. Simon făcu câţiva paşi înapoi.

„Esti în regula?” el a intrebat.

„Da.” Şi-a trecut degetele prin părul ud, împingându-l înapoi în spatele urechilor. „Cred că m-am deshidratat din cauza căldurii şi a aburului. Dar duşul şi câteva pahare cu apă au ajutat. Mă simt mai bine acum. Slavă Domnului că ai venit când ai venit. Nu ştiu cum să ridic încuietori. Mă îndoiesc că aş fi putut scăpa din această cameră. De unde ai ştiut să vii să mă cauţi?”

„Eu . . . avea senzaţia că ceva nu este în regulă. Hai să te scoatem de aici.”

„Hainele mele. Sunt în dulapul numărul zece.” Ea a coborât pe culoarul format din dulapuri şi a deschis numărul zece. Lucrurile ei erau bine depozitate înăuntru. Le-a adunat şi s-a mutat într-unul din vestiarele cu perdele. „Voi avea doar câteva minute.”

Ea a închis perdeaua, a desfăcut prosopul şi s-a îmbrăcat cu degete care tremurau. Când a fost gata, a tras cortina deoparte şi l-a văzut pe Simon. Era la uşa camerei de aburi, studiind geamul spart. În timp ce ea privea, el apucă clanţa uşii. Ea stătea la câţiva metri distanţă de el, dar ar fi putut jura că a simţit o fulgerare de energie de rău augur.

El a eliberat clanţa uşii şi s-a întors spre ea. Ochii lui erau fioroşi.

Gura i s-a uscat – nu din cauza deshidratării.

— O să-mi spui că nu a fost un accident că am fost închis în camera de aburi, nu-i aşa? ea a spus.

— Chiar ai crezut că a fost un accident?

„Să spunem că am încercat să rămân optimist.

„Această atitudine nu este deosebit de utilă în afacerea noastră.”

Capitolul 22

B

Uitaţi-mă, sunt la fel de tulburat de acest incident nefericit ca şi dumneavoastră, domnule Cage, spuse Ridley Billingsley.

Simon a luptat împotriva furiei care ameninţa să depăşească bunul simţ.

„Asta nu este nici pe departe posibil”, a spus el. „Soţia mea ar fi putut muri în afurisitul acela de baie de aburi.”

Au fost adunaţi în biroul proprietarului staţiunii. Billingsley era Coasta de Est, de la aerul lui patrician şi accentul său de elită la şcoală privată până la costumul şi cravata cu dungi. Fără îndoială că era cu adevărat alarmat de incidentul din baia de aburi, dar Simon era sigur că adevărata sursă de suferinţă a lui Ridley era posibilitatea unei presări proaste pentru hotelul său.

Simon i-ar fi putut spune că ultimul lucru pe care el şi Lyra plănuiau să-l facă era să meargă la ziarul local – povestea nefericită a accidentului a funcţionat bine pentru ei – dar voia ca Billingsley să transpire. Proprietarul staţiunii şi-a făcut o ţintă bună, iar chiar acum Simon avea nevoie de o ţintă pentru furia lui.

În momentul de faţă îl juca pe soţul revoltat, care, el reflectat, nu a fost un rol greu de implicat. Deloc. El clocotea. Cine încercase să o ucidă pe Lyra era cel mai probabil conectat la spa, dar Billingsley era în cele din urmă omul care se ocupa de staţiune, inclusiv de operaţiunea lui Guppy. Simon ştia că ar părea ciudat dacă nu începe de la vârf. Avea să se ocupe de Guppy mai târziu.

La rândul ei, Lyra o juca pe doamna zguduită, care era pe punctul de a se prăbuşi. S-a aşezat pe un scaun, părând afectată, şi a sorbit un pahar cu apă.

„A fost un accident, vă asigur.” Billingsley îi aruncă Lyrei o privire implorătoare. „În numele doamnei Guppy şi al întregului personal al Casei de Frumuseţe a lui Guppy, vă aduc cele mai sincere scuze, doamnă Cage.”

Lyra şi-a tamponat ochii cu un papuc. „Nu înţeleg cum s-ar fi putut întâmpla. Unde erau toţi?”

„Spa a fost forţat să se închidă în mod neaşteptat devreme din cauza unor probleme electrice”, a explicat Billingsley. „În confuzie, însoţitorul responsabil cu camera de aburi a uitat că era un client în acea cameră.

Întreţinerea lucrează acum în spa, încercând să localizeze şi să repare cablajul defecte, dar mi s-a spus că problema este cel mai probabil cea care a cauzat supraîncălzirea camerei."

— Înţeleg, spuse Lyra. A pus paharul jos şi a părut să-şi adune nervii zdrobiţi. „Plănuisem să rezerv o altă zi a frumuseţii, dar m-am răzgândit."

— Înţeleg, spuse Billingsley. „Veţi primi, desigur, o rambursare pentru întâlnirile pe care le-aţi rezervat astăzi."

„Aşa ar trebui să cred." Lyra se ridică în picioare. – Să mergem, Simon. Am nevoie de o băutură."

Simon ezită. Nu terminase cu Billingsley, dar instinctele Lyrei erau corecte. S-a ridicat în picioare.

— Da, dragă,
spuse el.

Capitolul 23

eu

chiar am nevoie de o băutură”, a spus Lyra. „O băutură *adevărată* . În camera de aburi am fanteziat despre un martini rece ca gheaţa sau un sidecar. Dintr-un motiv oarecare, o doamnă roz nu suna a cocktail-ul potrivit pentru moment. A fost oferit nişte ceai de plante, dar lucrurile erau îngrozitoare. Nu m-am deranjat cu ea pentru că o gustasem mai devreme şi a trebuit să turnăm cea mai mare parte într-o plantă.”

Simon încetă să se plimbe prin apartament şi se întoarse spre ea. „Ce zici de încă un pahar cu apă?”

Lyra făcu o mutră. „Am băut atât de multă apă în ultima oră încât sunt în pericol să plutesc pe uşă şi pe hol. Sunt bine, Simon. Într-adevăr. De ce nu ne pregăteşti amândoi un cocktail? Şi apoi îţi voi spune ce am aflat astăzi în timp ce eram mutilată, mutilată şi aproape ucisă la Casa Frumuseţii a lui Guppy.

El a privit-o. – Vrei să-mi spui că ai aflat ceva în plus faţă de faptul că cineva a încercat să te omoare?

„Da. Şi nu te uita aşa la mine. Nu reţin nimic de la tu. Nu am avut ocazia să vorbim până acum. În sfârşit mă simt oarecum normal.”

Ea părea complet recuperată, a decis el. Era îmbrăcată într-un halat cu model floral şi ghemuită pe un scaun mare de lectură, cu un picior băgat sub celălalt. Părul ei încă umed era desfăcut în centru. Îl lăsase liber în jurul umerilor ei să se usuce.

Nu se deranjase să aplice vreun machiaj proaspăt după ce s-au întors în cameră. Toate elementele exterioare ale glamourului fuseseră curăţate sau spălate, şi totuşi ea era mai convingătoare, mai intrigantă ca niciodată.

Aproape că o pierduse astăzi.

Acest gând avea să-l ţină treaz în seara asta.

— În regulă, spuse el. Trecu la căruciorul cu băuturi alcoolice şi luă capacul găleţii de gheaţă placate cu argint pe care room service-ul o umpluse cu puţin timp în urmă. „După ce-mi spui ce ai descoperit, îţi voi spune ce am găsit în parcarea angajaţilor. Dar mai întâi o să ne pregătesc amândoi o băutură. Cred că şi eu am nevoie de unul.”

Încercă să-şi concentreze gândurile în timp ce amesteca cocktailurile. În sfârşit, se stăpânea, dar ce-ai fi continuat să ţipe în tăcere în capul lui.

Dacă Lyra nu şi-ar fi dat seama ce se întâmplă la timp pentru a se salva? Dacă nu s-ar fi gândit suficient de clar ca să-şi dea seama că trebuie să

spargă geamul de la uşă? Şi dacă nu ar fi avut suficientă forţă pentru a trage banca până la uşă, astfel încât să o poată folosi ca platformă? *Dacă ar fi pierdut-o?*

La acest ultim gând, a trebuit să înăbuşe o altă furtună de emoţii. De obicei, a refuzat locurile de muncă care implicau lucrul cu un partener şi acesta a fost motivul pentru care. Simţul responsabilităţii distrage atenţia. Acest caz devenea periculos. Nu voia să aibă grijă să protejeze pe altcineva, mai ales pe un amator complet, acum că era clar că vânau un criminal.

— Nici să nu te gândeşti la asta, spuse Lyra. „Nu poţi să mă laşi sau să mă trimiţi înapoi la Burning Cove. În plus, aş vrea să vă reamintesc că a poza în cuplu a fost ideea voastră."

Simon înăbuşi un geamăt şi termină de turnat martiniul în pahare. A dus cocktailurile prin cameră şi i-a dat unul Lyrei.

„Cum ai ştiut?" el a intrebat.

„La ce te gândeai?" Lyra luă o înghiţitură din băutură şi coborî paharul. „Deveniţi din ce în ce mai uşor de citit."

„Mai uşor?"

„Pot obţine o soluţie pentru majoritatea oamenilor în câteva minute, dar cu tine este mult mai dificil. Acest martini este excelent, apropo. Exact ce a prescris medicul."

„Feţi vreodată greşeli când încerci să citeşti oamenii?"

„Sigur. Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată a fost să cred că logodnicul meu este bărbatul potrivit pentru mine."

— Ai avut o viaţă interesantă, Lyra.

„Este mult mai interesant acum. Eşti gata să auzi ce am învăţat la spa?"

Simon înghiţi nişte martini şi se aşeză. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe coapse şi legănă paharul cu ambele mâini.

„Da, dar mai întâi trebuie să fim realişti", a spus el. „Cineva a încercat să te ucidă astăzi. Asta înseamnă că capacul nostru nu mai funcţionează. Cine a făcut-o pe Raina să dispară...

— Apropo, Raina a dispărut din camera două douăzeci şi unu. Am confirmat astazi." S-a liniştit. „Esti sigur?"

„Da."

El a oftat. „Asta explică de ce cineva a încercat să te ucidă."

„Eu nu cred acest lucru. Am fost foarte subtil."

El tresări. „Dreapta. Subtil. Îţi dai seama ce înseamnă asta?"

— Sigur, spuse Lyra. „Înseamnă că avem nevoie de o nouă strategie."

„Ceea ce *înseamnă* este că ar trebui să te pun în trenul spre Burning Cove. Acolo vei fi în siguranţă. Luther Pell se va asigura de asta. Voi continua ancheta pe cont propriu."

Lyra mai luă o înghiţitură de martini şi coborî paharul. Ochii ei străluceau de hotărâre.

— Nu, spuse ea. „Nu pot să plec acum. Ai nevoie de mine.”

„Eu?”

— Sunt un bun investigator, Simon. O voi dovedi. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat astăzi este că Raina nu este singura femeie care a dispărut din acest hotel în ultimul an şi ceva.”

A rămas foarte nemişcat. „Eşti convins cu asta?”

„Da.” Lyra îşi puse paharul deoparte. „Am vorbit cu mai multe dintre doamnele de tratament din spa. Pe lângă Raina, cel puţin alte trei femei care au fost rezervate în acea cameră au plecat în miezul nopţii.”

„Lyra, oamenii pleacă devreme din hoteluri tot timpul. De ce ar acorda atenţie personalului de la spa?”

Lyra îi aruncă un zâmbet triumfător. „Pentru că toate femeile aveau întâlniri la spa care au fost anulate. Crede-mă, doamnele de tratament îşi amintesc cine anulează în ultimul moment, aşa cum îşi amintesc cine dă bacşiş şi cât de bine. Dar principalul motiv pentru care şi-au amintit numărul camerei este că două douăzeci şi unu are reputaţia de a fi bântuiţi.

Simon a avut senzaţia nervoasă pe care o avea întotdeauna când o altă bucată dintr-un model a căzut la loc. „Esti sigur?”

„Da.”

„Cum ai descoperit asta?”

„Lucrul cu spa-urile şi saloanele este că bârfa face parte din experienţă. Toate femeile dispărute aveau câteva lucruri în comun. Pe lângă faptul că toţi erau bogaţi, toţi s -au înregistrat singuri. Fără soţi sau însoţitori sau servitoare personale. Toţi au fost rezervaţi în camera bântuită. Fiecare hotel are unul, să ştii.”

— O cameră bântuită?

— Corect, spuse Lyra. „Este practic o cerinţă pentru un hotel mai vechi.”

„Care este povestea din spatele bântuirii celor două douăzeci şi unu? Presupun că ai înţeles şi asta?”

„Zvonul a început să circule în urmă cu câteva luni, deoarece o femeie a fost găsită moartă în acea cameră”.

„Un oaspete de hotel?”

„Nu. Femeia moartă era o doamnă de tratament care lucra în spa.” Lyra făcu o pauză. „Se presupune că a murit din cauza unei supradoze de heroină. Acum puteţi înţelege de ce doamnele de tratament au făcut o notă specială de acea cameră anume.”

Simon şi-a acordat câteva secunde pentru a procesa informaţiile. „Eşti nimic mai puţin uimitor, Lyra. Oamenii chiar vorbesc cu tine.”

Vezi? Ţi-am spus că ai nevoie de mine.

„Toată conversaţia aceea la spa aproape că te-a ucis.”

— Poate, spuse Lyra. „Ar trebui să ţinem cont de faptul că incidentul din baia de aburi ar fi putut fi un accident.”

„Nu. Nu a fost un accident.”

„Bine, recunosc că, în aceste circumstanţe, pare puţin probabil. Dar dacă ai dreptate, asta arată doar că ne apropiem de a o găsi pe Raina.”

„Ceea ce arată este că nu ştii ce faci. Eşti un amator.” Simon se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. „Faptul că cineva a încercat să te ucidă înseamnă că ţi -ai aruncat în aer acoperirea, dar şi pe a mea. Oricine se află în spatele asta este acum pe noi. Vor încerca să ascundă toate dovezile.”

Ochii Lyrei străluceau într-un mod de rău augur. „Nu-mi mai da cursuri. Am contribuit cu informaţii vitale la anchetă. Recunoaşte.”

Se opri în faţa ei. „Ai dat cu piciorul peste cuibul unui viespin, asta ai făcut.”

A sărit în picioare. „Cel puţin avem o pistă. Ştii prin ce a trebuit să trec pentru a obţine aceste informaţii?”

„Crezi că voi uita vreodată că aproape ai fost aburat de moarte?”

„Uitaţi de experienţa băii de aburi. Vorbesc despre un masaj dureros, chestii ciudate pictate pe fata, bai calde şi reci în apa care mirosea a sulf şi cine stie ce alte minerale. Ca să nu mai vorbim de instrumentele groaznice de tortură din sala de exerciţii. Nici măcar nu am apucat să încerc singura maşină care părea că ar putea fi o experienţă interesantă.

Se uită la ea, nituit. „Ce?”

„Giroscopul mare. Intri înăuntru şi te rostogoleşti ca o minge. Nu era în ordine.”

— Ai crezut că ar fi o experienţă interesantă?

„Ce pot să-ţi spun? Arăta ca o plimbare de carnaval. Orice altceva părea dureros şi înfricoşător. Nu contează, ideea mea este că mi-am făcut treaba astăzi şi acum avem informaţii pe care le putem duce la poliţie.”

„Chiar crezi că asta o va ajuta pe Raina? În caz că nu aţi observat, ne grăbim aici. Aducerea poliţiei nu ne va costa doar timp, ci ne va costa orice avantaj mai avem.”

Lyra şi-a încrucişat braţele foarte strâns şi se uită cu privirea. „Am luat câteva indicii şi o altă pistă. Ce ai realizat azi?”

„Am găsit blestemata de maşină.”

Mâinile i se lăsară în lateral. Ochii i se mariră. „Maşina Rainei?”

„Nu. Cel pe care ei obişnuiau să o ia.”

„E aici? La hotel?”

„Este în parcarea angajaţilor. Un nou Buick decapotabil frumos. Aparţine unui barman pe nume Kevin Draper. Le-a spus prietenilor săi de aici, la hotel, că a venit într-o mică moştenire de la un unchi.

Excitarea a luminat ochii Lyrei. „De unde ştii că este maşina potrivită?”

Făcu o pauză şi apoi ridică din umeri. Ea nu părea să aibă o problemă cu latura lui psihică.

— Căldura de pe mânerul uşii şoferului, spuse el. „Cine a condus ultima maşină a fost speriat. Frenetic. Aproape de panică. Probabil că îi era frică să nu fie prins."

„Căldură psihică."

El a dat din cap. „Sună nebunesc când o spui cu voce tare, nu-i aşa?"

„Nu, pare o explicaţie rezonabilă pentru ceea ce ai simţit."

— Orice se întâmplă aici este o treabă internă, Lyra.

Ea a dat din cap. „Sunt de acord. Dacă o bandă răpeşte femei din acest hotel în mod regulat, ar avea nevoie de un vehicul care să nu trezească suspiciuni sau curiozitate. O maşină care se vede în mod regulat în parcare. Asta înseamnă că trebuie să aibă cel puţin o persoană înăuntru."

„Cred că cel puţin două sau trei. Pe lângă răpirea propriu-zisă, cineva trebuie să schimbe înregistrările hotelului şi să explice checkout-ul târziu."

Lyra începu să se plimbe în cerc în jurul mesei din mijlocul sufrageriei. „Cum îşi identifică victimele? Şi de ce au luat-o pe Raina? După cum ai spus, ar fi extrem de riscant să încerci să-l forţezi pe Luther Pell să vină cu bani de răscumpărare. Nu mă îndoiesc că ar plăti orice ar costa ca să o recupereze pe Raina, dar după ce va fi în siguranţă, şi-ar petrece restul vieţii vânând răpitorii.

„Şi având în vedere conexiunile sale atât în lumea criminală, cât şi în guvern, mai devreme sau mai târziu avea să-i găsească pe cei care au luat-o pe domnişoara Kirk. Când ar fi făcut-o, ar fi. . . nemilos. Ai crede că răpitorii ar şti asta, dar băieţii răi fac greşeli de judecată tot timpul. Uite, nu am toate răspunsurile. De aceea, ar fi fost în interesul nostru să nu atragem atenţia asupra noastră. Acum că ne-aţi distrus efectiv acoperirea, va trebui să schimbăm cursul."

„Dacă ai înceta să ţipi la mine, am putea să ne apucăm de o nouă strategie."

„Nu ţip."

„Tehnic, nu, dar cu siguranţă îmi citeşti actul de revoltă", a spus Lyra. „Bine. Ţi-ai făcut punctul de vedere. Nu mai am nevoie să mai aud prelegeri. Aş vrea să vă reamintesc din nou că am trecut astăzi printr-o experienţă destul de stresantă. Ştiu că nu m-am descurcat aşa cum crezi tu că ar trebui, dar am primit informaţii solide, la naiba.

Nu-şi putea da seama dacă era supărată sau zdrobită. Nu era sigur ce să facă în continuare.

„O să plângi?" el a intrebat.

Ea se uită cu privirea. „Nu, nu am de gând să plâng. Ar fi extrem de neprofesionist."

„Da ar fi."

O bătaie puternică în uşă îi făcu pe amândoi să tresară de surprins.

„Glozon. Am o livrare pentru doamna Cage.

Simon se uită la Lyra. Ea clătină din cap.

„Nu am comandat nimic”, şopti ea.

— Doar un minut, strigă Simon.

A traversat camera, şi-a deschis servieta şi a scos pistolul din toc. îi făcu semn Lyrei să iasă din raza vizuală, apoi se duse la uşă. Lăsând lanţul pe broască, pistolul ascuns pe coapsă, deschise uşa.

Un tânăr îmbrăcat în livrea hotelului stătea în hol. Avea un teanc de cutii de culoare violet, învelite în panglici violet legate elegant.

„D-na. Achiziţiile de spa ale lui Cage, spuse clopotul.

— Oh, am uitat de acestea, spuse Lyra.

Simon se uită la teancul de cutii violete. – Ai cumpărat toate chestiile astea astăzi?

— Gata cu prelegerile, te rog, spuse Lyra. „Lasă omul să intre.”

Simon mormăi, desprinse lanţul de la uşă şi se dădu înapoi, având grijă să nu ţină pistolul din vedere.

Clopotul trecu grabnic prin uşă. – Unde ai vrea astea, doamnă Cage?

— Pune-le pe masă, te rog, spuse Lyra. Şi-a găsit poşeta, a desfăcut-o şi a scos nişte bani. „Poftim. Mulţumesc foarte mult.”

Clopotul părea încântat de vârful. – Oricând, doamnă.

Ieşi pe uşă şi se plimbă pe hol, fluierând.

Simon închise şi încuie uşa. Puse lanţul la loc şi se întoarse să o privească pe Lyra desfăcând o panglică de pe una dintre cutii.

„Nu pot să cred că făceai la cumpărături în timp ce erai în mijlocul unei investigaţii”, a spus el.

„Când petreci o zi la un spa, te aşteaptă să faci câteva achiziţii. Doamnele de tratament lucrează pe comisioane, precum şi cu bacşişuri. Ar fi nepoliticos să nu cumpărăm unele dintre produse.”

Ea a ridicat capacul de pe una dintre cutii şi a scos un borcan violet.

„Ce este?” spuse Simon.

„Crema de noapte Guppy's House of Beauty. Este garantat că va reda strălucirea strălucitoare a tinereţii.”

— Nu eşti bătrân, a scapat el, fără să se gândească. „Strălucirea ta este în regulă.”

Şi-a încreţit nasul. Ochii ei scânteiau de amuzament. „Mulţumesc. Dar astăzi mi-a fost clar că o soţie trebuie să se dedice unui program riguros de îngrijire regulată a pielii şi exerciţii fizice pentru a reţine atenţia soţului ei. La urma urmei, ca să o citez pe Madam Guppy, nu am dori ca ochii domnului Cage să rătăcească.

„Domnul. Cage nu a putut să-şi ia ochii de la tine din momentul în care te-a văzut pentru prima dată.”

Urmă o tăcere încordată. Îi aminti lui Simon de pauza tensionată care a avut loc între un fulger şi sunetul tunetului. Ştiai că în atmosferă există

putere, energie şi pericol. Pur şi simplu nu ştiai exact când şi unde va avea loc explozia.

Lyra îl privi cu o privire fermă, neclintită. A avut senzaţia că ea încerca din nou să-şi rezolve problema; încercând să-i citească gândurile.

„Domnul Cage nu poate să-şi ia privirea de la mine pentru că îi este teamă că atunci când nu voi fi din ochii lui, îi voi pune în pericol ancheta?" întrebă ea, pe tonul ei suspect de politicos.

— Şi asta, a recunoscut el. S-a îndreptat încet spre ea şi s-a oprit la un pas. „Dar în mare parte nu-şi poate lua ochii de la tine pentru că eşti . . . imprevizibile. Complicat."

Ea a dat din cap foarte sumbră. „Imprevizibil este bine. Deci este complicat."

— Un mister, spuse el.

„Oh, da, îmi place să fiu un mister. Imi place foarte mult."

Ea puse deoparte borcanul cu cremă de noapte şi se întoarse de la teancul de cutii violete pentru a-l înfrunta. Ea se lăsă pe spate lângă masă şi, întinzându-şi braţele în ambele părţi, apucă marginea cu ambele mâini.

„Aş putea spune acelaşi lucru despre tine", a spus ea. „Eşti complicat. Misterios. Totuşi, devii puţin mai previzibil."

„Ajută-mă aici – încă ne certăm sau am început să flirtăm?

„Nu eşti sigur?"

„Spre deosebire de tine, îmi este greu cu nuanţele interacţiunilor sociale de această natură."

Ea îi aruncă un zâmbet lent şi aprins. „Gândeşte-te puţin. Cu abilităţile tale de investigaţie, pun pariu că poţi să-ţi dai seama ce se întâmplă aici.

„Tu," a spus el, „eşti şi tu periculos."

„Este cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată."

„Din anumite motive mă îndoiesc de asta."

„Este adevarul. Oamenii care mă întâlnesc întotdeauna cred că ştiu exact cine şi ce sunt – fiica frivolă şi răsfăţată a unui bogat magnat de transport maritim. O femeie a cărei singura sarcină în viaţă este să se căsătorească bine, să ofere câţiva moştenitori ai averii familiei şi să găzduiască gale de caritate. Dar nu intenţionez să fac niciunul dintre aceste lucruri. Ai vrea să mă săruţi?"

— Da, spuse el. „Dar în aceste circumstanţe, probabil că nu ar fi inteligent."

„Poate nu, dar ar fi imprevizibil, complicat şi misterios."

„Şi periculos."

— Cu siguranţă, spuse ea. „Cel puţin am putea să rezolvăm cea mai mare întrebare cu care ne confruntăm în prezent."

„Ce întrebare e asta?"

„Un sărut ne poate ajuta să decidem dacă vrem să avem o aventură în

toată regula când acest caz se va termina.”

Totul în interiorul lui era strâns şi greu. Atmosfera era încărcată şi intensă. Stătea pe marginea unei stânci, privind în jos la valurile care se prăbuşesc ale unei mări zbuciumate de furtună. Nu era de unde să ştim ce curenţi periculoşi îl aşteptau sub suprafaţă. Şi -a dat seama că nu-i pasă deloc. Avea de gând să se scufunde şi să-şi asume riscul.

El şi-a prins mâinile peste ale ei, prinzând-o de masă. S-a aplecat foarte aproape.

„Ştiu deja răspunsul meu”, a spus el. „Dar dacă nu eşti sigur...”

„Nu încă.”

I-a acoperit gura cu a lui, intenţionând un sărut lent, explorator; un sărut care să-i permită să-şi menţină controlul. Trebuia să se mişte cu prudenţă, pentru că acum era clar că ea nu era femeia pe care sperase să o găsească în Burning Cove. Da, era rapidă, singură şi nesăbuită, dar era cu atât mai mult – sălbatic imprevizibilă şi periculoasă. Un mister palpitant. Şi nu i-a păsat nimic de trecutul lui sau de talentul lui ciudat.

El a reuşit să ţină frâul sărutului până când ea şi-a smuls mâinile de sub ale lui, l-a prins de umerii lui şi a scos un strigăt blând şi urgent pe gura lui.

„Simon.”

Şi chiar aşa, sărutul a scăpat de sub control. Simţurile lui – toate – au fost prinse de vârtej. El a prins-o de talie, a ridicat-o de pe picioare şi a zdrobit-o de pieptul lui. Voia să simtă fiecare centimetru din ea.

„A te atinge este ca şi cum ai atinge un fulger”, a spus el lângă gura ei.

— Nu sunt sigură că este un compliment, icni ea. „Dar ştiu ce vrei să spui. Am aceeaşi senzaţie. Am avut multă experienţă cu aşa ceva, dar nu am simţit niciodată aşa ceva. Este foarte incitant.”

„Acesta este un cuvânt pentru asta.”

El a adâncit sărutul, reducând-o la tăcere. Ea şi-a mutat degetele până la ceafa lui. Era strânsă atât de strâns de el acum că ştia că trebuie să fie conştientă de erecţia lui aprigă. Şi- a mutat buzele pe gâtul ei şi a inhalat parfumul îmbătător.

— Simon, şopti ea.

A gemut şi şi-a ridicat capul fără tragere de inimă. „Ştiu. Avem lucruri mai importante de făcut în seara asta.”

Ea respiră adânc. „Dreapta.” Ea s-a tras la loc şi a făcut un pas înapoi. Ochii ei s-au luminat de anticipare. „Ai un plan nou?”

„Nu, este acelaşi plan vechi cu care am venit în după-amiaza asta.” Îşi trecu degetele prin păr şi se întoarse, acordându-şi un moment pentru a-şi recăpăta controlul. „Proprietarul Buick-ului iese din serviciu în bar la două dimineaţa. Vom vorbi cu el.”

„Plan excelent.”

„Doamne, mulţumesc. Fac astfel de lucruri de ceva vreme.”

— Nu e nevoie de sarcasm, spuse Lyra. „Sunt cu adevărat impresionat. Aşa că ne vom confrunta cu Kevin Draper şi vom obţine nişte răspunsuri.”

„Nu vom vorbi cu el aici, la hotel. Avem nevoie de intimitate pentru această conversaţie. O să-l urmăm după ce i se termină tura în seara asta. Cu noroc, va merge la un bar pentru o băutură târziu sau va conduce direct acasă. Oricare locaţie va funcţiona.”

„Dacă merge acasă la o prietenă?”

„Mi s-a spus că nu are o prietenă.” Simon făcu o pauză. „Ceea ce mi se pare ciudat.” „Iubit?”

Simon clătină din cap. „Menajera cu care am vorbit a spus că Draper nu vede pe nimeni. Ea mi-a spus că a fost încântat să-şi etaleze noul Buick când l-a primit pentru prima dată. Toată lumea dorea o plimbare în ea. Dar după câteva zile în care a încetat să mai invite oamenii să ia o maşină cu el. Ea l-a descris ca fiind într-o dispoziţie scăzută în ultima vreme. Retras şi deprimat.”

Lyra a zâmbit. „Informatorul tău a fost servitoare? Bine bine bine. Se pare că şi oamenii vorbesc cu tine.”

„Sigur, dar numai dacă plătesc pentru informaţii sau îi sperie pe luminile zilei.”

— Presupun că în acest caz ai plătit pentru detaliile despre viaţa privată a lui Draper?

„Are un soţ bolnav care nu poate lucra. Au nevoie de bani.”

„Se pare că banii au mers într-o cauză bună”, a spus Lyra. „Ce abordare intenţionaţi să adoptaţi cu Draper?”

„Judecând după maşina pe care o conduce, numerarul probabil nu îi va atrage atenţia, cel puţin nu suma pe care o am în portofel. Probabil că voi merge cu frică. Este mai ieftin.”

Lyra îi aruncă o privire dezaprobatoare. „Crezi că e înţelept?”

„Nu am nici o idee. Dar de obicei funcţionează.”

Capitolul 24

R

leneşul Billingsley a intrat în camerele sale private de la etajul al treilea al hotelului şi s-a îndreptat direct spre dulapul cu băuturi. A luat o sticlă de whisky şi şi-a turnat o băutură tare. Avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii.

Totul se destrama. Jocul lui frumos era în pericol şi a fost vina lui. Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord să aranjeze răpirea Rainei Kirk. Ştia de la început că era un lucru riscant de făcut. Da, clientul oferise o mică avere pentru job, dar nu avea nevoie de bani. Moştenise tot ce avea nevoie vreodată. Jocul lui nu fusese niciodată despre a face bani. Era vorba despre o recompensă mult mai îmbucurătoare – fiorul puterii şi satisfacţia de a le asculta pe femei rugându-l. Nimic nu l-a încântat mai mult decât să savureze teroarea neputincioasă din ochii lor când şi-au dat seama că aveau de-a face cu el, după bunul plac.

Dar Guppy insistase să ia comisia Kirk. Ea a spus că clientul ştia totul despre operaţiunea lor şi a ameninţat că o face du-te la presă dacă nu au apucat-o pe Raina Kirk. Guppy a spus că atunci când îl vor livra pe Kirk clientului, totul se va termina. Terminat. Ar ieşi din asta.

El ştia mai bine. La urma urmei, el însuşi era în afacerea de extorcare. Odată ce ai avut influenţă asupra cuiva, nu ai renunţat niciodată la ea. Pârghia era putere brută şi acum deţinea această putere asupra unor oameni foarte importanţi, inclusiv a câţiva magnaţi şi a unui potenţial congresman care ar putea deveni preşedinte.

A şti că cineva nu numai că cunoştea jocul pe care el şi Guppy îl rulaseră în ultimul an, dar i-a forţat să efectueze o răpire specială, comandată, era enervant. Ar fi mai multe cereri de „favoruri” în viitor. Aşa a funcţionat. Nimeni nu ştia asta mai bine decât el.

Paharul în mână, a început să se plimbe prin apartament, făcând o pauză la fiecare câţiva paşi pentru a înghiţi puţin din whisky. Interviul cu Cage şi soţia lui a fost cel care l-a forţat să recunoască pentru sine că situaţia se deteriorează rapid. În ciuda asigurării lui Guppy că dezastrul din camera de aburi ar putea fi tratat cu pretenţia că fusese un accident teribil, simţi în oase că asta îi pusese jocul preţios în pericol.

A fost vina lui Guppy. Nu ar fi trebuit niciodată să intre în parteneriat cu ea. Ea fusese, totuşi, incredibil de convingătoare, iar la începutul asocierii lor la New York, el crezuse că ea era cheia pentru îndeplinirea viziunii lui.

Ameninţarea unui dezastru iminent îi forţase să închidă centrul spa şi să se deplaseze spre vest. Iniţial, a avut o mare satisfacţie în a reproiecta jocul şi a atrage jucători proaspeţi. Dar acum, din nou, dezastrul ameninţa şi totul din cauza lui Guppy.

Făcu un alt circuit prin cameră şi se opri să-şi umple paharul. Trebuia să se calmeze şi să se gândească. El şi Guppy nu şi-au dat seama de pericol când Cage şi soţia lui s-au înregistrat, dar când doamna Cage a insistat ca Frampton să-i ofere tratament facial, au ştiut. ceva nu era în regulă. Guppy intrase în panică. Rezultatul a fost încercarea greşită de a scăpa de Lyra Cage în camera de aburi.

Aranjamentele pentru răpirile de rutină au fost atent planificate. Până la urmă, nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a mers la poliţie. Dar Cage şi femeia erau un alt tip de problemă. Trebuiau să dispară definitiv şi trebuia să arate ca un accident.

A ridicat telefonul casei. „Adu-mă, doamnă Guppy.”

— Da, domnule Billingsley, spuse operatorul hotelului. „O să sun în apartamentul ei”. răspunse Guppy după un singur apel. „Da?”

„Este Billingsley. Trebuie sa vorbim. Astă seară. Locul obişnuit. Ora obişnuită.”

Nu a aşteptat ca ea să-i recunoască ordinele. Ea avea să apară. Avea la fel de mult de pierdut ca şi el.

Se uită la ceas. Avea câteva ore de ucis înainte de a se întâlni cu căţea. A intrat în dormitor, a împins biblioteca din drum şi a rotit încuietoarea cu combinaţie pe seiful de perete ascuns. A deschis uşa. Înăuntru era o grămadă de numerar pe care le ţinea la îndemână în cazul în care avea nevoie de bani de mită de urgenţă. Era şi o sticlă plină cu drog. A luat lucrurile cu el când a călătorit la Los Angeles. A făcut mai uşor să manevrezi străzile. Nu erau la fel de satisfăcători ca socialiţii, dar uneori avea nevoie de stimulare suplimentară.

Scoase unul dintre cele două plicuri din interior.

Se îndreptă spre pat, îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi se eliberă de slip. A aruncat fotografiile pe pat şi a răscolit printre ele, căutându-le pe cele care l-au stârnit cel mai mult. A aruncat imaginile Merryweather deoparte. Fusese speriată, dar nu destul. Văzuse furia din spatele fricii. I-a stricat experienţa. L-a făcut nervos.

Luă o altă fotografie şi studie imaginea lui însuşi îngenuncheat între picioarele femeii neajutorate. Era logodnica proeminentă din punct de vedere social a unui bancher. Lanţul din jurul gleznei ei era clar vizibil. Îi plăcea asta. Fotografia l-a făcut să pară puternic. Puternic. Femeia era înspăimântată în mod corespunzător.

A început să se mângâie, încercând să aibă o erecţie.

Treizeci de minute mai târziu, a renunţat. Nu putea niciodată să vină

când era de fapt cu o femeie, dar ulterior fotografiile i-au permis să-şi fantezie drumul către un punct culminant. Cel puţin aşa a funcţionat în trecut. În ultima vreme însă, pozele nu l-au mai stimulat la fel de mult ca odinioară. Avea nevoie de ceva mai revigorant, genul de stimulare pe care a primit-o cu prostituate. Când era cu ei, putea să facă ce voia.

Dar Guppy nu i-a permis să facă vreun rău fizic femeilor care au fost alese pentru joc. Ea a insistat că era prea riscant. A fost nevoit să se limiteze la fotografii.

În adolescenţă îşi dăduse seama că impotenţa lui era cauzată de femei. Toată viaţa lui râseseră de el. Abia când i-a legat cu lanţuri de un pat şi-au dat seama în sfârşit că el era cel care controla. Atunci s-au ascuns şi au implorat. Atunci a văzut frica în ochii lor.

A adunat fotografiile, s-a ridicat în picioare şi s-a dus la noptieră. Îşi scoase cuţitul de buzunar din pantaloni şi îi tăie o tăietură îngrijită în gâtul Angelei Merryweather.

Simţi mişcarea în coapsele lui. Emoţia îl năvăli. Rând pe rând a trecut prin poze, folosind cuţitul pentru a tăia gâtul fiecărei femei. În câteva minute se afla în goana unui punct culminant exploziv.

Când s-a terminat, s-a lăsat jos pe pat pentru a savura consecinţele. Multă vreme s-a uitat la fotografii. După un timp le-a strâns şi le-a îndesat înapoi în plic.

Acum ştia ce îi lipsise. Singurul lucru care i-a stat în cale era Guppy. Pentru ea, răpirile erau pur şi simplu o afacere care aducea o mulţime de bani şi făcea posibilă asigurarea materiale de extorcare asupra unor oameni importanţi, influenţi. Ea nu i-ar permite niciodată să omoare femeile. Nu a fost niciun profit în asta.

Ar trebui să scape de Guppy înainte de a putea face ceea ce trebuia să facă pentru a-şi recupera bărbăţia.

Telefonul a sunat, scoţându-l din noua viziune fierbinte asupra viitorului său. A intrat în camera de zi a apartamentului şi a ridicat receptorul.

Vocea de la celălalt capăt era familiară. Nu-i venea să creadă că căţea a avut curajul să încerce să-l şantajeze. Furia a clocotit din nou în el, stricând consecinţele euforice ale orgasmului.

„Da, mă voi întâlni cu tine, dar trebuie să fim atenţi”, a spus el. „Nu trebuie să fim văzuţi împreună, nu la această oră din noapte. Camera de parafină din spa. Trei zeci de minute.”

Capitolul 25

K

evin Draper a terminat de lustruit ultimul pahar de cocktail şi l-a strecurat în raftul de deasupra. A aruncat pânza albă în coş şi s-a îndreptat spre uşă. A fost bătut. Abia aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu mulţimea de la cazinoul ilegal din oraş, dar în ultimul timp tot ce voia să facă după închidere era să meargă acasă şi să-şi mai toarne un whisky, unul mare.

De-a lungul turei, a strecurat înghiţituri din paharul pe care-l ţinea sub bar – atât cât să-l menţină, dar nu suficient pentru a-i împiedica munca. Nu-şi putea permite să-şi piardă locul de muncă. Pe marginea lui ca şofer ocazional depindea de menţinerea poziţiei sale de barman. Îi fusese clar că nu i-ar fi de folos dacă începea să se îmbată la serviciu. Un şofer trebuia să fie de încredere.

Părea atât de uşor la început. Mulţi bani în schimbul unui drum. *Nimeni nu este rănit,* îl asigurase vocea de la telefon. Trebuia doar să-şi ţină gura şi să fie disponibil când avea nevoie de el.

A deschis uşa marcată INTRAREA ANGAJAŢILOR , şi-a dat voie a ieşit în noaptea deşertului şi a mers pe aleea care trecea în spatele hotelului. Frumosul Buick era unul dintre cele trei vehicule rămase în parcare. La această oră, singurii membri ai personalului de serviciu erau funcţionarul de noapte, Hiram, de la recepţie şi Pete, un spectator care asigura room service dacă cineva comanda o gustare târziu. Toţi oaspeţii aveau dulapuri cu băuturi în camerele lor, aşa că nu a fost nevoie de băuturi de la bar.

Nimeni nu este rănit.

Şi-a repetat acele cuvinte de câteva ori pe zi acum.

S-a urcat la volanul Buick-ului şi a pornit puternicul motor. Era într-adevăr o maşină frumoasă. Bărbaţii l-au admirat. Femeilor le-a plăcut. La început, le dăduse colegilor săi drumuri gratuite. Câteva femei de serviciu şi câteva dintre doamnele care lucrau la spa au făcut să se înţeleagă că erau disponibile pentru cină şi pentru un film în oraş. La început, se întâlnise fără oprire pentru o vreme. Dar undeva de-a lungul liniei îşi pierduse interesul pentru aşa ceva.

Nici nu mai aştepta cu nerăbdare să-şi întâlnească prietenii la cazinou. Voia doar să iasă din bandă, dar îi era teamă că plecarea îl va costa viaţa. Nu ştia prea multe – îşi făcuse un punct să ştie cât mai puţin posibil – dar

dacă încerca să renunţe, era aproape sigur că vocea de la telefon avea să concluzioneze că este o ameninţare.

Nimeni nu este rănit.

A plecat cu maşina din staţiune şi a cotit pe drumul principal care avea să-l ducă prin orăşelul. Casa pe care o închiriase se afla la aproximativ o milă de cartierul comercial.

Cerul strălucea de stele şi luna era aproape plină, dar deşertul era o lume vastă şi întunecată noaptea. Nu existau felinare între hotel şi oraş. După ce a trecut prin cartierul scurt de cumpărături, cu galeriile şi buticuri ale sale, a fost o altă întindere ciudată de întuneric înainte de a ajunge la casa lui.

Când farurile au apărut pentru prima dată în oglinda retrovizoare, le-a observat pentru că nu era niciodată alt trafic pe acea porţiune de trotuar la acea oră. Primul lui gând, aşa cum era de obicei în ultima vreme, a fost că ar putea fi o maşină de patrulare. Dar farurile erau prea fanteziste. Erau luminile unui motociclist scump.

Panica i-a sucit interiorul şi l-a făcut să devină rece. Poate că vocea de la telefon ajunsese la concluzia că serviciile lui nu mai erau necesare.

Sau poate îşi imagina lucruri. În ultima vreme a sărit în umbre.

Şi-a ţinut respiraţia când a cotit pe aleea de pământ care ducea la casa lui. Speedsterul nu l-a urmat. În schimb, a continuat pe drum.

Un val ameţitor de uşurare l-a cuprins şi l-a lăsat să tremure în reacţie. A parcat în faţa căsuţei şi a urcat treptele veranda din faţă, bâjbâind cu cheile. Intră în sufragerie, se îndreptă direct spre bucătărie şi apucă sticla de whisky.

Era la jumătatea primei băuturi când a auzit bătăi în uşă. Tremurat, aproape că scăpa paharul. Whisky stropit pe podea. Pentru o scurtă clipă, se gândi să fugă pe uşa din spate. Dar fără maşină, nu ar ajunge departe.

Nimeni nu este rănit.

A pus paharul jos şi a intrat în sufragerie. Strângând deoparte perdeaua decolorată, se uită pe fereastră. Becul slab de deasupra uşii a scos la iveală două persoane care stăteau pe verandă – un bărbat şi o femeie. Bărbatul purta o servietă. I-a recunoscut de la hotel. domnul şi doamna Cage. Luna de miere.

Se gândi la bârfele care circulau prin hotel toată seara. Ceva despre doamna Cage care a fost încuiată accidental în camera de abur.

Nu a avut nimic de-a face cu asta. Era barman. Nu a lucrat la spa. Ce ar putea dori de la el la ora asta din noapte?

Spaima amestecată cu nedumerire. A renunţat să mai încerce să dea sens situaţiei şi a deschis uşa.

„Ce faceţi voi doi aici?” el a intrebat. „Esti pierdut?”

„Kevin Draper?” spuse Cage.

„Asta e corect.”

„În acest caz, avem casa potrivită. Sunt Simon Cage, iar aceasta este soţia mea, Lyra. Am dori să vorbim cu tine.”

„Te recunosc din bar. Uite, am auzit despre ce sa întâmplat cu doamna Cage astăzi, dar nu am avut nimic de-a face cu asta, jur.

„Vrem să discutăm o altă chestiune”, a spus Cage. „Femeia pe care ai răpit-o din camera două douăzeci şi unu la începutul acestei săptămâni.”

„Ce naiba zici?” a ţipat Kevin. „Nimeni nu a fost răpit.”

Încercă să trântească uşa, dar servieta lui Cage stătea în cale, deschizând-o. Şi acum era o armă în mâna lui Cage.

Doamna Cage a zâmbit cu un zâmbet liniştitor. „Suntem anchetatori privaţi. Vrem doar să punem câteva întrebări, asta-i tot.”

— Dar nu ştiu nimic, spuse Kevin. Gâtul i s-a strâns. „Ai greşit persoana.”

— Vă rugăm să ne lăsaţi să intrăm, spuse doamna Cage. „S-ar putea să vă putem ajuta.”

Kevin se uită la ea, disperat să creadă că îi spunea adevărul. Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra pistolului din mâna lui Simon Cage. Cineva spusese că Cage era un dealer de cărţi specializat în volume cu adevărat vechi. Un bărbat din acea linie de muncă ar fi trebuit să pară stângaci sau chiar de-a dreptul ridicol cu un pistol în mână. Dar Cage părea periculos.

— Anchetatori privaţi? spuse Kevin, amânând timp.

Doamna Cage îi oferi un zâmbet liniştitor şi o felicitare.

Se uită la cartea de vizită. „Investigaţiile Kirk?”

— Nu vă faceţi griji, spuse doamna Cage. „Nu suntem criminali. Suntem profesionişti şi suntem aici pentru a ajuta.”

Părea sinceră.

Kevin şi-a dat seama că chiar a crezut-o. Se dădu înapoi de la uşă. „Bine, dar îţi spun că nu ştiu nimic.”

Capitolul 26

O

O privire la Kevin Draper era tot ce avea nevoie Lyra pentru a şti că arma nu va fi necesară. Draper a vrut să vorbească. Avea nevoie să vorbească. Nu avea opţiuni şi era disperat să împartă greutatea poverii pe care o purta.

— Nu vei avea nevoie de pistolul tău, Simon, spuse ea. Nu şi-a luat atenţia de la Draper. „Domnul. Draper vrea să ne ajute."

Simon ezită şi apoi coborî arma. Cu toate acestea, nu a ascuns-o în servietă. O ţinea în mână, arătând spre podea.

Lyra aruncă o privire rapidă în sufragerie, observând canapeaua lăsată şi tapiţeria urâtă a celor două scaune. Măsuţa de cafea era formată din câteva scânduri de lemn aşezate pe patru cărămizi de beton. Evident, Kevin cheltuise toţi banii aflaţi pe Buick. Cu siguranţă nu o folosise pentru a redecora.

„De ce nu mergem cu toţii în bucătărie", a spus ea. „Voi doi staţi şi vorbiţi. O să ne fac un ceai."

Simon şi Kevin se uitau la ea de parcă ar fi vorbit într-o limbă necunoscută.

— N-am nici un ceai, a scapat Kevin.

Buzele lui Simon se subţiră. „Aceasta nu este o vizită socială."

Lyra îl ignoră. Ea i-a zâmbit lui Kevin. „Cafea?"

„Am fugit acum câteva zile", a mormăit el.

„Cola?"

Kevin se îmbujora, evident uşurat de a putea da un răspuns pozitiv. „În frigider."

— Va fi perfect, spuse Lyra. „Hai să mergem cu toţii în bucătărie şi să bem o cola."

Ea nu a aşteptat un răspuns. Ea traversă hotărâtă camera. Bărbaţii au urmat-o şi s-au aşezat pe părţile opuse ale mesei bătute din bucătărie. Simon şi-a pus servieta pe podea, lângă scaun. A pus pistolul la îndemână.

Lyra deschise frigiderul, tresărind când văzu mucegaiul crescând pe mai multe articole. Scoase trei dintre sticlele de cola în formă elegantă şi deschise un sertar pentru a căuta ceva pe care să-l poată folosi pentru a scoate blaturile.

„Suntem aici pentru că căutăm o femeie care îşi spunea domnişoara Granville", a spus ea.

Kevin încremeni.

Lyra se prefăcu că nu observă. A găsit deschizătorul de sticle şi s-a dus la muncă. „Granville a dispărut din camera două douăzeci şi unu de la hotel. Ştim că a fost luată împotriva voinţei ei. Ştim că maşina ta a fost folosită pentru a o răpi. De asemenea, ştim că alte femei au dispărut din acea cameră. Presupunem că şi tu ai fost implicat în acele răpiri."

— Nu i-am răpit, spuse Kevin, cu vocea tremurândă. „Eu am fost doar şoferul. Niciunul dintre ei nu a fost rănit. De unde ştii atât de multe?"

„D-na. Cage a explicat că suntem anchetatori privaţi", i-a amintit Simon. „Asta facem noi. Găsim răspunsuri."

— Niciunul dintre ei nu a fost rănit, spuse Kevin din nou. Părea frenetic. „Jur. I-am văzut după aceea. Erau toţi în regulă."

Lyra se uită la el. „Domnişoara Granville e bine? E în siguranţă?"

Kevin a ezitat. Apoi părea să se prăbuşească în sine. „Nu ştiu. Granville era diferit." „Cum?" întrebă Simon.

„Mi s-a spus că nu va fi un pick-up cu ea". Kevin se uită în jos la masa de lemn rănită. „Cu ceilalţi mi s-a spus să mă aştept la un telefon care să-mi spună când să iau femeile."

„Ce ai făcut după ce le-ai luat?" întrebă Simon.

„I-am dus într-un loc care se afla la câţiva paşi de gară. Le-a spus să cumpere un bilet la LA"

Lyra simţi degetele fantomatice pe ceafă. „A fost vreuna dintre femei rănite?"

— Nu, spuse Kevin repede. „Asta am încercat să-ţi spun. Nimeni nu a fost rănit."

— V-a vorbit vreuna dintre femei despre ce li sa întâmplat? întrebă Simon.

Kevin a ezitat. „Majoritatea dintre ei nu au spus niciun cuvânt. Unii au plâns. Erau legati la ochi, aşa că nu mi-au putut vedea faţa. Când i-am dat afară din maşină, s-au simţit uşuraţi. Abia aşteptam să urcăm în tren. Dar a fost unul – ultimul. Elegant. Blond."

Lyra duse sticlele de cola la masă şi le puse jos. – Ea a vorbit cu tine?

— Da, spuse Kevin. „Puţin. Ceilalţi erau oarecum amorţiţi, dar blondul era supărat. Mi-a fost teamă că ar putea suna poliţia când am lăsat-o să iasă din maşină. Dar ea nu a făcut-o. M-am uitat să mă asigur că a urcat la bord. A cumpărat un bilet pentru Pasadena."

„Cum era numele ei?" întrebă Simon.

„Vreme veselă. doamna Angela Merryweather. Camera doi douăzeci şi unu." Kevin oftă. – Întotdeauna este camera două douăzeci şi unu.

Îşi apucă sticla şi înghiţi conţinutul.

Un bărbat agăţat de o mică bucată de ceva ce seamănă cu normalitatea în mijlocul molozului unei vieţi care a scăpat de sub control, se gândi Lyra.

— Ce ţi-a spus doamna Merryweather? ea a intrebat.

Kevin părea mai sumbru ca niciodată. „A fost legată la ochi ca ceilalţi, dar mi-am dat seama că m-a considerat un învins. M-a întrebat cât am fost plătit pentru că am făcut o treabă atât de murdară. A spus că speră că îmi plăcea să cheltuiesc banii, pentru că avea să mă coste sufletul.”

„Îţi place să cheltuieşti banii?” întrebă Lyra blând.

Kevin închise ochii pentru scurt timp. Când le-a deschis, Lyra a ştiut că renunţase la orice speranţă. Se credea condamnat şi, ca şi alţii care se confruntă cu sfârşitul, avea lucruri pe care dorea să le dea confidenţe. Tânjea după linişte sufletească.

„La început, sigur, m-am distrat cu banii”, a spus el. „M-am gândit că maşina va face totul să merite. Dar nu a fost. După a doua slujbă am vrut să plec, dar era prea târziu. Nu pot să renunţ. Mă vor ucide. Voi fi un om mort când vor afla că am vorbit cu tine. Au spioni peste tot în hotelul ăla blestemat.”

— S-ar putea să vă putem proteja, spuse Simon. „Nu există garanţii, dar dacă faci exact ceea ce îţi spunem noi, există şanse rezonabile să supravieţuieşti.”

— Nu, spuse Kevin. „Nu îi cunoşti pe aceşti tipi. La naiba, nici eu nu-i cunosc. Toate instructiunile mele vin la telefon. Dar pot spune că femeile pe care le duc la gară sunt îngrozite.”

„Cine a încercat să o ucidă pe doamna Cage în camera de baie cu aburi de la spa în această după-amiază? întrebă Simon.

„Am auzit că a fost un accident”, a spus Kevin. Se uită la Lyra şi se strâmbă. „Speram să fie, pentru că dacă nu era...”

„Dacă nu a fost un accident, înseamnă că nu-ţi mai poţi spune că nimeni nu este rănit”, a concluzionat Lyra.

Kevin dădu din cap. „În adâncul meu, ştiam că era doar o chestiune de timp până când cineva va fi ucis. Mi-a fost teamă că va fi una dintre femei. Se pare că voi fi eu în schimb.”

— Vreau un nume, spuse Simon. „Cine a închis-o pe doamna Cage în baia de aburi şi a mărit căldura?”

— Nu ştiu, spuse Kevin. „Şi acesta este adevărul. Nu mi-au spus nimic. Sunt doar blestemata de şofer. Primesc un telefon cu o oră înainte să ies din tură. Mă asigur că maşina este parcată chiar în faţa uşii benzii de serviciu. Doi tipi ale căror feţe nu le văd niciodată pentru că poartă măşti de cauciuc aduc femeia să coboare scările de serviciu într-un coş mare de rufe. Ea este mereu inconştientă, ca şi cum ar fi leşinat, ştii? Au băgat-o în portbagajul maşinii mele şi dispar. O conduc la punctul de preluare, o scot din maşină şi o port în cabină.”

„Unde este cabina?” întrebă Simon.

— La aproximativ o jumătate de oră de staţiune, spuse Kevin. „La poalele

dealurilor. Locul a fost abandonat de ani de zile. Las femeia acolo şi plec acasă. Atât până când primesc un alt telefon, câteva zile mai târziu, spunându-mi să iau oaspetele – aşa o cheamă mereu ticălosul de la telefon pe femeie, *oaspetă* . E trează de data asta, dar legată la ochi şi încheieturile ei sunt legate. O conduc înapoi la Labyrinth Springs şi o las în afara oraşului. Îi dezleg mâinile şi mă asigur că are poşeta. Îi spun că, atunci când nu mai aude motorul maşinii mele, îşi poate da jos legatura. Ar trebui să meargă în oraş şi să se urce în tren. Am anunţat-o că voi urmări pentru a mă asigura că respectă ordinele."

„Dar bagajele?" întrebă Simon. – Ai spus că femeile au genţile lor când se urcă în tren, dar ce zici de valize?

„Odată ce sunt la bord, mă asigur că bagajele sunt încărcate în vagonul cu bagaje. Nimeni nu ia în seamă. Portarii ştiu că hotelul se ocupă întotdeauna de bagajele oaspeţilor care sosesc şi pleacă cu trenul."

— Ai spus că ţi s-a spus să nu te aştepţi la un apel pentru a o duce pe domnişoara Granville la gară, a întrebat Simon. – Ai idee de ce a fost tratată diferit?

„Nu."

— Spune-mi exact cum a fost tratat Granville, spuse Simon. „Care a fost primul lucru care te-a făcut să crezi că modelul s-a schimbat?"

Kevin se încruntă. „Model?"

— Răspunde doar la întrebare, spuse Simon.

— Da, sigur, spuse Kevin. „Ei bine, pentru început, am primit apelul prea devreme."

„Ce vrei să spui?" întrebă Lyra.

„Până acum au fost întotdeauna cel puţin două luni, uneori trei, între locuri de muncă", a spus Kevin. „Dar am primit apelul să iau Granville la aproximativ zece zile după ce l -am dus pe Merryweather la gară. Am avut sentimentul chiar atunci că se întâmplă ceva diferit."

„Cine a fost responsabil pentru a face ordine în camera doi douăzeci şi unu?" întrebă Lyra.

„Nu ştiu. Una dintre menajere, cred. Nu am întrebat niciodată."

„Pentru că nu ai vrut să ştii?" a sugerat Lyra.

Kevin a încuviinţat sumbru din cap.

Simon rămase liniştit o clipă. Lyra ştia că sortează opţiuni şi vine cu o strategie. Aproape că a zâmbit când a simţit în momentul în care totul s-a reunit în capul lui. Chiar era din ce în ce mai uşor de citit.

Se uită la Kevin. „Iată ce se va întâmpla în continuare. Acum vei face o geantă. Luaţi doar ceea ce aveţi absolut nevoie. Apoi te vei urca în maşina ta şi ne vei conduce la cabana unde iei femeile. După aceea vei continua să conduci."

„Unde?"

„Burning Cove”.

„Ti-ai iesit din minti?” Kevin şi-a trântit sticla cu atâta forţă încât întreaga masă a tremurat. „Nu îmi permit un hotel acolo. Vedete de cinema şi oameni bogaţi se află în vacanţă în Burning Cove. Toata lumea stie asta. În plus, ar fi uşor pentru gaşcă să mă găsească acolo. Este un oraş mic.”

— Dă-mi voie să termin, spuse Simon. „Când ajungi în Burning Cove, vei merge direct la Paradise Club. Orice însoţitor de benzinărie vă poate spune cum să ajungeţi acolo. Îl vei cere pe Luther Pell. El sau un membru al personalului său te va aştepta. El va avea grijă să fii protejat, dacă nu...

„Doar dacă ce?” întrebă Kevin alarmat.

„Doar dacă nu i se întâmplă ceva rău ultimei femei pe care ai transportat-o la cabină. Domnişoara Granville din camera doi douăzeci şi unu.

— Nimeni nu este rănit, spuse Kevin repede.

— Ar fi bine să speraţi că acesta este cazul domnişoarei Granville, pentru că ea este foarte importantă pentru domnul Pell, spuse Simon. „El este cel care ne-a trimis să o găsim.”

— La naiba, şopti Kevin. „Probabil că mă va ucide”.

„Doar dacă domnişoara Granville nu supravieţuieşte răpirii.”

„Cum poţi fi sigur de asta?” întrebă Kevin.

— Nu pot, a recunoscut Simon. El şi-a masat absent cicatricile de pe dosul mâinii. „Dar în acest caz cred că îl pot convinge să-mi facă o favoare. Îmi este dator. După cum am spus, toate pariurile sunt anulate dacă femeia care se numea domnişoara Granville este rănită sau ucisă.

Kevin se uită cu privirea, cuprins de panică. „Dar nu pot face nimic în privinţa asta. Tot ce pot să vă spun este că era bine când am lăsat-o la cabană.

— Ai o altă opţiune, Kevin, spuse Lyra. „Puteţi să vă îndreptaţi spre Mexic”.

— Nu crezi că m-am gândit deja la asta? Kevin clătină din cap. „Este nevoie de bani pentru a trăi acolo, la fel ca oriunde altundeva. Nu mai am bani cash. Am cheltuit totul pe maşină. Cred că îmi voi risca în Burning Cove.

— Îl voi suna pe Luther Pell şi îi voi spune că eşti pe drum, spuse Simon.

„Ştiam că se va termina aşa.” Kevin şi-a lăsat capul în mâini. „Mi-aş fi dorit să nu mă fi implicat niciodată. Eu am fost doar şoferul.”

— Mai am câteva întrebări, spuse Simon.

Capitolul 27

Edith Guppy a deschis uşa de la intrarea de serviciu din spatele spa şi a intrat în interiorul întunecat al depozitului. Şi-a aprins lanterna şi s-a dus repede spre holul central, îndreptându-se spre baia cu parafină, unde îşi aştepta *partenerul de afaceri.*

Când situaţia actuală va fi rezolvată, va fi timpul să scăpăm de Ridley Billingsley. El şi banii lui fuseseră cu siguranţă utili, dar nu era nicio îndoială că starea lui mentală se deteriora rapid. Simţea că fotografiile cu el umilind femeile nu mai erau suficiente pentru el.

Întâlnise pe alţii ca Billingsley pe vremuri, în timpul războiului. S-au entuziasmat când au rănit oamenii, dar mai devreme sau mai târziu aveau nevoie de o stimulare mai intensă. Trebuiau să omoare. Acest tip şi-a folosit, dar în cele din urmă au devenit nesigure şi au trebuit să fie reziliaţi.

Ea detesta să fie nevoită să-l numească pe Billingsley *partener de afaceri* . Ea a construit Casa Frumuseţii a lui Guppy de la zero. Fiecare ban din bani ea ieşise ilegal din Europa spre sfârşitul războiului, ajunsese la spa din New York. Operaţiunea a avut un succes uriaş din ziua în care s-a deschis, datorită talentului ei pentru marketing.

Ea a întâmpinat dificultăţi financiare în perioada cea mai gravă a crizei. Ea se confruntase cu faliment când l-a cunoscut pe Ridley Billingsley. Ştiase imediat că îl putea folosi pentru a menţine Casa Frumuseţii a lui Guppy în afaceri, dar preţul fusese mare. Pentru a-i câştiga interesul şi banii, precum şi accesul la conexiunile sale sociale, ea a fost forţată să accepte să-l lase să joace ceea ce el numea „jocul”.

Nu-i deranjase jocul. Se dovedise util pentru obţinerea fotografiilor de extorcare. Faptul că femeile erau clar agresate în imagini nu a fost o problemă. Imaginile erau la fel de potenţial dăunătoare precum ar fi fost scenele de sex consensual. Când a fost vorba de agresiune sexuală, oamenii au dat vina întotdeauna pe femeie. Ea a fost privită ca fiind pusă într-o situaţie nesăbuită. Chiar dacă poliţia ar putea fi convinsă să acţioneze, potenţiala umilinţă de a avea corpul gol afişat în foile de scandal sau în faţa unui juriu a fost mai mult decât suficientă pentru a ţine victima tăcută.

Noul plan de afaceri a mers bine în New York, chiar până la dezastru. Nici măcar banii lui Billingsley nu au putut salva centrul spa.

Confruntându-se din nou cu ameninţarea ruinei, îşi închisese uşile înainte ca zvonurile să ajungă pe primele pagini ale ziarelor din New York.

Concepuse un nou plan, dar din nou avea nevoie de averea Billingsley pentru a-l pune în aplicare.

Era un newyorkez născut şi crescut. Nu se aşteptase ca el să fie de acord să-şi finanţeze aventura în vest. Spre surprinderea ei, fusese entuziasmat de ideea de a cumpăra vechiul resort din Labyrinth Springs şi de a-l transforma într-o destinaţie spa pentru mulţimea din Los Angeles.

Lucrurile începuseră cu brio, datorită abilităţilor ei ascuţite de publicitate. Numele ei a fost din nou de aur în lumea frumuseţii. The zvonurile din New York fuseseră înăbuşite cu ajutorul banilor Billingsley şi a unui atac de cord convenabil care ucisese bărbatul puternic care ameninţase că o va distruge. Nu-i spusese niciodată lui Billingsley că ea era cea care făcuse să se oprească inima magnatului în mijlocul unei cine generoase.

La scurt timp după deschidere, noua locaţie din California, Guppy's House of Beauty, s-a impus ca o destinaţie exclusivă pentru platoul de la Hollywood. A fost mai mult decât suficient pentru a garanta succesul în California. În curând îi urmaseră socialiştii bogaţi de pe Coasta de Vest, iar acum staţiunea începea să atragă oaspeţi din cealaltă parte a ţării.

Statul se ridicase la înălţimea reputaţiei sale de pământ în care reinventarea nu era doar posibilă, ci şi aşteptată. Era o lume în care o femeie îşi putea îngropa trecutul şi îşi putea construi un nou viitor.

Din când în când fuseseră câteva probleme, dar ea nu putea face faţă cu nimic. A trebuit să păstreze controlul asupra lui Billingsley în timpul sesiunilor de fotografie. Nu era nicio îndoială că era instabil şi se înrăutăţea. Iar una dintre doamnele de tratament încercase să fure drogurile. Problema aceea fusese rezolvată cu o supradoză în camera doi douăzeci şi unu.

Nimic nu se dovedise la fel de complicat sau la fel de periculos ca problemele de care se ocupase în timpul războiului.

Ea a coborât pe holul principal, pe lângă camerele de tratament şi camera de exerciţii. Se opri la intrarea în baia de parafină şi se pregăti pentru confruntarea cu Billingsley. El s -a comportat întotdeauna de parcă el era cel care conducea, dar ea îi cunoştea slăbiciunea. Aflase cu mult timp în urmă că o femeie care cunoştea poftele unui bărbat avea întotdeauna avantajul. Chiar va trebui să scape de Billingsley. De îndată ce situaţia actuală va fi rezolvată, ea va aranja ca el să facă un atac de cord.

Luminile erau stinse în interiorul camerei. Nu era neobişnuit. Billingsley a insistat să-şi ţină întâlnirile în camera întunecată minimizaţi posibilitatea ca cineva să observe activitatea neobişnuită după orele în spa. Avea bănuiala că adevărul era că îi plăcea să-şi dea ordinele din umbră. Avea un gust pentru dramatismul înalt.

Nu trebuia să aprindă luminile. Ea proiectase camera de tratament şi ştia fiecare centimetru din ea pe de rost. Era o cadă adâncă din porţelan, un rezervor mare pentru parafină şi un ulcior care era folosit pentru a turna

ceara încălzită peste client.

Ea a mirosit ceară caldă şi şi-a dat seama că rezervorul de parafină fusese lăsat aprins. A fost o încălcare a regulilor. Nu numai că a fost periculos, a fost o risipă de electricitate. Dimineaţa ea vorbea cu doamna responsabilă de tratament.

Enervată, a aprins luminile şi a traversat spaţiul pentru a stinge încălzitorul. S-a oprit, uluită, când a văzut ce era în cadă.

Uşa s-a deschis. Se întoarse.

— Prostule, spuse ea. „Ce-ai făcut?”

Capitolul 28

L

yra a privit cum farurile Buick-ului lui Kevin Draper se leşin şi în cele din urmă dispăreau în noapte.

— Crezi că va alege Mexicul în loc de Burning Cove? ea a intrebat.

— Nu mă interesează, spuse Simon. „Avem un avans solid de la el. În acest moment, asta este tot ce contează."

„Da, şi veţi observa că am făcut acest lucru fără a recurge la violenţă."

„Sigur. Scoateţi toată distracţia din asta."

„Am primit mai multe informaţii din el, făcând lucrurile în felul meu. Recunoaste."

„Era un om stricat", a spus Simon. „Se destramă."

„Da."

„Un lucru care este clar acum este că aceasta nu este o răpire normală. Trebuie să ştim de ce gaşca a schimbat tiparul atunci când a luat-o pe Raina."

Lyra tremura. „Se pare că timpul se scurge."

Stăteau pe veranda din faţă a cabanei de mult abandonate de la poalele deşertului. În depărtare, mici stropi de lumină marcau oraşul şi staţiunea Labyrinth Springs.

Lyra îl auzi pe Simon mişcându-se. Se întoarse la timp pentru a-l vedea îndreptând lanterna spre ceea ce părea a fi singurul element nou al cabinei – încuietoarea de pe uşa din faţă.

Şi-a scos căpătâiul şi s-a dus la muncă. O clipă mai târziu, ea îl urmă în cabină. Era o singură cameră. Scândurile de podea erau goale şi marcate. Nu a mai rămas vopsea pe pereţi. Perdelele de pe singura fereastră atârnau în bucăţi. Un scaun de lemn spart şi o saltea murdară erau singurele obiecte de mobilier.

„Probabil a fost construit de un prospector", a spus Simon. „Fară electricitate. Fără apă curentă. Fără baie."

„Nu genul de loc care ar atrage atenţia trecătorilor", a spus Lyra.

Simon a păşit încet prin spaţiu, examinând fiecare centimetru din el în raza lui de lumină. „Invizibil de la cel mai apropiat drum. Ar trebui să ştii că a fost aici pentru a-l găsi. Una peste alta, o locaţie strategică pentru o bandă de răpitori."

Părea rece şi lipsit de emoţii, de parcă ar fi fost un observator dezinteresat, dar Lyra putea simţi energia din atmosferă. Ea ştia că îşi

folosea celelalte simţuri pentru a explora locul crimei.
— Da, dar de ce nu o folosesc pentru a ţine prizonierii? ea a spus. „Conform lui Draper, acesta a fost doar un punct de preluare şi predare."

„Evident că nu au vrut ca Draper să ştie unde sunt ţinute femeile în timp ce ele fac aranjamentele de răscumpărare. Nu era un adevărat membru al bandei."

— Doar şoferul, spuse Lyra. Îl privi pe Simon ghemuindu-se lângă salteaua pătată. „Găseşte ceva?"

„Raina a fost aici, bine. Salteaua are multă energie veche infuzată în ea, dar cel mai proaspăt strat se simte ca aceeaşi căldură pe care am primit-o patul din camera doi douăzeci şi unu. Nu cred că a fost inconştientă, cel puţin nu tot timpul în care a stat aici."

„Dacă Raina s-ar fi trezit, ar fi încercat să evadeze sau să lupte."

Simon îşi mişcă mâna pe saltea. „Se întâmplă altceva. Ea se zbate, dar nu este în panică. Există furie şi disperare, dar de data aceasta este mai rece."

„Ce ne spune asta?"

„A avut un obiectiv. Un obiectiv."

„Evident că nu a scăpat. Ce altceva ar fi fost disperată să facă?"

Simon ridică marginea saltelei şi îndreptă lanterna spre scândurile de dedesubt. „Lasă un mesaj pentru oricine a venit să o caute."

Lyra a văzut obiectul în cercul de lumină. Ea trase aer în piept.

— Ăsta e caietul Rainei, spuse ea. „A reuşit să-l ascundă sub saltea."

Simon luă caietul şi se ridică în picioare. Să iesim de aici. Trebuie să-l sunăm pe Luther Pell şi să-i spunem ce am învăţat în seara asta."

— Corect, spuse Lyra. „Merită să ştie că am făcut progrese reale. Sărmanul om trebuie să fie pe jumătate înnebunit de îngrijorare."

„Apropo de asta, ai idee cum ar trebui să mă descurc cu el când îl sun? Vreau să-i spun că facem progrese, dar nu vreau să trimită FBI-ul sau unii dintre prietenii lui mafioţi. Am un sentiment că o va ucide pe Raina. Cine se află în spatele asta nu îşi poate permite să o lase în viaţă."

Niciunul dintre ei nu a adăugat calificativul – dacă era încă în viaţă. *Amândoi trebuie să gândim pozitiv,* se gândi Lyra. Ea s-a concentrat pe întrebare.

„Pell trebuie să simtă că ia măsuri", a spus ea. „El are nevoie de un loc de muncă. Dă-i unul."

„Bună idee. Cred că ştiu exact cum se poate face util."

Lyra a condus drumul spre maşină şi a urcat pe scaunul pasagerului. Simon s-a urcat la volan. Îi întinse caietul şi apoi întoarse cheia în contact. Conduse cu prudenţă pe vechiul drum plin de zgârieturi, cu farurile stinse.

Lyra aşteptă până ajungeau la fâşia îngustă de trotuar care îi va duce înapoi la Labyrinth Springs. Când Simon a aprins farurile, şi-a aprins lanterna şi a deschis caietul.

Prima ei reacţie a fost disperarea acută. „Avem o problemă. Am uitat că îşi păstrează notiţele în codul de secretariat. Dacă a lăsat un indiciu, va trebui să găsim un profesionist care să ni-l transcrie.”

„S-ar putea să nu fi avut timp să scrie informaţii utile”, a spus Simon. A schimbat vitezele şi a condus mai repede. „Este posibil să fi lăsat pur şi simplu acel caiet în urmă pentru că spera că în cele din urmă va fi găsit şi recunoscut.

Lyra răsfoi paginile, încercând frenetic să înţeleagă cercurile şi vârtejurile criptice. Când a ajuns la ultima intrare, a scos un mic ţipăit.

„Simon.”

— Ai găsit ceva ce poţi citi?

Lyra ridică privirea, emoţia trecând prin ea. „A avut timp să scrie un nume. Mai mult, ea a scris-o pentru ca oricine să o poată citi. *Guppy.* „

Capitolul 29

eu

Am un nume pentru tine, Luther. Statica familiară a unui apel la distanţă trosni pe linie. Simon şi-a prins mai strâns telefonul la ureche. „D-na. Angela Merryweather. Informatorul meu spune că locuieşte în Pasadena. Are peste douăzeci de ani. Bogat. Blond. Star de film drăguţă.”

Aruncă o privire pe uşa deschisă a cabinei telefonice. Lyra stătea rezemată de apărătoarea Cordului, cu braţele încrucişate. Nu era nimeni altcineva în jur. Benzinăria a fost închisă pentru noapte. Luther răspunsese la telefon la jumătatea primului apel. El ascultase, încordat şi tăcut, în timp ce Simon îi făcea un scurt rezumat al evenimentelor.

„De ce îmi pasă de Angela Merryweather din Pasadena?” mârâi Luther.

„A fost răpită din staţiune cu puţin timp înainte ca Raina să dispară. Există o bandă care operează în afara hotelului şi spa. Potrivit sursei mele, Merryweather nu era la fel de îngrozită ca ceilalţi. Ea era furioasa.”

— Deci s-ar putea să fie mai înclinată să vorbească – asta vrei să spui?

„Pot fi. Avem nevoie de informaţii. Detalii. O descriere a locului unde sunt deţinute victimele ar fi extrem de utilă. Având în vedere Problemele logistice şi timpul implicat, sunt sigur că locaţia trebuie să fie destul de aproape de Labyrinth Springs.”

— Pasadena se află la aproximativ o sută de mile de Burning Cove, spuse Luther. „Dacă plec acum, pot fi acolo înainte de zori. Ai idee cu ce avem de-a face aici?”

„Draper, tipul care a condus femeile la şi de la locul de preluare, a explicat o parte din asta când ne-a arătat cabina în care sunt ţinute femeile la un moment dat. Inelul vizează femeile bogate care sunt conectate cu bărbaţi influenţi – industriaşi, politicieni, bancheri. Draper nu ştia nimic despre cum funcţionează aranjamentele de răscumpărare, dar după ce banii sunt plătiţi, femeile sunt eliberate. Draper spune că de obicei sunt atât de speriaţi încât nu vorbesc. Familiile au ţinut lucrurile în tăcere, ceea ce înseamnă că gaşca are o formă de pârghie deasupra capului lor.”

„Nu au existat încercări de extorcare. Nu am auzit nimic de la răpitori”, a spus Luther.

„Aceasta nu este o răpire standard. Cine a apucat-o pe Raina trebuie să fie conştient de riscul de a încerca să stoarcă bani de la tine. Draper a confirmat că gaşca tratează lucrurile diferit de data aceasta.”

„Cum?”

Simon expiră încet. „Speram că nu vei pune întrebarea asta. Tot ce vă pot spune este că Draper a spus clar că această răpire nu se potriveşte tiparului. I s-a spus că nu va fi contactat să o ia pe Raina şi să o transporte la gară.”

„Aşa au funcţionat celelalte răpiri?”

„Da.”

— Nemernicii o vor ucide pe Raina, spuse Luther cu o voce care venea din cel mai rece cerc al iadului.

„Nu vor face asta până când nu vor primi ceea ce doresc”, a spus Simon. „Ascultă-mă, Luther – Angela Merryweather este cea mai bună opţiune a noastră în acest moment. Poate că a fost legată la ochi, dar s-ar putea aminti-vă ceva ce putem folosi. Trafic. Muzică. Voci. Mirosuri. Orice va ajuta. Este un deşert mare. Trebuie să obţinem un punct de plecare.”

„Voi pleca pe drum de îndată ce închidem”, a jurat Luther.

„Mulţumiri. Probabil că ar trebui să luăm în considerare altceva.”

„Ce-i asta?” întrebă Luther.

„De asemenea, este posibil ca răpitorii să fi făcut o greşeală. Poate că au luat femeia greşită.”

„Au prins femeia greşită, bine”, a spus Luther.

Promisiunea unei răzbunari brutale a fost cioplită în fiecare cuvânt. Simon aruncă din nou o privire spre Lyra. A înţeles exact ce simţea Luther. Se forţa să se concentreze asupra conversaţiei.

— Încă un lucru, spuse Luther. „Ştia Kevin Draper când s-a înfiinţat banda de răpire în hotel şi spa?”

„A spus că a primit primul telefon acum aproximativ un an”, a spus Simon. „Pare sigur că atunci răpitorii au intrat în afaceri.”

„Aceasta a fost momentul în care hotelul s-a redeschis sub o nouă conducere, conform lui Oliver.”

„Şi când a fost deschis centrul spa. Guppy este singurul nume de pe ultima pagină a caietului. Nu a fost scris cu stenografie. Sunt sigur că domnişoara Kirk încerca să ne spună că Edith Guppy este foarte implicată în asta.”

„Nu văd cum ar putea funcţiona inelul de răpire fără cooperarea cuiva de sus în hotel”, a spus Luther.

„Sunt de acord. De asemenea, credem că cel puţin una dintre doamnele de tratament, domnişoara Frampton, lucrează cu răpitorii. Cineva a închis-o pe Lyra în camera de aburi în această după-amiază şi a mărit căldura. Lyra ar fi murit dacă nu ar fi reuşit să spargă geamul de la uşă.”

„Ce naiba?” Vocea lui Luther se ascuţi. – Cineva a încercat să o ucidă pe Lyra?

„Da. Hotelul insistă că a fost un accident teribil şi ne prefacem că suntem

de acord cu acea poveste, dar nu există nicio îndoială că a fost o încercare deliberată de a o ucide pe Lyra.

„Este peste cap. Scoate-o de acolo. Trimite-o înapoi la Burning Cove cu trenul.”

„I-am sugerat cu tărie să părăsească Labyrinth Springs. Ea, uh, a refuzat.”

„Refuzat?”

— Nu va pleca, Luther. Spune că are o treabă de făcut. Fără să o încătuşez şi să o conduc înapoi la Burning Cove, nu pot face mare lucru decât să fiu cu ochii pe ea. În plus, are toate instinctele potrivite. Oamenii vorbesc cu ea. Ea este cea care l-a convins pe Draper să ne spună totul în seara asta.”

Luther tăcu o clipă. Apoi a expirat puternic.

— Ai grijă de ea, spuse el. „Raina nu mă va ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva cu Lyra.”

Simon o privi pe Lyra prin uşa cabinei telefonice. „Nu-ţi face griji, nu o voi lăsa din ochi. Pot conta pe tine să nu-i faci nimic drastic lui Kevin Draper, presupunând că decide să se îndrepte spre Burning Cove? În momentul de faţă, el este singura noastră legătură solidă cu gaşca. Avem nevoie de el în viaţă, cel puţin deocamdată.”

„O să-l ţin în viaţă atâta timp cât va fi de folos. Dar dacă i se întâmplă
ceva Rainei...

„Înţeles. I-am explicat asta cu mare atenţie lui Draper. Există şanse mari să nu apară oricum în Burning Cove. El poate decide să se îndrepte spre graniţă.”

„O să-i pun pe oamenii mei să-l urmărească. Dacă apare, se vor asigura că nu va dispărea. Cum pot să te contactez după ce vorbesc cu Angela Merryweather?

„Sună la recepţie. Cere-le să-mi dea un mesaj despre o rudă bolnavă. O să găsesc un telefon public şi o să te sun înapoi.”

„Nu ai încredere în telefoanele hotelului.”

„Nu. Draper spune că gaşca are spioni peste tot.

„Poate că ar trebui să verifici. Găsiţi un loc mai sigur unde să staţi.”

— Răspunsurile sunt la staţiune, Luther.

„Am înţeles. Nu-mi place, dar înţeleg. Doar promite-mi că vei avea foarte multă grijă de Lyra.

Simon nu şi-a luat ochii de la ea. Determinarea şi curajul iradiau din ea în valuri invizibile de energie pe care le putea simţi chiar şi de la câţiva metri distanţă. Ea îşi risca viaţa pentru o femeie pe care abia o cunoştea, o femeie cu un trecut tulbure şi nu avea nicio modalitate de a o opri.

Lyra era nesăbuită, impulsivă şi complicată, dar în acel moment ştia că

nu-i va trăda niciodată pe cei care aveau încredere în ea. Undeva înăuntrul lui o fiară înverşunată s-a agitat şi a întins gheare lungi.

„O să am grijă de ea”, a jurat el.

Capitolul 30

lovit,"

S

Simon şuieră foarte încet. Îşi smulse degetele înmănuşate de pe clanţă. „Asta a durut." „Te simţi bine?" întrebă Lyra.

Stăteau la uşa din spate a spa. Simon insistase ca amândoi să poarte mănuşi pentru a evita să lase amprente. Lui erau mănuşi elegante de condus. Fusese forţată să folosească o pereche de mănuşi la modă până la mănuşi pe care le adusese pentru ţinute de seară. Data viitoare avea să-şi împacheteze mănuşi de conducere.

„Sunt bine." Simon şi-a înfăşurat din nou degetele în jurul butonului. „Nu mă aşteptam să fie atât de cald, atâta tot."

— Presupun că vorbeşti despre genul special de căldură pe care îl poţi simţi? spuse Lyra.

„Mănuşile de piele atenuează acest tip de energie, dar nu o blochează în totalitate. Cine a trecut ultimul pe uşa asta a fost supărat. Excitat. Agitat. Înfuriat." Simon făcu o pauză. „Senzaţiile au venit de la cel puţin două persoane diferite. Poate trei. Greu de spus."

„Sunt încă înăuntru?"

„Eu nu cred acest lucru. Căldura nu este roşie. Este vechi de câteva ore, dar este noroios."

„Plin de noroi?"

„Unele dintre ele se simt cu adevărat răsucite." Se întinse, deschise servieta şi scoase pistolul şi un cârpăd. „Aşteaptă aici în timp ce mă uit în jur."

Primul instinct al Lyrei a fost să se certe, dar bunul simţ i-a spus că era mai bine pregătit să intre primul. El era cel cu pistolul. Ea a adăugat un pistol la lista de articole pe care trebuia să le cumpere dacă urma să rămână în afacerea cu investigaţii.

Simon a deschis uşa de serviciu. S-a mutat în spaţiul puternic umbrit şi a stat în linişte o clipă. Ea a simţit schimbarea energiei în atmosferă.

„Camera asta e goală", a spus el. A traversat spaţiul până la uşa interioară şi a deschis-o. Îşi îndreptă lanterna pe holul central. „Nici nimeni

în hol. Poţi să intri. Adu servieta.”

Ea apucă mânerul servietei şi încercă să o ridice. Cazul nu s-a mutat. „Acesta cântăreşte o tonă.”

„Carcasa este căptuşită cu o placă de oţel”, a spus Simon. „Poţi să te descurci?”

S-a aplecat şi a folosit ambele mâini pentru a ridica servieta.

— Nicio problemă, gâfâi ea.

A intrat clătinându-se în cameră şi a închis uşa cu piciorul în urma ei. „Ce căutăm?”

„Orice ne-ar putea spune unde o ţin pe Raina. Singura altă alternativă pe care o avem este să vizităm fiecare clădire, casă, şopron sau hambar pe o rază de două ore de la locul de preluare. Nu este ca şi cum am avea o hartă rutieră la îndemână a tuturor cabanelor abandonate împrăştiate în jurul acestui deşert. Avem nevoie de un punct de plecare.” Simon făcu o pauză. „Ce este acel miros?”

— Este parfumul violet, spuse Lyra. „Parfumul semnăturii lui Guppy. Ţi-am spus că a fost puţin greu.”

„Heavy are dreptate. Un bărbat s-ar putea sufoca cu asta.”

„Ţine-te bine. Întregul centru spa miroase aşa.”

Prin jaluzelele pe jumătate închise pătrundea suficientă lumină a lunii pentru a dezvălui rafturi pline cu produse Guppy's House of Beauty. Teancuri de cearşafuri şi prosoape bine împăturite erau îngrămădite într-un colţ. Robele atârnau de cârlige pe perete.

— Nu-ţi aprinde lanterna, spuse Simon. „Sunt ferestre aici. Mă îndoiesc că există cineva afară la ora asta din noapte, dar nu se ştie niciodată.”

— Nu există ferestre în holul central, spuse Lyra. „Biroul lui Guppy este în capătul îndepărtat, chiar lângă hol. Există o fereastră în acea cameră, dar există şi jaluzele şi draperii.”

„Asta ar trebui să funcţioneze.”

Simon porni pe hol.

Lyra se grăbi după el, trăgând servieta.

Uşile tuturor sălilor de tratament au fost închise.

„Sper că Luther Pell va obţine câteva informaţii utile de la Angela Merryweather”, a spus ea.

„Luther este foarte bun la interogatoriu. El adoptă o abordare diferită de tine, dar ştie cum să-i convingă pe oameni să vorbească.”

— Cu alte cuvinte, va speria luminile zilei săraca doamnă Merryweather?

„Numai dacă este absolut necesar.”

„A fost răpită. Probabil că este încă traumatizată.”

„Luther va înţelege asta.”

Au ajuns la capătul holului şi s-au oprit în faţa uşii marcate BIROU . Era blocat.

Simon a lucrat scurt la încuietoare, a stins lanterna şi a deschis uşa, cu pistolul în mână. Nu era nimeni înăuntru. Perdelele erau trase strâns peste singura fereastră.

— Ia dulapul de dosare, spuse Simon. Şi-a aprins lanterna. „Voi verifica biroul şi seiful.” „Poţi sparge un seif?” întrebă Lyra, impresionată.

Aruncă o privire către impunătorul seif din oţel din colţ şi ridică din umeri. „Arată ca o încuietoare cu combinaţie standard. Nu ar trebui să fie o problemă.”

Lyra puse servieta jos cu un oftat de uşurare. „Atât de multe lucruri pe care să le învăţ.”

„Nu aş pune safecracking în fruntea listei tale de priorităţi.”

„De ce nu?”

„Este ilegal, în primul rând.”

„Detalii.”

Deschise primul sertar al dulapului şi începu să răsfoiască rapid dosarele. Majoritatea erau clar etichetate cu nume.

„Fişierele clienţilor”, a anunţat ea. „Nume. Datele. Serviciile achiziţionate şi cât s-a cheltuit pe produse.”

Simon ridică privirea dintr-un sertar al biroului. – Există un dosar pentru Granville sau Angela Merryweather?

„Buna intrebare.” Lyra mătura fasciculul lanternei peste filele bine etichetate. „Nu.”

„Este vreun dosar despre tine?”

„Aceasta”, a spus ea, „este, de asemenea, o întrebare interesantă. Da, iată-mă.” Scoase dosarul din sertar şi îl deschise. „Seamănă cu ceilalţi. Numele meu, serviciile pe care le-am primit şi produsele pe care le-am cumpărat. Există, de asemenea, o notă că am solicitat-o pe domnişoara Frampton pentru tratamentul facial. Este subliniat.”

„Altceva?”

„De exemplu, faptul că eram programat să fiu aburit până la moarte? Nu.”

„A te încuia în camera de aburi a fost un impuls de ultim moment din partea cuiva. Nu a fost timp să vină cu un plan inteligent.” Simon făcu o pauză. „Huh.”

Lyra îi aruncă o privire şi văzu că îşi folosea lanterna pentru a studia calendarul de birou. „Găsiţi ceva interesant?”

„Pot fi. Există o notă aici despre comandarea consumabilelor pentru ceai.”

„Madam Guppy îşi prepară propriile ceaiuri speciale pentru clienţi. Mi s-a dat de băut cu puţin timp înainte să intru în camera de aburi. Nu mi-a plăcut, aşa că am aruncat cea mai mare parte într-o plantă în ghiveci. Mai era un ulcior cu chestii în cameră, dar nu am băut nimic.”

„Cine ţi-a dat ceaiul?”
Întrebarea avea o margine ascuţită.
„Domnişoara Frampton, doamna cu tratament facial. De ce?”
„În urmă cu câteva luni, am avut un caz în care era implicat un chimist care era obsedat de plantele antice. Îşi împărţea propriile tonice de casă unei clientele selecte. Toţi au murit ceea ce părea a fi morţi naturale.”
Şocul a lovit Lyra. „Doamne, vorbeşti despre criminalul pe care presa l-a numit Chimistul Nebun? Falsul doctor care a pretins că a găsit un leac pentru bolile plămânilor? McCeva?”
„McGruder. L-am putut convinge să mă angajeze pentru a găsi o ediţie deosebit de rară a *Culpeper's Complete Herbal* . Am învăţat multe când am făcut cercetările pentru acel caz.”
„Presa a spus că FBI a rezolvat acest caz”.
„Biroul i-a cerut lui Luther să se ocupe de asta. Întotdeauna acordă credit poliţiei locale sau FBI. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este publicitate pentru Analiza eşecului.”
— Ţi-a dat cazul McGruder?
„Am lucrat împreună.” Simon bătu pe calendarul de birou. „După cum am spus, am învăţat multe. Cel puţin două dintre ingredientele de pe această listă sunt suficient de puternice pentru a te elimina. Există, de asemenea, câteva plante şi ciuperci foarte interesante, genul care poate produce viziuni, dacă ştii să le foloseşti.”
— Ceaiul, şopti Lyra. „Am fost drogat înainte să intru în camera de aburi.”
„Ai halucinat?”
„Da. Mi s-a părut că văd figuri mişcându-se în abur şi m-am simţit foarte dezorientat şi dezechilibrat. Am presupus că sunt doar epuizată de exerciţii şi deshidratată de căldură. Slavă Domnului că nu am băut prea mult din ceai.”
„Trebuie să vorbim cu Frampton. Vezi dacă există un dosar cu angajaţii din cabinetul respectiv.”
Lyra deschise un alt sertar şi văzu un rând de dosare. „Da. Iată una pentru Frampton.” „Abordare?”
„Da.”
„Ia-l. Nu avem timp să o citim aici.”
— O vom confrunta şi cu ea în seara asta?
„Nu ne putem permite să aşteptăm până mâine.”
„Ai dreptate.” Lyra băgă dosarul sub braţ şi închise sertarul.
Simon deschise servieta şi scoase un stetoscop. Şi-a introdus căştile în urechi şi şi-a aşezat clopoţelul stetoscopului lângă lacăt. Întoarse uşor cadranul.
„Ce faci?” întrebă Lyra.

„Ascult ca încuietoarea să dea clic. Tăcere.”

Încă o abilitate profesională pe care trebuia să o înveţe. Lyra a făcut o notă pentru a o adăuga pe lista ei în creştere.

Simon a lucrat la combinaţie un minut sau două. Se auzi un clic şi uşa s-a deschis.

A îndreptat lanterna înăuntru. „Nişte bani. Toate bine stivuite şi împachetate. Chitanţe.” „Probabil banii şi înregistrările asociate din vânzările din această săptămână , a spus Lyra.

„Nimic altceva aici.” Simon închise seiful şi se ridică în picioare. Luă dosarul de la Lyra, îl aruncă în servietă şi se îndreptă spre uşă. Să mergem.

A condus drumul cu pistolul şi lanterna. Lyra trase o respiraţie întăritoare, ridică valiza în ambele braţe şi păşi greoi pe hol în spatele lui. A fost, a concluzionat ea, câteva dezavantaje în a fi ucenic investigator şi coleg profesionist.

În faţa ei, Simon a trecut metodic cu dosul unei mâini de fiecare clanţă.

„Hei, Simon?” ea a spus.

„Ce?”

„Ziarele spuneau că McGruder a fost găsit înjunghiat până la moarte în laboratorul său. Un deschizător de scrisori din oţel a fost folosit pentru a-l ucide, din câte îmi amintesc. Poliţia avea o mulţime de teorii, dar nu cred că a aflat vreodată cine a făcut-o.”

„Nu păreau foarte greu.”

— Ai fost tu sau Luther? Ai spus că voi doi aţi lucrat împreună la caz.

„Te-ai oprit vreodată sa mai pui întrebări?

„Nu.”

Simon mormăi. Eram eu. Ţi-am spus, armele nu par sa fie niciodată disponibile atunci când ai nevoie de una.”

„Trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare, înjunghierea unui bărbat.”

„Da, a fost. Probabil este ca să loveşti pe cineva în cap cu o crosă de golf.”

Ea tremura. „Probabil.”

S-a oprit brusc în faţa camerei marcate cu BAIE DE PARAFINĂ . „Pune servieta jos”. „Bucuros. Dar ce e în neregulă?”

„Multă energie. Oameni diferiţi, cred. Dar are câteva ore vechi.”

Simon răsuci clanţa şi împinse uşa înăuntru. A rotit grinda în jurul camerei. Aparent mulţumit că era gol, s-a mutat înăuntru.

— Aici este o cadă, spuse el.

Lyra veni să stea în prag. „Există un motiv pentru care o numesc o baie de parafină, ştii.”

Simon îndreptă lanterna spre cadă. „Se pare că cineva a decis să facă o baie târziu.

Ce? Lyra făcu câţiva paşi în cameră. Se uită în jos în cadă. „Dragă cer.

O figură de ceară de mărime normală a unei femei stătea întinsă în cadă. *Nu, nu o statuie de ceară,* se gândi ea. *O femeie învăluită* din cap până în picioare *în parafină întărită.*

Înţelegerea i-a îngheţat nervii.

— Crimă, şopti ea.

Simon studie corpul învăluit cu parafină. „Nu-i pot distinge faţa."

„Băile cu parafină sunt unul dintre tratamentele oferite aici", a spus Lyra. Se uită la cadavrul din cadă, zguduită. „Ar trebui să înmoaie pielea. Azi mai devreme am refuzat acea terapie specială, împreună cu împachetarea mumiei."

— Ai idee cine este ea?

„Ar trebui să-i dezlipesc parafina de pe faţă pentru a încerca să o identific. Chiar nu vreau să fac asta."

„Nu vă faceţi griji, nu vom atinge corpul. Ea va fi descoperită dimineaţa de către cineva din personalul spa. Dacă raportăm asta în seara asta, există un grad mare de probabilitate să ajungem în fruntea listei de suspecţi. Nu ne putem permite să ne încurcăm într-o anchetă de crimă. Vom pierde prea mult timp încercând să găsim calea de a scăpa de asta."

— De acord, spuse Lyra. „Găsirea Rainei este prima noastră prioritate. Aştepta. Îndreptaţi din nou lanterna spre ea."

Simon a făcut-o fără comentarii. Lyra făcu un pas precaut spre cadă şi se forţă să privească mai atent victima. Parafina întărită formase o coajă groasă albă pe întregul corp, inclusiv pe cap. Femeia părea să fie aproape nudă, dar în jurul gâtului ei avea un colier gros cu mărgele.

Lyra a avut o senzaţie de greaţă în adâncul stomacului.

„Domnişoara Frampton, femeia care mi-a făcut tratamentul facial astăzi – cea care i-a făcut tratamentul facial Rainei – purta un colier din mărgele de bachelit violet care avea aceeaşi formă şi dimensiune ca acel colier. Ea a spus că a fost un cadou de la Madam Guppy, o recompensă pentru că a vândut cele mai multe produse luna trecută."

Capitolul 31

W

ce vom face acum?” Lyra traversă camera din faţă a apartamentului, cu braţele strâns încrucişate. „Nu putem sta şi aşteptăm să se întâmple altceva.”

— Am putea face asta, spuse Simon. „Dar ar fi mai inteligent să dormi puţin.”

Lyra se opri în mijlocul camerei şi se uită la el. Se întorseseră în apartamentul lor pe scările de serviciu. Din câte şi-au dat seama, nimeni nu-i văzuse. Simon turnase fiecăruia dintre ei câte un pahar de whisky. Apoi se instalase într-un scaun de lectură pentru a-şi bea paharul de noapte. Părea mult prea calm, hotărî ea. Controlat. Responsabil de situaţie.

A fost enervant.

Ea, pe de altă parte, nu putea să stea nemişcată. Ea înghiţise nişte whisky şi începuse să se plimbe prin cameră. Nu a putut să-şi scoată din cap poza femeii învăluită în parafină.

„N-am putut să dorm”, a anunţat ea.

„Nu putem face nimic altceva până nu auzim de la Luther.” Simon se uită la ceas. „Este aproape zori. Ar trebui să fie în Pasadena în curând, dacă nu este deja acolo. Chiar dacă reuşeşte să o localizeze pe Angela Merryweather şi să o convingă să vorbească, va dura ceva timp până când vom afla de el.”

„Ar trebui să ne confruntăm cu Guppy.”

Simon şi-a rezemat capul de spătarul scaunului şi a părut să dea gânduri serioase acestei idei. După o clipă, se îndreptă şi clătină din cap.

— Încă nu, spuse el.

„De ce nu?”

„Va fi interesant să vedem cum se desfăşoară lucrurile după ce cadavrul va fi descoperit mai târziu în această dimineaţă.”

Lyra a înconjurat masa din centrul apartamentului. „Crezi că Guppy este ucigaşul? Cu siguranţă ar şti cum să opereze echipamentul cu parafină. Dar la fel ar fi oricare dintre doamnele de tratament.”

„De ce şi-ar asuma Guppy riscul de a pune în scenă o scenă atât de elaborată în propriul ei spa? Învelirea corpului în ceară este mai mult decât puţin extremă. O crimă pusă în scenă ca un accident ar fi avut mai mult sens. Oricine a încercat să te omoare şi-a dorit cu siguranţă ca moartea ta să pară accidentală.”

— Bună idee, spuse Lyra. „Poate că ucigaşul este pur şi simplu nebun.

Moartea lui Frampton s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu gaşca de răpitori.”

„Crede-mă, este conectat. Nu există coincidenţe într-o anchetă de crimă.”

„Dar baia de parafină este atât de bizară. Ca să nu mai vorbim de consumatoare de timp. Ucigaşul a trebuit să muncească mult pentru a încălzi parafina şi a o turna peste corp. Kevin Draper a subliniat că gaşca conduce o afacere. Ultimul lucru pe care şi-ar dori să-l facă este să atragă atenţia poliţiei cu o crimă care arată ca actul unui nebun.”

Simon îşi puse paharul gol deoparte. „Nu sunt atât de sigur de asta. Când te gândeşti la asta, există o anumită logică în a face ca moartea lui Frampton să pară a fi opera unui nebun nebun. Va îndrepta autorităţile Direcţia greşită. Cu siguranţă nu vor căuta un grup organizat de răpitori.”

Lyra oftă. „Inteleg la ce te referi.”

„De asemenea, este posibil ca cineva să trimită un mesaj.”

Lyra îi aruncă o privire. „Către alţi membri ai ringului?”

„Pot fi. Sunt prea multe întrebări, Lyra. Avem nevoie de mai multe informaţii. Nu putem doar să ne frământăm. Nu acum. Trebuie să presupunem că suntem urmăriţi. Mă îndoiesc că suntem în pericol aici, în hotel, pentru că încă două morţi ar fi foarte greu de explicat poliţiei. În plus, dacă Guppy şi gaşca ei sunt de acord cu noi, este aproape sigur că ştiu că clientul nostru este Luther Pell.”

„Şi niciun criminal în stare de spirit nu vrea să atragă atenţia lui Luther Pell.”

„Dreapta. Răpitorii trebuie să ştie că ne apropiem de ei. Vor intra în panică. Dacă aş fi în pielea lor, aş căuta o ieşire. Asta începe prin a scăpa de Raina, dar va trebui făcută într-o manieră care să nu arate către Guppy şi spa-ul ei.”

Lyra se uită la el, curiozitatea depăşind grijile ei. „Dacă ai fi liderul grupului de răpiri, ce ai face?”

Simon ezită. „Chiar vrei să ştii?”

„Da. Nu-ţi face griji, îmi dau seama că vorbim ipotetic.”

Simon şi-a sprijinit coatele pe braţele căptuşite ale scaunului şi şi -a pus vârfurile degetelor împreună. „În mod ipotetic vorbind, dacă aş crede că Pell se apropie, aş închide afacerea şi aş dispărea.”

— Vorbeşti despre afacerea cu răpirea?

„Dreapta. I-aş elimina pe toţi ceilalţi membri ai ringului – sunt sigur că este un grup mic – şi apoi aş încadra o persoană pentru a mă asigura că Pell este mulţumit, pentru că aş şti că nu va înceta să caute până nu va fi sigur că conducătorul era mort.”

Lyra şi-a tăiat răsuflarea, s-a oprit pentru câteva secunde şi apoi a continuat să se plimbe. – Şi Raina?

„Cea mai sigură opţiune este să te asiguri că domnişoara Kirk nu

supravieţuieşte. Ea este un risc mare. Chiar dacă a fost legată la ochi sau drogată în tot acest timp, nu se poate ocoli faptul că ştie prea multe. La urma urmei, este o investigatoare profesionistă. Ea va fi atent la cel mai mic indiciu."

Lyra se opri şi se cutremură. „Aşa sună. . . asa de-"

„Nemilos?"

„Da."

„Avem de-a face cu un grup de răpitori care sunt dispuşi să comită crimă", i-a amintit Simon. „Având în vedere identitatea victimei şi faptul că nu a existat o cerere de răscumpărare, trebuie să presupunem că oricine a făcut asta nu a intenţionat niciodată ca domnişoara Kirk să supravieţuiască."

— Da, ştiu, spuse Lyra. „Dar noi vorbeam şi ipotetic. Teoria ta presupune că ucigaşii funcţionează ca o mulţime mică, dar bine organizată. Pentru ei, răpirile sunt de obicei. Dacă lucrurile merg prost în afaceri, într-adevăr, închideţi magazinul şi lăsaţi angajaţii să plece. Dar există câţiva factori neobişnuiţi în această situaţie."

„Crede-mă, sunt conştient de asta. Cea mai mare întrebare este, de ce şi-au asumat riscul să-l apuce pe iubitul lui Luther Pell în primul rând? Răspunsurile pot fi în trecutul domnişoarei Kirk, dar nu avem timp să le căutăm."

„Trebuie să o găsim pe Raina mai întâi." Lyra se opri din nou. „Am făcut atât de multe progrese în seara asta. Ştim că avem de-a face cu un grup de răpitori care îşi scapă crimele de cel puţin un an. Ştim că şi-au rupt tiparul. Dar acum ne-am oprit complet."

„Fiecare caz este aşa", a spus Simon. „Sunt momente în care lucrurile se mişcă atât de repede încât abia poţi ţine pasul şi momente în care trebuie să aştepţi mai multe informaţii. Te obişnuieşti cu fluxul şi refluxul."

„Nu sunt sigur că mă voi obişnui vreodată cu partea de reflux."

„Te gândeşti să devii detectiv privat?" întrebă Simon.

„Mă gândeam deja la asta după ce s-a întâmplat la casa Adlington a doua dimineaţă."

„De inteles."

„Când se termină, s-ar putea să decid să urmez o altă carieră. Dar mai întâi trebuie să o găsim pe Raina."

Simon nu a răspuns. Lyra întoarse capul şi văzu că o privea cu ochii lui greu de citit. L-a studiat cu atenţie câteva secunde şi apoi a abandonat efortul. Îl citeşte din ce în ce mai bine, dar de data aceasta nu avea nicio idee despre gândurile lui.

După o clipă, se ridică în picioare şi se îndreptă deliberat spre ea. S-a oprit direct în spatele ei, dar nu a atins-o.

„Pentru cât valorează", a spus el, „cred că ai fi un investigator excelent. Raina Kirk i-a spus lui Pell că ai talent pentru muncă. Sunt de acord."

„Chiar crezi asta?”

— Da, spuse el. „Nu este doar faptul că eşti curios din fire. Şi nu este că ai o capacitate uimitoare de a-i face pe oameni să vorbească cu tine. Mai este ceva care mă face să cred că ai fost condamnat să fii anchetator.”

„Ce?”

„Vrei să ajuţi oamenii să găsească răspunsuri la întrebările care îi ţin treji noaptea. Ar trebui să vă avertizez că acest tip de muncă poate fi extrem de frustrant, pentru că mulţi oameni nu vă vor mulţumi pentru răspunsurile pe care le oferiţi.”

— Pentru că nu le vor plăcea acele răspunsuri? întrebă Lyra.

„De cele mai multe ori, acesta este rezultatul. O soţie care te angajează pentru a afla dacă soţul ei o înşală nu-i va plăcea când îi confirmi suspiciunile. Familiile care vă cer să găsiţi o rudă dispărută vor fi devastate dacă se va dovedi că ruda este moartă sau, şi mai rău, a dispărut dintr-un motiv foarte întemeiat.”

„Dar ei inca vor răspunsuri.

„Da. Şi tu la fel.”

„Aşa este pentru tine?”

„Într-un fel. Trebuie să-mi folosesc talentul. Dacă nu...”

Ea îi atinse partea laterală a maxilarului. „Dacă nu îl foloseşti, vei simţi că nu ai un scop. Vei trece prin viaţă.”

„Ceva de genul.”

„Vrei să mă săruţi din nou?”

Ochii lui Simon s-au încins. „Da.”

Ea a zâmbit. „E în regulă pentru mine.”

„Doar bine?”

„Mai bine decât bine. Aş vrea să mă săruţi.”

Îi puse o mână caldă şi puternică de ambele părţi ale taliei ei şi o trase mai aproape. „Când am condus la Burning Cove să mă prezint lui Luther Pell, mi-am spus că voi face check-în într-o staţiune drăguţă, voi petrece ceva timp la piscină în timpul zilei şi voi bea cocktailuri la Paradise noaptea. Am vrut să găsesc o femeie singură, cu spiritul liber, de preferinţă o divorţată, care să nu fi vrut să se căsătorească.”

— Ai vrut o aventură scurtă. O aventură de vacanţă pentru a-ţi lua mintea de la ultimul caz. Fără obligaţii.”

— Ăsta era planul, spuse Simon. „Mi-am spus că voi căuta o doamnă nesăbuită, independentă, care să aibă opinii moderne şi sofisticate când vine vorba de relaţii.”

„Ai găsit-o.”

Lyra s-a ridicat în vârful picioarelor, şi-a cuprins braţele în jurul gâtului lui şi şi-a trecut gura peste a lui. Testându-şi puterile de seducţie. Sperând că nu citise greşit căldura din ochii lui.

„Lyra.”

Numele ei era o şoaptă răguşită pe buzele lui.

El şi-a strâns strânsoarea taliei ei, a tras-o aproape şi a preluat controlul asupra sărutului. Înverşunarea răspunsului lui a încântat-o şi i-a copleşit pentru scurt timp simţurile. Atmosfera din cameră s-a încărcat brusc de o energie fierbinte, senzuală. S-ar fi prăbuşit dacă el nu ar fi ţinut-o atât de strâns.

Ea făcuse o serie de experimente cu sărutul de-a lungul anilor şi devenise expertă în artă. Dar niciun bărbat nu o sărutase vreodată aşa. Ea ştia că, pentru prima dată în viaţa ei, experimenta ceva dincolo de atracţia sexuală ocazională, o emoţie mai intensă, mai convingătoare. Pasiune. Genul care a lăsat o femeie fără suflare, genul care i-ar putea schimba viaţa. Şi asta a fost. Indiferent de rezultat, acesta a fost un sărut pe care nu l-ar fi uitat niciodată.

Ea s-a lansat în furtună.

Capitolul 32

Angela Merryweather îl studie pe străinul care stătea în mijlocul sufrageriei şi îşi spuse că fusese o proastă să-l lase pe Luther Pell să intre în casă. Ce femeie deşteaptă i-a deschis uşa unui bărbat la patru şi jumătate dimineaţa?

Totul despre el a declanşat clopote de avertizare. Intuiţia ei îi spunea că era nemilos şi condus. Ea bănuia că purta o armă sub jacheta elegant croită.

Când sosise cu puţin timp în urmă şi îi spusese de ce voia să vorbească cu ea, ea ştia că lucrul inteligent de făcut ar fi să-l trimită şi să încuie uşa. Dar instinctul o avertizase că nu va fi atât de uşor să scapi de el. Şi în adâncul sufletului dorea cu disperare să vorbească cu cineva despre lucrul teribil care i se întâmplase. Ea a vrut ca cineva să o creadă şi să-i spună că nu a fost vina ei că a fost răpită şi violată. Tânjea după un înger răzbunător sau un diavol – nu-i mai păsa care dintre ele apărea atâta timp cât el promitea să-i distrugă pe cei care o răniseră.

Furia clocotea înăuntrul ei noapte şi zi. O ţinea trează şi a furat lumina din fiecare aspect al vieţii ei. Căsnicia ei se prăbuşise din cauza a ceea ce se întâmplase. Ştia că singurul motiv pentru care Bradley nu solicitase un divorţ liniştit de la Reno era pentru că i-ar strica planurile pentru o carieră politică. S-a simţit prins în căsnicie, nu doar pentru că avea nevoie de banii ei, ci şi pentru că blestematele fotografii l-ar putea distruge. A învinuit-o pentru dezastru. Asta a fost ceea ce a durut cel mai mult. Fuseseră prieteni şi iubiţi la un moment dat. Acum o dispreţuia şi ea tânjea să se elibereze de el. Dar ea nu a putut să scuture povara grea de vinovăţie pe care o purta. Se simţea responsabilă pentru ameninţarea care atârna deasupra capului lui. Nu s-a putut hotărî să iasă, pentru că răpitorii ar mai avea putere asupra lui. Fotografiile ar putea face pagube enorme, indiferent dacă ea şi Bradley au divorţat sau nu. Presa l-ar face să arate ca un încornorat.

Bradley ar fi furios dacă ar şti că ea era pe cale să-şi dezvăluie secretul unui străin. Dar Bradley nu era acasă în această dimineaţă. A fost plecat mult în aceste zile, preferând să-şi petreacă timpul la birou şi la casa de pe plajă.

„Îmi pare rău că prietenul dumneavoastră a dispărut, domnule Pell, dar nu văd cum să vă ajut”, a spus ea.

„Vreau să-mi spui tot ce poţi despre răpitori şi despre locul în care ai fost ţinut”, a spus Luther.

„Am fost avertizat că nu numai că aş plăti un preţ mare dacă nu aş tace, ci şi soţul meu şi familia mea ar fi răniţi grav."

„Şantaj?"

„Da."

„Au ceva asupra ta? Secrete?"

„Nu ştiau nimic despre mine sau despre familia mea, într-adevăr. Doar că avem bani şi că soţul meu se pregăteşte să intre în politică. Deci nu, nu au dezgropat niciun secret adânc şi întunecat. Au creat altele noi."

„De ce tu?"

Ea a oftat. „Nu cred că am fost vizat direct. Bănuiesc că am fost victimă a unor reclame foarte inteligente care vizează femeile din poziţia mea. Femei cu mijloace."

„Femei bogate care se mută în anumite cercuri sociale?"

„Da. La fiecare două luni de la deschiderea spa anul trecut, am primit o invitaţie scrisă de mână de la doamna Guppy, oferindu-mi o săptămână de linişte şi trei zile întregi de tratamente spa exclusive, concepute personal. Este considerată o vacanţă pentru femeia la modă care are nevoie de timp departe de cerinţele familiei şi ale societăţii, timp pentru a întări mintea şi a întineri corpul. Am ignorat invitaţiile până când am decis să accept una."

„Se pare că răpitorii pun multe cârlige în apă, vezi cine ia momeala şi apoi selectează unul."

Ea tresări. „Vorbiţi despre pescuitul în butoi. Doar femeile bogate îşi pot permite spa-ul lui Guppy. Sunt sigur că aceia sunt singurii care primesc invitaţiile. Marea majoritate a doamnelor care se mută în cercul meu social ar fi ademenite de promisiunea unor zile de linişte şi intimitate în care se pot răsfăţa la un hotel şi spa exclusivist. Bogaţii suferă şi ei de nervi şi stres, la fel ca toţi ceilalţi, domnule Pell."

„Ştiu." Făcu o pauză. „Fotografii?"

Ea şi-a ridicat sprâncenele. „Eşti foarte perspicace. Da, mi-au făcut fotografii cu un bărbat. Am fost legat de un pat. Eram nud. Au ameninţat că le vor trimite prin poştă tuturor prietenilor noştri, celor de la clubul soţului meu, cunoscuţilor lui de afaceri şi presei. Bradley ar fi distrus chiar înainte de a-şi lansa campania."

„Fotografiile l-ar distruge şi te-ar umili."

„Tehnic, nu am fost violată, domnule Pell, ci doar pentru că nenorocitul care m-a agresat nu a putut să aibă o erecţie. Fotografiile nu arată asta, însă. Au fost luate din unghiuri care fac să pară că s-a forţat în mine. Să merg la poliţie n-ar fi de nimic bun, pentru că nu i-am văzut niciodată faţa. El şi femeia din spatele camerei purtau măşti hidoase de cauciuc, cele care sunt folosite în spa-uri pentru a netezi ridurile."

— Eşti sigur că fotograful era o femeie?

„Da. Nu a rostit niciodată un cuvânt, întregul cap şi faţa ei erau acoperite

de mască şi purta un caftan lung şi curgător, aşa că nu i-am putut vedea corpul, dar cu siguranţă era o femeie. Şi înainte să întrebi, nu am cum să pot dovedi ce mi s-a întâmplat.”

— Nu am nevoie de dovezi, doamnă Merryweather. Eu cred fiecare cuvânt pe care îl spui.”

— Presupun că ai primit o notă de răscumpărare?

— Nu, spuse Luther. „Nu au existat cereri şi asta mă îngrijorează cel mai mult. Vorbeşte cu mine, doamnă Merryweather. Spune-mi tot ce ştii şi, indiferent de rezultat, îţi voi fi dator. Puteţi apela în favoare oricând.”

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră, domnule Pell. Bradley sa căsătorit cu mine pentru fondul meu fiduciar, dar eu sunt singurul care îl poate accesa. Dacă plec, banii merg cu mine.”

„Am conexiuni de ambele părţi ale legii şi, uneori, acestea pot fi mai utile decât banii.”

„Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu trebuie să-mi oferi un stimulent, dle Pell. Singurul lucru pe care îl cer este că, dacă ai succes, vei distruge oamenii care ne-au răpit pe prietenul tău şi pe mine.”

„Ai cuvântul meu.”

Cuvintele erau un jurământ solemn, se gândi Angela. O mică scânteie de speranţă a izbucnit în ea.

— Mulţumesc, spuse ea. „Îţi voi spune ce pot, dar nu ştiu dacă te pot ajuta. Nu am văzut niciodată nimic în afară de camera în care am fost ţinută. Au folosit droguri şi au legat la ochi când m-au răpit. Am fost legat la ochi din nou când am fost dus la gară.”

„Să începem cu drogurile. Cum au fost administrate?”

„M-am gândit mult la asta”, a spus Angela. „Nu existau pastile. Fără injecţii. Medicamentele trebuie să fi fost în ceai.”

Capitolul 33

Lyra s-a trezit ducând o bătălie însufleţitoare prin camera de zi. Era aproape ora cinci dimineaţa şi nu dormise, dar era în flăcări. La fel şi Simon. S-au chinuit să scape de haine şi să se agaţe în acelaşi timp. Pantofii şi bluza ei erau deja pe covor. La fel şi cămaşa lui. Era curios de ameţită. Un sentiment îmbătător de anticipare şi certitudine îi încingea sângele.

Era trezită şi emoţionată într-un grad care depăşea orice a experimentat vreodată. Chiloţii îi erau umezi şi Simon nu făcuse încă altceva decât să o sărute.

Când au trecut prin uşă, degetele ei tremurau atât de tare, încât era tot ce putea să facă să-i smulgă tricoul deasupra capului.

Pentru o clipă, ea a fost hipnotizată de vederea pieptului lui gol, musculos. Ea şi -a aplatizat palmele pe pielea lui caldă şi l-a mângâiat încet până la talia pantalonilor lui, savurând căldura şi puterea lui.

„Eşti uimitor”, şopti ea.

Scoase un hohot de râs răguşit. „Nu, tu eşti cel uimitor. Unic. Fascinant. Nu sunt cuvinte. Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine, Lyra Brazier.” Se întinse în spatele ei şi îi desfăcu prinderea sutienului mătăsos. Când a căzut pe podea, el şi-a închis palmele peste sânii ei. „Şi eşti frumoasă. Perfect.”

„Evident că ai nevoie de ochelari, dar mă faci să mă simt frumoasă.” Ar fi putut jura că o parte din energia din cameră venea de la ea. Se întrebă dacă strălucea. „Mă faci să mă simt ca o zeiţă.”

Îi prinse chipul intre mâini. Tu *eşti* o zeiţă.

Ea i-a desfăcut centura de piele, i-a desfăcut pantalonii şi i-a împins până la glezne. A dat pantalonii din drum. Slipurile lui strânse nu au făcut nimic pentru a ascunde dimensiunea erecţiei sale. Se uită în jos la dovada excitării lui, şocată.

O sclipire de incertitudine şopti prin ea. Se întrebă dacă era peste cap. Ea se considera o femeie modernă, sofisticată. Îşi văzuse partea ei de bărbaţi goi şi îmbrăcaţi puţin. Dar asta a fost. . . neaşteptat.

— Lyra?

Ea şi-a revenit într-o clipă. Nu era pe cale să se oprească acum. Ea respiră tremurând şi îl luă într-o mână. Era greu, gros, plin şi absolut rigid.

Gemu la atingerea intima. Gura lui a coborât din nou pe a ei într-un sărut profund şi umed, care a făcut-o să se simtă delicios de scandaloasă. Palmele

lui i-au alunecat pe şolduri, dezbrăcându-i chiloţii.
El a luat-o, a purtat-o prin camera umbrită şi a aşezat-o pe pat.
„Mă întorc într-un minut”, a promis el. „Nu te duce nicăieri.”
Ea se ridică într-un cot şi îl privi dispărând prin prag. Câteva secunde mai târziu a reapărut, ducându-şi servieta. Râsetul năvăli în ea.
„Ce?” spuse el, supărat. – N-ai văzut niciodată un bărbat gol cu o servietă?
„Nu. Aceasta este o premieră.”
Aşeză servieta pe podea lângă pat şi o descuie. „Îmi place să-l ţin la îndemână.”
„Dreapta. Arma ta este înăuntru.”
„Nu este singurul motiv pentru care îl vreau la îndemână în seara asta.”
A băgat mâna în servietă şi a scos o cutie mică.
— Ai adus profilactic? ea a spus. „Sunt impresionat. Dar tu şi cu mine nu am început tocmai bine. Ce naiba te-a făcut să crezi că vom ajunge împreună în pat? Oh, aşteptaţi. Sperai să te întâlneşti cu o divorţată nesăbuită în Burning Cove. De aceea se întâmplă să ai cutia aceea în servietă.”
„Planul iniţial a deraiat, dar îmi place să cred că sunt adaptabil.”
S-a învelit, a intrat în pat şi a coborât peste ea, ţinând-o în cuşcă între braţele lui. I-a luat gura într-un alt sărut arzător. Şi-a înfipt unghiile în spatele lui musculos şi s-a abandonat la cerinţele foametei urgente care se construia în interiorul ei.
Şi-a mutat buzele pe gâtul ei şi apoi şi-a folosit limba pe sfarcurile ei. Era atât de sensibilă acum încât a scos un ţipăit mic şi înăbuşit. Ea se întinse între ei şi îşi înfăşura degetele în jurul erecţiei lui.
A tras aer în piept. „Mai bine să nu faci asta. Nu voi putea rezista.”
„Nu vreau să reziste”, şopti ea. „Vreau să termini asta curând sau voi ţip.”
„Nu mi-aş dori asta. I-ar speria pe ceilalţi oaspeţi de la acest etaj.”
„Exact.” Ea şi-a strâns degetele în jurul lui şi l-a tras uşor.
Ca răspuns, el şi-a tras palma în jos peste burta ei şi mai jos. Tensiunea din adâncul ei a crescut cu câteva crestături. Respiraţia i se strânse în piept. Muşchii mici din miezul ei au început să se strângă şi să se desprindă. Ea şi-a strâns strânsoarea pe el.
Când el a început să mângâie mugurul dureros dintre coapsele ei, ea a levitat parţial de pe pat.
— Eşti atât de fierbinte, a răpit el. „Atât de ud. Nu mai suport din asta.”
„Bun. Nici eu nu pot. Termină.
Se aşeză între picioarele ei şi se băgă în ea, mergând adânc şi greu.
Durerea o sfâşiea. Tensiunea palpitantă s-a dizolvat într-o clipă, lăsând-o gâfâită, revoltată.
Simon încremeni. „Ce naiba?”

„Nu ar trebui să doară atât de mult prima dată, la naiba. Vivian m-a minţit. *O simplă ciupitură,* spuse ea. *Cu greu vei observa,* a spus ea.

Ochii lui Simon ardeau, dar ea nu-şi putea da seama dacă era uluit sau furios sau ambele.

„De ce nu mi-ai spus?" râse el. „Trebuia să mă avertizaţi."

„Ce afacere era a ta? I-ai spus partenerului tău prima dată când ai făcut sex?"

„Asta a fost diferit."

„Nu văd de ce."

„M-ai lăsat să cred că ai experienţă."

„ *Sunt* experimentat. Am fost la mai multe întâlniri decât pot număra şi am fost logodită de ceva vreme. Am sărutat o mulţime de bărbaţi şi am văzut un număr destul de mare de bărbaţi nud pentru că ocazional o ajut pe sora mea cu fotografia de artă. Pur şi simplu nu am mers niciodată până la capăt."

Îşi miji ochii. „De ce? Să te salvezi pentru căsătorie?"

„Nu. Au fost alte motive."

„Ca?"

„Am vrut doar să se întâmple cu omul potrivit."

„Şi m-ai ales pe mine să conduc marele tău experiment?"

Ea îl prinse de umeri. „Da, te-am ales pe tine. Pentru că eşti omul potrivit. De fapt, eşti perfect. Exact ce mi-am dorit. Nu vă panicaţi. Nu mă aştept să cereţi din cauza a ceea ce s -a întâmplat. Am crezut că am spus clar că nu intenţionez să mă căsătoresc."

„Nu sunt în panică", a spus Simon cu dinţii. „Sunt enervat. Iritat. Furios. Există o diferenţă."

„Cred că eşti în panică. Este singura explicaţie pentru această schimbare bruscă de dispoziţie."

„Nu este adevarat. A fi nebun explică starea mea de spirit actuală."

— În regulă, spuse ea, încercând să obţină un ton liniştitor. „De ce eşti supărat?"

— Pentru că m-ai folosit, la naiba.

Ea se uită la el, şocată. „Nu."

„Da ai făcut. Ai fost curios, recunoaşte-o. Ai vrut să experimentezi sexul şi m-ai folosit pentru a obţine acea experienţă."

„Nu este adevarat. Dacă aş fi vrut să fac sex doar de dragul experienţei, am avut o mulţime de alte oportunităţi. Eram logodită, îţi aminteşti?

„De ce nu ai făcut marele tău experiment cu el?"

Se simţea îmbujorată. „Mi-a spus că nu vrea să rişte să rămân însărcinată. A spus că ar exista bârfe dacă ar trebui să avansăm brusc data nunţii. Îmi dau seama acum că încerca să- şi dea seama cum să evite să se căsătorească cu mine."

„A intrat în panică.”

„Da. Se pare că am acest efect asupra bărbaţilor.”

„Nu sunt cuprins de panică, la naiba.”

— Credeam că mă vrei la fel de mult pe cât te-am dorit eu pe tine, şopti ea. „M-am înşelat?”

„Nu.”

„Regreţi că ai făcut sex cu mine?”

— Nu acesta este ideea, Lyra, şi ştii asta.

„Ţi-ai dorit o femeie nesăbuită, rapidă şi modernă. Preferabil o divorţată. Bine, nu am reuşit să îndeplinesc ultima cerinţă, dar trebuie să recunoşti că îndeplinesc toate celelalte criterii ale tale.”

„Nu pot să cred că avem această ceartă.”

„Ai de gând să termini asta? Pentru că, dacă nu, ar trebui să te îndepărtezi de mine şi de patul meu.”

Ochii i s-au făcut puţin mai fierbinţi. De data aceasta focul a fost inconfundabil de senzual.

„Sună ca o îndrăzneală , a spus el.

Ea i-a încadrat faţa în mâini. „Nu-ţi face griji, mă voi asigura că este bine pentru tine.” „Chiar aşa?”

„Mama mi-a explicat că este uşor pentru o femeie să falsească un orgasm. Ea a spus că uneori o soţie o face doar pentru a se asigura că soţul ei nu simte că a eşuat. Sora mea, Vivian, m-a asigurat că nu există niciun truc adevărat. Doar câteva gâfâituri şi un geamăt sau două. Bărbaţii se îndrăgostesc de asta de fiecare dată, spune ea.”

Simon şi-a prins o mână pe gură. „Nu mai spune un cuvânt. Nu cred că nervii mei pot suporta.”

Ea a dat repede din cap pentru a arăta că a înţeles. Cu mâna lipită ferm pe gura ei, a început să se mişte adânc în ea. Ochii lui s-au blocat cu ai ei.

— Nici să nu te gândeşti să prefaci, a avertizat Simon.

Ea a dat din nou din cap şi a luat în considerare situaţia ei. Era încă inconfortabilă, dar o parte din urgenţa şi tensiunea incitantă pe care o experimentase mai devreme au început să revină. Durerea şi urgenţa s-au estompat şi apoi tensiunea a devenit senzaţia dominantă. Încă o dată, totul în interiorul ei s-a strâns. Intuitiv, ea a început să se strângă şi să se desprindă în jurul lui.

Simon gemu. Falca lui ar fi putut fi sculptată din piatră. Ochii lui erau fioroşi acum. Ea ştia că se lupta să-şi păstreze controlul. Şi-a luat mâna de la gura ei.

În clipa următoare, a trebuit să-şi închidă ochii pentru că nu se mai putea concentra pe nimic, în afară de strângerea tot mai mare din partea inferioară a corpului. Devenea din nou insuportabil. Îşi înfipse degetele în umerii lui Simon şi se lupta cu el pentru eliberarea pe care simţea că era

aproape asupra ei.

Valurile ondulate ale punctului culminant au cascat prin ea. Încă încerca să facă faţă valului de senzaţii când Simon începu să se mişte mai repede, conducând adânc în lovituri lungi şi urgente. Spatele i s-a arcuit. Gura i se deschise într-un vuiet scăzut. Arăta ca un om care se confruntă cu raiul sau iadul. Ea a simţit că eliberarea lui se prăbuşeşte prin el.

L-a ţinut aproape până când s-a prăbuşit peste ea.

Urmă un lung moment de tăcere în timp ce Simon îşi ţinea răsuflarea. Apoi s-a rostogolit într-o parte.

„Te rog spune-mi că nu ai falsificat”, a spus el.

„Nu am prefăcut-o. Te rog spune-mi că încă nu eşti supărat pe mine.”

„Sunt epuizat”, a spus Simon. „Nu mai am suficientă energie pentru a fi supărat. Întreabă-mă din nou dimineaţa.”

„Este dimineata.” Şi-a întins braţele peste cap şi a zâmbit spre tavan. „Mă întreb dacă aşa vorbesc de obicei îndrăgostiţii după ce fac sex.”

„Nu pot vorbi în numele altcuiva, dar pot să-ţi spun că nu am avut o astfel de conversaţie în toată viaţa mea.”

A sunat telefonul.

Simon se rostogoli din pat. „Acesta va fi un mesaj de la Pell. Pentru o dată, timpul lui este excelent.”

Capitolul 34

Y

teoria noastră este corectă”, a spus Luther. „Este un inel de răpire care vizează femeile legate de familii bogate. Nenorociţii fac poze compromiţătoare pentru a le folosi drept asigurare că nimeni nu merge la poliţie.”

„Cu alte cuvinte, răscumpărarea nu este sfârşitul”, a spus Simon.

Era într-o cabină telefonică publică lângă terenurile de tenis. Aranjase un teanc de monede pe raftul de sub telefon. Avea povestea lui pregătită în cazul în care cineva s-a întrebat de ce folosea un telefon care era probabil destinat angajaţilor, dar, din fericire, nu mai era nimeni în preajmă la acea oră.

„Soţul Angelei Merryweather are ambiţii politice”, a spus Luther. „Orice indiciu este că se îndreaptă spre Senat. Dacă reuşeşte, acele fotografii le vor oferi răpitorilor o mare influenţă asupra lui.”

„Cât de proaste sunt fotografiile?”

„D-na. Merryweather spune că au fost luaţi la scurt timp după ce ea a fost răpită. Era trează, dar încă sub efectele drogului obişnuia să o doboare înainte să o apuce. În imagini, ea este nudă şi legată de un pat cu baldachin. Ea nu poartă o legatură la ochi. Se vede un bărbat, ticălosul care a agresat-o. E şi el gol, dar a purtat o mască de cauciuc. Doamna Merryweather spune că este genul care este folosit pentru tratamente faciale în spa-uri. Era de culoare violet.”

„Ceea ce înseamnă că a venit de la Casa Frumuseţii a lui Guppy.”

„Probabil. În spatele camerei era o femeie. Purta o mască spa şi o rochie fără formă. Nicio trăsătură distinctivă în afară de parfumul ei. Marca casei. Violet.”

„D-na. Merryweather a fost violată.”

„Spune că nenorocitul nu a putut niciodată să o pătrundă, ceea ce evident l-a înfuriat. Îi era teamă că ar putea s-o sugrume pe loc, dar femeia din spatele camerei l-a prins de braţ şi l-a împins spre uşă. A părăsit camera. Femeia a luat echipamentul foto şi l-a urmărit. Doamna Merryweather nu i-a mai văzut pe niciunul dintre ei.”

„Dacă doamna Merryweather nu a putut să vadă feţele niciunei persoane, probabil că nu ar putea să-ţi dea o descriere prea mare.”

„D-na. Merryweather, spuse Luther uniform, este o femeie foarte

supărată. De asemenea, este o doamnă foarte atentă. Ea a spus că, deşi nu a putut vedea faţa bărbatului, a observat un semn mare din naştere pe pieptul lui din dreapta sus. Mi-a spus că pieptul lui şi părul pubian sunt maro închis. A fost construit atletic."

„Altceva? Un inel, poate?"

„Fără inel. Era foarte sigură de asta. Ea a căutat unul."

— Dar vocea lui?

„Nu a vorbit niciodată. Doar a mormăit de câteva ori. Nici femeia din spatele camerei nu a scos un cuvânt. Doamna Merryweather a avut sentimentul că, în ceea ce o privea pe femeie, totul era treabă. Dar bărbatul cu semnul din naştere era cu siguranţă dezechilibrat."

Simon s-a gândit la asta. „Nu au vorbit pentru că le era teamă că ea ar putea să le recunoască vocile. Asta indică că au fost oameni cu care ar fi intrat în contact la hotel. Ce ţi- a spus despre dormitorul în care a fost ţinută?

„Lenjeria de pat era parfumată cu parfumul semnăturii lui Guppy."

— Violet, spuse Simon.

„Dreapta. Ea a spus că prosoapele din baie au venit şi de la hotel. Ea a primit o farfurie cu chifle reci pentru micul dejun şi o oală cu ceai de plante o dată pe zi. Totul a fost servit pe preparatele hotelului. Ea a încetat să mai bea ceaiul şi să mănânce chifle, pentru că toate erau otrăvite cu un fel de drog care o făcea să halucineze şi în cele din urmă să cadă într-un somn greu."

„Cineva merge cu maşina către şi de la locaţie în fiecare zi pentru a livra mâncarea şi ceaiul. Locul în care au ţinut-o nu poate fi atât de departe de hotel."

— Sunt de acord, spuse Luther. „Ea a simţit că timpul de conducere înapoi la locaţia de unde Draper a luat-o şi a dus-o la gară a fost de aproximativ o jumătate de oră."

— Şi, potrivit lui Draper, încă o jumătate de oră sau patruzeci de minute în oraş, spuse Simon. „Dar răpitorii s-ar fi putut folosi o cale ocolită pentru a-şi deruta captivii. Ce şi-a amintit doamna Merryweather despre camera pe lângă patul cu baldachin?

„Mobilier frumos, dar învechit. Ea a spus că lucrările de faianţă şi accesoriile pentru baie păreau concepute pentru o persoană bogată cu aproximativ un deceniu în urmă, cu puţin timp înainte de accident.

„Cineva bolnav de sănătate care s-a mutat în deşert în speranţa că va beneficia de izvoarele minerale", a spus Simon.

„D-na. Merryweather îşi aminteşte, de asemenea, că a fost forţată să urce un etar de scări pentru a ajunge în dormitor, aşa că ştim că casa are cel puţin două etaje. Ferestrele din dormitor şi din baie erau scânduri, aşa că ea

nu a văzut niciodată peisajul de afară, dar era sigură că în drum spre locul de preluare a fost condusă în jos pentru câteva drumuri."

— Cabana este la poalele dealurilor, spuse Simon. „Se pare că este şi casa. Asta ne dă multe cu care să lucrăm. Între timp, Lyra şi cu mine am făcut ceva progrese aici."

Pe scurt, propoziţii eficiente, el l-a completat pe Luther cu privire la descoperirea crimei în baia de parafină.

„Aşteptăm să fie găsit cadavrul pentru a putea obţine un act de identitate pozitiv, dar Lyra crede că victima este una dintre doamnele care fac tratament, domnişoară Frampton. Ea i-a făcut domnişoarei Kirk un tratament facial şi pare să fi fost implicată în inelul de răpire.

„Dacă este adevărat şi e moartă, înseamnă că probabil că ştia prea multe şi că devenise o răspundere", a spus Luther. „De asemenea, este posibil să fi încercat să-l şantajeze."

„Sau poate cineva închide afacerea. Doamna Merryweather ştia dacă era un paznic postat în casa în care au ţinut-o?

„Ea a spus că era legată de perete şi că era un şurub greu de cealaltă parte a uşii, dar în cea mai mare parte casa se simţea goală. Cu excepţia bărbatului care a agresat-o şi a fotografului, singura altă persoană cu care a intrat în contact a fost persoana care aducea mâncarea în fiecare zi. A purtat şi o mască, nu a stat niciodată mult şi nu a vorbit niciodată."

„Aşa că căutăm o casă mare la poalele dealurilor, care probabil a fost construită în anii douăzeci şi acum cel puţin parţial scânduri. Nu pot fi atât de multe case care să se potrivească descrierii. Unde eşti? O să te sun de îndată ce voi avea mai multe informaţii."

„Nu te deranja. Sunt în drum spre Labyrinth Springs."

Simon ezită. „Nu sunt sigur că este o idee bună."

„Voi ajunge acolo în două ore. Unde să te întâlnesc?"

Simon a abandonat argumentul. Nu avea rost. Nimic din ce putea spune nu l-ar opri pe Luther. În plus, dacă s-ar apropia de a o găsi pe Raina, ar fi bine să aibă la îndemână pe altcineva cu o armă.

„În drum spre oraş vei vedea o benzinărie", a spus el. „Există un restaurant lângă el. Acum e puţin după cinci. Va fi deschis până când ajungeţi. Lyra şi cu mine ne vom întâlni acolo."

„Dreapta."

„Stai, înainte să închizi, a aflat Irene Ward ceva despre acele tăieturi din ziare care ne-ar putea ajuta?"

„Doar că povestea era adevărată, în măsura în care a mers. O femeie a scos o barcă cu pânze, se pare că a fost prinsă de o furtună şi nu a mai fost văzută niciodată. Soţul s-a mutat înapoi la Boston şi a devenit un reclus până a murit. Dar a existat un detaliu nou. Se zvoneşte că soţul ar fi fost închis

într-un azil pentru nebuni.”

— Crezi că femeia care a dispărut pe mare a fost domnişoara Kirk, nu-i aşa?

„Cred că există o probabilitate foarte mare ca soţia care s-a găsit căsătorită cu un nebun periculos şi şi-a riscat gâtul pentru a scăpa să fie Raina, da.”

Simon auzi receptorul lovind în leagănul de la celălalt capăt al liniei. Telefonul s-a stins.

Capitolul 35

S

imon intră pe uşa apartamentului exact când tânărul de la room service termina de pregătit micul dejun pe care îl comandase Lyra.

„Oh, aici eşti, dragă”, a spus ea. „Sper că ai avut o plimbare frumoasă de dimineaţă. Acesta este Ted. Tocmai îmi spunea că circulă un zvon că centrul spa va fi închis astăzi. Se spune că un cadavru a fost găsit în baia cu parafină. Iti poti imagina? Îi dă frisoane doar să te gândeşti la asta. Poliţia a fost chemată, desigur.”

„Sunt şocat.” Simon închise uşa şi se uită cu privirea la Ted. „Încă un accident, presupun? Doamna Cage a avut o convorbire foarte apropiată în camera de aburi ieri. Evident, spa-ul este un loc periculos. I-am interzis soţiei mele să ia mai multe tratamente acolo.”

Lyra i-a aruncat o privire ascuţită, înăbuşitoare, dar a decis să lase *eu interzis soţia mea* comentează merge. Simon rămânea în caracter, jucând rolul unui soţ revoltat.

„Domnul. Billingsley, proprietarul hotelului, şi Madam Guppy sunt foarte îngrijorat, spuse Ted repede. „Au instruit personalul să-i asigure pe oaspeţi că a fost un accident, dar centrul spa a fost închis în timp ce poliţia investighează.”

— Aţi cunoscut victima? întrebă Simon. „A fost unul dintre invitaţi?”

„Nu, domnule. Era domnişoara Frampton, o doamnă de tratament. Dar a făcut tratamente faciale. Nimeni nu ştie de ce ar fi intrat în baia cu parafină în miezul nopţii. Este foarte ciudat. Celelalte doamne de tratament le este frică să se întoarcă la muncă acum.”

Lyra ridică cafeaua şi turnă două căni. „Ted mi-a spus că conducerea încearcă să ţină lucrurile în linişte, dar unii membri ai personalului cred că moartea a fost opera unui nebun. Un drac.”

— Aşa este, spuse Ted. El a coborât vocea. „Sally, doamna de tratament care pune la punct baia de parafină în fiecare dimineaţă, este cea care a găsit cadavrul. Ea spune că domnişoara Frampton era în cadă şi a acoperit din cap până în picioare cu parafină. Arăta ca o statuie de ceară, a spus Sally. Au trebuit să-i dezlipească chestiile de pe faţă pentru a vedea cine este.”

— Săraca Sally trebuie să fie foarte supărată, remarcă Lyra, nu fără simpatie sinceră. Amintirea domnişoarei Frampton învăluită în ceară avea să-i bântuie visele pentru mult timp de acum înainte; poate pentru tot restul

vieţii.

— Da, doamnă, spuse Ted. „A fost un adevărat şoc pentru nervii ei."

Lyra se cutremură şi îi dădu lui Ted un bacşiş uriaş. „O reacţie perfect rezonabilă, dacă mă întrebaţi pe mine. Mulţumesc foarte mult pentru serviciul prompt în această dimineaţă, Ted. Domnul Cage şi cu mine apreciem. Ne trezim devreme, după cum puteţi vedea."

— Oricând, doamnă. Ted i-a zâmbit recunoscător şi a băgat în buzunar banii. „Sună la room service când ai terminat şi voi ridica tava."

— O să fac asta, îl asigură Lyra.

Ted traversă camera cu un pas plin de veselie şi ieşi în hol. Când a plecat, Simon s-a aşezat la masă şi a scos capacul dintr-un vas de argint şi se servise cu o porţie mare de omletă. El clătină din cap, uluit.

„Nu pot să trec peste cum poţi face pe cineva să vorbească", a spus el în jurul unei guri de ouă.

Lyra s-a aşezat, mişcându-şi în mod deliberat corpul într-o răsucire subtilă, care a făcut ca halatul de mătase să se învârtească în jurul ei. Privea pe ascuns, dar din câte şi-a dat seama, Simon nu a observat coapsa goală pe care o lăsase să fie dezvăluită. Era prea ocupat să găsească omletă, slănină şi biscuiţi pe care ea le comandase pentru el.

Ea a înăbuşit un oftat mic şi şi-a amintit că el lucra acum, îşi făcea treaba. Efectuarea unei anchete. În mod clar, lăsase deoparte toate gândurile legate de interludiul pasional pe care îl împărtăşiseră cu puţin timp în urmă.

Sau poate că încerca să uite cu totul episodul.

Această posibilitate aruncă o umbră asupra unei dimineţi deşertice altfel minunate. Şi-a amintit că oricum nu avea dreptul să fie bine dispusă. O femeie fusese ucisă cu brutalitate în timpul nopţii, iar Raina încă era dispărută. Nu era momentul să vă răsfăţaţi amintiri romantice; nu e timp să visezi la un viitor cu un bărbat care era enervat pentru că ea nu îndeplinise toate cerinţele lui într-un iubit.

Îşi puse ceaşca jos şi unse cu unt o muşcătură de biscuiţi.

— Da acum, anunţă ea.

Simon a rupt o bucată de slănină cu dinţii şi a mestecat cu hotărârea unui bărbat care este îngrijorat de unde va veni următoarea lui masă.

„Ce?" el a spus.

Şi-a băgat în gură bucăţica mică de biscuiţi cu unt, a ronţăit, a înghiţit şi apoi şi-a tamponat buzele cu şerveţelul. Ea a zâmbit.

— Oh, nimic important, spuse ea. „Am remarcat doar că acum îndeplineşte toate cerinţele pe care le ai unui iubit. Bine, nu sunt divorţată, dar în afară de asta...

Simon s-a făcut roşu. „Nu este momentul să discutăm despre asta."

Ea şi-a ridicat sprâncenele. „Relatia noastra? În regulă, vom salva

conversaţia pentru mai târziu. Înapoi la afaceri. Ai auzit ce a spus Ted de la room service. Conducerea hotelului va încerca să transforme uciderea domnişoarei Frampton drept un accident îngrozitor.

Simon se întoarse la ouă şi slănină, vădit uşurat de schimbarea subiectului.

„Nu va funcţiona", a spus el. „Mă îndoiesc că poliţia va fi de acord cu asta. Dar chiar dacă o vor face, personalul hotelului şi al spa-ului nu va putea să-şi ţină gura. Acesta este un oraş mic. Pot să văd deja titlurile: *Fiend Buries Woman în Hot Wax at Local Spa* ."

„Fără îndoială."

„Unghiul criminal-demonic-în-slăbit va funcţiona mai bine pentru ucigaş sau ucigaşi, oricum. Va distrage atenţia publicului şi a poliţiei."

„Sunt de acord." Lyra îşi luă ceaşca de cafea. „Bine? Nu mă ţine în suspans. Ce ţi-a spus Luther Pell?

Ochii lui Simon s-au încins cu o intensitate familiară. „Căutăm o casă drăguţă la poalele dealurilor, la aproximativ treizeci de minute de cabana unde am găsit carnetul domnişoarei Kirk. Doamna Merryweather i-a spus lui Luther că a fost ţinută într-un dormitor de la etaj, legată de perete. Mâncarea a venit din bucătăria hotelului."

„Acest hotel?"

„Da. Răpitorii ei purtau întotdeauna măşti spa care le acopereau feţele şi capul. Şi da, răpirea a fost făcută din motivele obişnuite – bani şi şantaj."

„Şantaj?"

„Au fost făcute fotografii."

„Nenorociţii ăia. Nu numai că au răpit-o, ci au violat-o?"

„A fost agresată, iar fotografiile par grafice, dar ea a spus că bărbatul care a făcut-o nu a putut să aibă o erecţie. Nu a reuşit niciodată să o pătrundă, dar în fotografii se pare că a reuşit. Bărbatul purta o mască de spa, dar avea un semn de naştere distinctiv pe piept."

„Altceva?"

„Părul negru pe piept şi . . . în altă parte. Construit atletic. Cererea de răscumpărare a fost telefonată domnului Merryweather în câteva ore după ce au luat-o."

„Dar nu a existat nicio cerere de răscumpărare în cazul Rainei. Este exact aşa cum ne-a spus Kevin Draper – au luat-o pentru un alt motiv."

„Pell este convins că acest lucru are legătură cu trecutul domnişoarei Kirk."

— El crede că Raina ar fi fost femeia din acele decupaje, nu-i aşa? spuse Lyra. „Cel din Bar Harbor care a dispărut pe o barcă cu pânze."

„Da. Pell mi-a spus că Irene Ward a dezgropat câteva informaţii noi. Au existat zvonuri în Bar Harbor că căsătoria a fost nefericită. Domnul Whitlock şi-a ţinut soţia o prizonieră virtuală. Mulţi oameni din oraş au bănuit că el a

ucis-o cumva pe doamna Whitlock şi au făcut să pară că s-ar fi pierdut pe mare.

„Dar a murit aproximativ optsprezece luni mai târziu."

Simon termină ouăle şi puse jos furculiţa. „Zvonul din Boston este că a murit într-un azil, nu acasă. Sinucidere."

Lyra bătu cu degetele pe partea laterală a cupei. „Dacă soţul nu este mort? Poate că familia lui l-a făcut să dispară într-o instituţie de psihiatrie şi le-a spus tuturor că a căzut pe scări. Poate a scăpat."

Ochii lui Simon se strânseră în colţuri. „Şi ai venit să o caut pe Raina? Este o posibilitate. Dar asta ar însemna că ştia că Guppy era în afacerea răpirii aici, în California.

„Nu uita că a avut o istorie lungă în New York înainte de a-şi muta centrul spa la Labyrinth Springs. Încă de la început, ea s-a ocupat de social lume. Este unul mic. Ea şi Whitlock s-ar fi cunoscut.

„Foarte adevarat. Este interesant că Guppy şi-a închis brusc afacerea din New York şi s-a deschis în cealaltă parte a ţării."

Lyra se gândi scurt pentru o clipă. „Există o altă posibilitate. Raina mi-a spus că a lucrat pentru o firmă de avocatură mică, dar exclusivă, din New York. S-a ocupat de multe afaceri confidenţiale pentru clienţii săi. Secretarii cunosc toate secretele. Poate cineva crede că ştie prea multe, a găsit-o până la Burning Cove şi a aranjat să o atragă la Labyrinth Springs, astfel încât să poată fi răpită fără a-i atrage atenţia lui Luther Pell.

„Dacă acesta era planul, a eşuat", a spus Simon. „Sunt de acord, este pe lista posibilelor motive, dar, din nou, nu avem timp să investigăm acel unghi. Prioritatea noastră în această dimineaţă este să găsim casa în care o ţin pe domnişoara Kirk.

Cupa din degetele Lyrei tremura. A pus-o jos cu mare grijă.

— Dacă Raina este încă în viaţă, spuse ea.

„Continuăm până când o găsim, indiferent. Pell trebuie să ştie ce sa întâmplat cu ea.

„La fel şi eu, dar speram că vei oferi un scenariu mai optimist."

„Vrei optimism? Iată ce am: dna. Descrierea lui Merryweather a casei în care a fost ţinută. Se numeşte o pistă, Lyra. O dăm jos."

„Dreapta." Lyra se îndreptă pe scaun. Avea o treabă de făcut. „Cum ne apucăm să-l căutăm? Există case private împrăştiate în jurul Labyrinth Springs. Majoritatea se află la kilometri distanţă. Ar putea dura câteva zile pentru a-i localiza pe toţi şi pentru a încerca să-ţi dai seama pe care îl folosesc răpitorii."

— Nu dacă chemi un expert, spuse Simon.

„Cine naiba...?"

„Un agent imobiliar ambiţios care cunoaşte bine piaţa locală."

— Asta, spuse Lyra încet, este o idee genială.

„Mulţumesc. După cum cred că am menţionat, fac acest tip de muncă de ceva vreme.” „Am atât de multe de învăţat.”

— Urmăriţi un curs intensiv în domeniul investigaţiilor. Simon îşi aruncă şerveţelul pe masă şi se ridică în picioare. „Să trecem. Pell e pe drum aici. Ne vom întâlni cu el la marginea oraşului în aproximativ două ore. Asta ne dă timp să trezim un agent imobiliar local şi să vedem dacă putem identifica proprietatea.”

Ea se ridică în picioare. „Mă voi îmbrăca.” Se repezi spre uşa dormitorului, oprindu-se la intrare pentru a privi înapoi. „Mi se pare că s-ar putea să ştim mai multe despre casă decât credem.”

„Ce-i asta?”

„Ştim că răpitorii sunt legaţi de hotel şi spa. Noul proprietar a achiziţionat staţiunea în urmă cu aproximativ doi ani şi a deschis-o un an mai târziu, în acelaşi timp în care Guppy şi-a mutat centrul spa aici. Răpirile au început curând după aceea. Pun pariu că casa în care sunt ţinuţi captivii a fost probabil achiziţionată cam în acelaşi timp. Fiecare agent imobiliar îşi aminteşte vânzările, mai ales într-o comunitate mică precum Labyrinth Springs.”

Sprâncenele lui Simon se ridicară. „Eşti un învăţat rapid.”

Laudele lui au transmis o mică explozie de plăcere prin ea. A intrat în grabă în dormitor şi şi-a pus o pereche de pantaloni maro ruginiu şi o bluză cu mâneci lungi, de culoare crem.

Îşi lega şireturile pantofilor sport când Simon apăru în prag. Îşi ţinea servieta într-o mână. S-a uitat la pat.

„Ce o să creadă menajera?” el a intrebat.

Lyra aruncă o privire la aşternutul prăbuşit şi la petele revelatoare de pe cearşafurile albe odinioară curate.

— Menajera va presupune ceea ce este evident, spuse ea, scoţând o eşarfă din sertar. „Suntem o pereche de luna de miere care nu am putut înţeleg-o în prima noapte, dar am reuşit să o rezolv în a doua noapte.”

Simon clătină din cap. O amuzament reticent îi lumina ochii. – Ai un răspuns pentru toate, nu-i aşa?

„Nu, nu, dar e în regulă. Sunt lucrurile pe care nu le cunosc care fac viaţa interesantă.”

Capitolul 36

T

zgomotul unui şurub greu alunecat deoparte a scos-o din somnul agitat, împodobit de coşmar, care o cuprinsese în sfârşit. Raina se aşeză pe marginea patului cu baldachin. S-a uitat la ceas şi a văzut că era şase şi jumătate. Nu era de unde să ştim dacă era dimineaţă sau seară; nici un fel de a afla cât timp pierduse.

Uşa s-a deschis. A intrat un bărbat cu o mască de cauciuc de culoare violet, cu o tavă în mâini. Era însoţit de o lumină întunecată care emana de la ferestrele din altă parte a casei.

Asta a răspuns la o întrebare: era dimineaţă.

„Ce zi este?” ea a spus. Era surprinsă de cât de groase sunau cuvintele.

Bărbatul cu mască de cauciuc nu răspunse. A pus tava jos şi a plecat. Ea zări zăvorul greu de pe cealaltă parte a uşii. Disperarea ameninţa să o copleşească. Cu noroc şi cu unealta potrivită, s-ar putea să reuşească să strângă încuietoarea lacătului, dar nu avea nicio şansă împotriva şurubului. Poate fi deblocat doar din afara camerei.

Se ridică în picioare şi se uită la tavă. Mai multe chifle de mic dejun la hotel şi încă un ulcior de ceai. Aceasta a fost a treia livrare de mâncare, aşa că cel mai probabil a fost a treia dimineaţă a captivităţii ei. Era greu să ţin evidenţa timpului, deoarece drogurile o lăsaseră confuză şi dezorientată. Îi era foame pentru că ieri, pe lângă că a aruncat ceaiul pe chiuvetă, fărâmiţase rulourile otrăvite şi le aruncase în toaletă. Dar drogul a avut o taxă grea. Fusese greu să gândeşti clar şi, în cele din urmă, dormise aproape toată ziua şi noaptea. Rezultatul a fost că nu a reuşit să pună cap la cap un plan coerent de evadare.

În această dimineaţă, era puţin uşoară din cauza lipsei de mâncare, dar în sfârşit s -a putut concentra. Ea a aruncat mâncarea şi ceaiul, a băut câteva pahare de apă şi a încercat să facă un bilanţ al situaţiei ei.

Era încă îmbrăcată corespunzător, deşi hainele ei erau foarte încreţite. Părul îi fusese într-un chignon când se prăbuşise în camera de hotel. Acum atârna în cârcuri. Au mai rămas, însă, câteva ace. Le-a îndepărtat cu grijă şi le-a prins de parcă ar fi fost mai preţioase decât aurul.

S-a întors în dormitor şi l-a studiat cu atenţie, notând detaliile şi arhivând fiecare piesă de mobilier, fiecare trăsătură arhitecturală şi fiecare obiect în

una din două categorii – util sau inutil.

Mobilierul era scump, greu, tradiţional. Modelele de pe tapetul şi perdele decolorate erau depăşite de cel puţin un deceniu. Erau câteva picturi înrămate elaborat, dar categoric insipide, care prezentau boluri cu flori. O mână de articole au fost împrăştiate pe măsuţa mică de toaletă. O sticlă de parfum goală – nu Violet – şi o perie veche.

Ea zgudui spre masa de toaleta. Ea a deschis metodic sertare. Nu a mai rămas mare lucru înăuntru. A găsit câteva tuburi de ruj uzat. Nuanţele erau depăşite. În sertarul central erau un pachet gol de ţigări şi o carte de chibrituri. Carnetul de chibrituri era violet. LABYRINTH SPRINGS HOTEL & SPA a fost ştampilat pe coperta.

Pentru prima dată i-a trecut prin cap să se întrebe ce s-a întâmplat cu hainele şi articolele de toaletă ei. Răpitorii trebuie să le fi împachetat. Cu greu îşi puteau permite să le lase în camera două douăzeci şi unu pentru ca menajera să le găsească.

În capătul îndepărtat al dormitorului era un dulap. Uşile erau închise. Nu avea cum să ştim dacă lucrurile ei erau înăuntru.

Ea s-a aşezat pe pat, şi-a sprijinit glezna înlănţuită de genunchiul opus şi s-a dus la lucru la mâna cu unul dintre agrafe de păr.

Capitolul 37

T

bubuitul unui vehicul din alee a spulberat liniştea apăsătoare a casei mari şi goale. Raina s-a oprit din plimbare şi s-a uitat la ceas. Panica a stârnit. Era miezul dimineţii. Mâncarea drogată fusese livrată cu câteva ore în urmă. De ce s-ar întoarce răpitorii acum?

Tiparul care fusese stabilit ieri fusese rupt. Nu a fost un semn bun. Planul ei, aşa cum era, fusese construit în jurul a ceea ce ea presupunea a fi programul de livrare a alimentelor.

A auzit uşa deschizându-se la parter. Voci. Doi bărbaţi, nu unul. Încă o pauză în tipar. Ieri şi azi omul care livrase mâncarea sosise singur şi nu vorbise niciodată.

— O voi lua, spuse unul dintre bărbaţi. „Cu noroc, va fi semiconştientă sau poate adormită până acum din cauza chiflelor şi a ceaiului."

„Grăbeşte-te", a spus celălalt bărbat. „Şeful spune că o caută. Nu putem risca să o găsească. Trebuie să scăpăm de ea."

„Nimeni nu trebuia să fie rănit", a spus primul bărbat.

„Oamenii au fost deja răniţi, în caz că nu aţi observat. Crezi că Frampton a intrat singură în baia aia de parafină? Planurile se schimbă."

Da, da, se gândi Raina. Şi-a verificat de două ori pregătirile. Ea se eliberase de mânacul. Lanţul era acum aranjat pe podea, astfel încât să ducă de la inelul de perete în baie. Ea închisese uşa pe cât posibil. Obiectivul a fost de a face să pară că ea foloseşte facilităţile.

Îşi găsise valiza şi geanta de mână în dulap, dar bineînţeles că pistolul şi cutia de muniţii dispăruseră. Planul iniţial fusese să folosească una dintre ramele grele şi aurite de pe capul livratorului, să-i apuce cheile şi să-şi folosească maşina pentru a ajunge cât mai departe posibil.

Dar acum că ştia că mai era un bărbat la parter, lucrurile nu aveau să fie simple. Avea nevoie de o distragere a atenţiei.

Pe scări au bătut paşi.

S-a dus la masa de toaletă, a luat carnetul de chibrituri şi a aprins o lumină. Mâna îi tremura. Meciul s-a stins aproape imediat. A lovit altul. Flacăra s-a liniştit.

A atins chibritul aprins de materialul subţire al perelurilor de dantelă de pe fereastră. Ţesătura veche s-a prins instantaneu.

A dat un alt chibrit şi a aprins o altă secţiune a şiretului.

Paşii erau acum pe hol.

Ea a luat rama grea din lemn pe care o dăduse jos mai devreme şi s-a aplatizat de peretele din spatele uşii.

Şurubul a alunecat la o parte. Uşa s-a deschis parţial. Un bărbat s-a mutat în cameră. Nu purta mască spa. Un alt semn rău. A semnalat că nu-i păsa dacă ea îl putea identifica.

Făcu o scurtă pauză, concentrându-se asupra lanţului care ducea în baie. Nu a observat focul mic de cealaltă parte a încăperii.

„Ieşi de acolo”, a spus el. „Azi te duci acasă.”

Se îndreptă spre uşa băii. În partea îndepărtată a camerei, draperiile s-au evazat brusc. Fumul se umfla.

„Ce naiba?” Glasul i se ridică. „Pete, e un incendiu. Ridică-te aici. Am nevoie de ajutor.”

Raina a ieşit din spatele uşii, a ridicat rama pentru tablou şi a trântit colţul ascuţit de craniul bărbatului. A coborât fără nici un mormăit, dar scândurile de podea se înfiorară. Ea ştia că tovarăşul lui de jos trebuie să fi auzit sunetul.

„Joe? Ce se întâmplă acolo sus?” strigă Pete.

Raina se ghemui lângă Joe. El gemu. Ea s-a dezbătut dacă să folosească din nou rama pentru el, dar a decis rapid că nu poate pierde timpul.

Paşii bătură pe scară. Pete alergă pe hol.

— La naiba, Joe, e fum. Trebuie să plecăm de aici.”

Perdelele vechi, decolorate de soare, se ridicau repede acum. Fumul se îngroşa. În spatele uşii, Raina aşteptă, ţinând strâns de rama poză.

Joe se agită. Ochii i s-au deschis parţial. S-a chinuit să se ridice.

„Pete, trebuie să mă ajuţi”, a răsuflat el.

Pete s-a mutat în cele din urmă. Ieşi zvârcolit din prag şi se îndreptă spre Joe.

— Dar femeia? spuse Pete.

„Nu contează ea. Doar scoate-mă de aici. Această casă veche este o cutie de tinder.”

Raina nu a ezitat. Acesta a fost la fel de bun pe cât urma să fie. Cu noroc, bărbaţii lăsaseră cheile în vehiculul lor.

Ea a folosit ambele mâini pentru a arunca rama cu poza în direcţia generală a lui Pete şi Joe, apoi a ţâşnit din spatele uşii şi a fugit în hol. Se opri să arunce o privire în dreapta şi în stânga, zări scara şi se repezi spre ea.

Era la jumătatea scărilor, mişcându-se atât de repede încât a trebuit să ţină o mână pe balustradă pentru a se asigura că nu cădea, când a apărut un al treilea bărbat. Nici el nu purta mască. Avea o armă în mână.

Billingsley. Proprietarul hotelului. Ieşise din biroul lui să-i urmeze bun venit şi să-i întindă cheia camerei două douăzeci şi unu.

— Ai distrus totul, Kirk, spuse el. „Nu ar fi trebuit niciodată să fiu de

acord cu înţelegerea. Eu şi Guppy aveam un joc atât de dulce. Dar, mulţumită ţie şi căţea aceea, am un dezastru pe mâini.”

Ea a îngheţat. Îi cunoştea numele adevărat, cel pe care îl folosea de când încetase să mai fie doamna Malcolm Whitlock.

„Şeful.” Pete apăru în vârful scărilor, târându-l pe jumătate pe Joe abia conştient. „Ea a dat foc nenorocitei de casă.”

„Ce e în neregulă cu Joe?” spuse Billingsley.

„Cred că l-a lovit cu o ramă de poză.” Pete începu să coboare scările, cu mişcările îngreunate de povara lui. „Să trecem. Casa asta e veche. O mare parte din lemn este putred.”

— Lasă-l pe Joe, ordonă Billingsley. „Ia femeia”.

„Ce?” Pete părea confuz. „De ce? Ea este cea care a dat focul.”

„Ea este biletul nostru de plecare în oraş dacă cineva încearcă să ne oprească”, a spus Billingsley. îi făcu semn Rainei. „Coboară aici. Mişcă-te sau te omor unde eşti şi te las în urmă cu Joe. De fapt, acum că mă gândesc la asta, poate să te ucizi aici şi acum este cea mai bună cale de ieşire din asta. Focul va avea grijă de corpul tău. S-ar putea să nu o găsească niciodată şi, dacă o vor face, nu te vor putea identifica.”

„Stai, nu o împuşca, nu încă”, ţipă Pete. „S-ar putea să mă loveşti.”

Pe scări s-a auzit o bubuitură. Raina se uită înapoi şi văzu că Pete îl abandonase pe Joe şi sări în jos pe scări pentru a ajunge la fund înainte ca Billingsley să apese trăgaciul.

Chiar dacă ar fi inversat cursul şi ar urma să urce pe scări, ar fi fost prinsă de foc.

Asta a lăsat o singură opţiune rezonabilă. Ar încerca să pretindă o poticnire în partea de jos a scărilor. Dacă a reuşit să se ciocnească de Billingsley, ar putea avea o altă şansă să iasă pe uşa din faţă.

— Nu trage, spuse ea. „Cobor.”

— Grăbeşte-te, se răsti Billingsley. „Vei trăi atâta timp cât cooperezi.”

Pete trecu pe lângă Raina. Când ajunse la capătul scărilor se îndreptă spre uşa din faţă. Billingsley îl ignoră. Făcu semn cu pistolul.

„Mişcă-te, femeie proastă”, a răcnit el.

Luther vorbi din umbra holului de la parter, de sub scări.

— Îngheţă, Billingsley. *S-ar putea să* trăieşti , dar numai dacă scapi pistolul.”

„La dracu.” Billingsley se învârti spre sunetul vocii lui Luther şi trase trei focuri în succesiune rapidă.

O singură lovitură a venit din umbra holului. Billingsley tresări violent. S-a uitat în jos la pata de sânge care înfloreşte pe partea din faţă a cămăşii lui, uluit.

„OMS?” el a spus. S-a lăsat în genunchi. Pistolul zăngăni pe podea. „La dracu. Tu eşti Pell.”

„Da.” Luther a ieşit din umbră şi a dat pistolul deoparte. – Ai luat femeia greşită, Billingsley.

„Guppy m-a avertizat că eşti periculos. Nu am crezut-o. I-am spus ei . . . i-a spus că eşti doar un şef al crimei de mică amploare.”

Din gura lui Billingsley a ţâşnit sânge. A căzut cu faţa în jos la picioarele scărilor.

Luther ridică privirea spre Raina. Ochii îi ardeau de un foc rece.

„Esti în regula?” el a intrebat.

„Da.” Ea apucă balustrada cu ambele mâini pentru a se stabili. „Sunt bine.”

Simon apăru în prag. Nu era singur. L-a avut pe Pete. Pe faţa lui Pete era mult sânge.

„Ce s-a intamplat cu el?” întrebă Luther.

— A căzut peste o servietă, spuse Simon.

Lyra se repezi să privească peste umărul lui Simon.

— Am auzit împuşcături, spuse Lyra. „Se pare că toţi cei la care ţin sunt încă în picioare, aşa că hai să plecăm de aici. În cazul în care nu aţi observat, această casă este în flăcări şi flăcările se extind rapid.”

— Pleacă de aici, îi spuse Luther Rainei. Se ghemui şi începu să-i desfacă cămaşa lui Billingsley. „Eu şi Simon ne vom ocupa de asta.”

„Dreapta.”

Raina coborî restul scărilor pe picioare tremurânde.

Când a ajuns la fund, Luther a scos cămaşa mortului. Primul ei gând a fost că el încerca să stabilească dacă Billingsley mai trăia. Apoi şi-a dat seama că studia un semn de pe pieptul lui Billingsley.

„A avut un semn de naştere?” ea a spus. „Este important?”

„Foarte important. Du-te cu Lyra şi ia maşina. Simon şi cu mine îi vom scoate pe aceşti trei de aici.

„Nu merită să te deranjezi”, a spus Raina.

— Au informaţii, spuse Luther.

— Inclusiv mortul?

„Uneori morţii spun cele mai interesante poveşti.”

Capitolul 38

B

apartamentul lui Illingsley era la etajul trei. A fost uşor de identificat. Pe lângă semnul PRIVAT de pe uşă, încuietoarea era mai impresionantă decât cele de pe uşile apartamentelor de oaspeţi.

Şi apoi a fost energia nesănătoasă care radia de la mânerul uşii. Simon se strâmbă şi îşi smuci mâna de pe butonul de metal.

„Rău?” întrebă Luther.

„Foarte.”

„Să trecem. Nu va trece mult până când poliţia va ajunge aici. Dacă găsesc acele fotografii de şantaj, nu va exista nicio modalitate de a-i împiedica să cadă în mâini greşite. Cineva işi va da seama că merită o avere.

Simon băgă în broască cheia pe care o găsiseră în buzunarul lui Billingsley.

— Nu-ţi face griji, spuse el. „Raina este un martor cu o poveste de spus, iar Lyra are un talent pentru a conversa. Ei ştiu că avem nevoie de timp pentru a găsi acele fişiere. Vor ţine poliţia ocupată atâta timp cât va fi necesar.”

A deschis uşa şi a intrat în cameră. Luther a urmat, închizând uşa. Simon traversă spaţiul şi trase repede draperiile. Când a fost sigur că nu vor fi observaţi din exterior, a aprins câteva lămpi.

— Îţi sugerez să faci o căutare standard, spuse el. „Voi încerca o măturare şi să văd dacă pot găsi ceva interesant.”

Luther s-a dus la canapea şi a început să scoată pernele. „Acestea sunt— au fost— camerele personale ale lui Billingsley. Nu va avea totul aici aceeaşi vibraţie ca clanţa uşii?

— Da, spuse Simon. Se plimba încet prin cameră, cu simţurile deschise. „Dar vorbim despre un bărbat căruia îi plăcea să-şi facă poze în timp ce încerca să aibă o erecţie în faţa unei femei care era legată de pat. Pun pariu că va fi multă căldură suplimentară în jurul locului în care a stocat acele fotografii.”

„Pentru că sunt importanţi pentru el.”

— Da, spuse Simon.

Începu în dormitor. Era locul în care cei mai mulţi oameni şi-au ascuns secretele. S-a dus la prag şi s-a oprit scurt când a văzut bibliotecă. Era plin de volume.

Luther i s-a alăturat. „Vezi ceva?”

„Cărţi”. Simon traversă camera şi scoase câteva volume de pe raft. „Un set complet al Enciclopediei Britanice. Nicio casă nu ar trebui să rămână fără acest instrument educaţional nepreţuit. Le datoraţi copiilor tăi să facă această investiţie. Întreabă orice vânzător de enciclopedie din uşă în uşă.”

— Lasă-mă să fac o ghicire sălbatică aici, spuse Luther. – Nu crezi că Billingsley îşi petrecea serile răsfoind enciclopedia?

„Nu, eu nu. Niciuna dintre aceste cărţi nu a fost tratată de foarte mult timp. Sunt acoperiţi de praf.” Simon îşi trecu vârful degetelor de-a lungul marginii bibliotecii. „Începem.”

Trase de bibliotecă. S-a deschis pe balamale, dezvăluind uşa unui seif de perete.

„Suntem norocosi”, a spus el. „Cifru.”

Îşi puse servieta pe podea, o desfăcu, scoase stetoscopul şi trecu la treabă.

La scurt timp mai târziu, a deschis seiful.

Luther se muta în cameră. – Ceva înăuntru?

— Nişte bani, spuse Simon. „O sticlă mică şi câteva plicuri.” Scoase sticla, scoase capacul şi adulmecă cu prudenţă. Muşcătura acre a ierburilor puternice îl făcu să se strâmbească. „Cred că acestea sunt lucrurile care au fost folosite pentru a-i droga pe Raina şi Lyra şi pe ceilalţi.”

— Lasă-l în seif, spuse Luther. „Şi banii la fel.”

Simon puse la loc sticla de chimicale şi ridică plicurile. L-a deschis pe primul şi a scos un document legal.

„Este fapta casei în care am găsit-o pe Raina”, a spus el.

L-a aruncat deoparte, a deschis al doilea plic şi a aruncat mai multe fotografii pe o masă. Fiecare poză arăta o femeie nudă legată de pat. În fiecare fotografie era câte un bărbat. Purta o mască de cauciuc spa, dar în imaginile care îi arătau pieptul era vizibil semnul din naştere.

— Nenorocitul ăla, spuse Luther încet.

Simon a simţit căldura groaznică care iese din imagini. Luă unul şi aruncă o privire mai atentă. „La naiba.” A luat o altă fotografie şi a clătinat din cap. „Este mai rău decât am crezut.”

„Ce este?” întrebă Luther.

„Aruncă o privire.” Simon i-a întins una dintre fotografii. „Billingsley a folosit o lamă pentru a tăia gâtul fiecăreia dintre aceste femei. A fanteziat să-i ucidă.”

„Le vom arde imediat.”

„Asta nu va proteja victimele”, a spus Simon.

„Ştiu. Trebuie să găsim şi negativele. Atâta timp cât acestea există, cineva poate face mai multe tipărituri.”

Simon aruncă o privire spre seiful deschis. „Ar fi trebuit să fie acolo cu fotografiile. Nu există alt loc sigur în această suită.”

Luther cercetă din nou camera. – Probabil că le-a ascuns în altă parte.

„Pete şi Joe ne-au spus că Billingsley era şeful şi poate că el era, în ceea ce îi privea. Dar Raina este convinsă că Guppy a fost implicat în răpiri. Am presupus că era un complice ca Frampton, doamna care a fost ucisă. Dar dacă ea ar fi mai mult decât atât? Poate că a fost partener deplin în operaţiunea de răpire.”

Luther a primit o expresie gânditoare. „Sau poate cel responsabil. Ea este cea care ştie formulele pentru medicamente. Ea domneşte supremă la spa. Reputaţia ei este cea care atrage potenţiale victime aici în staţiune.”

„Dacă este adevărat, ea este cea care are negative”, a spus Simon. „Există un seif în biroul ei. L-am deschis aseară. Erau nişte înregistrări financiare şi pachete de numerar, dar nici fotografii sau negative.”

„Un seif într-o afacere precum spa-ul lui Guppy este adesea deschis de mai multe ori pe zi. Există un mare risc ca, mai devreme sau mai târziu, unul dintre angajaţi – casierul sau contabilul, de exemplu – să descopere combinaţia. Dacă acele fotografii ar fi fost găsite, ar fi fost sfârşitul Casei Frumuseţii a lui Guppy. Dacă Guppy este liderul, nu cred că ar păstra în biroul ei negativele de şantaj. Mai probabil că sunt ascunşi în casa ei.”

— Ea locuieşte aici, la hotel, spuse Simon. „Dar nu există atât de multe locuri unde să ascunzi ceva atât de periculos ca acele fotografii într-una dintre aceste camere. Spa-ul este lumea ei. Ea l-a creat şi o controlează. Din ceea ce am văzut din interior, există o mulţime de locuri în care ar putea ascunde o jumătate de duzină de fotografii şi negative. S-ar putea să reuşesc să găsesc locaţia.”

Luther ridică sprâncenele. „Cum ai găsit acele fotografii în această suită?”

— Asta fac, Luther. De ce mă angajezi.”

„Ştiu.” Luther îi aruncă o privire ciudată. „Eşti conştient că ceva se schimbă în atmosferă atunci când faci orice faci?”

Simon nu s-a mişcat. „Ştiu că unii oameni devin nervoşi când sunt uită-te la mine lucrând. Este unul dintre motivele pentru care lucrez rar cu un partener. Te deranjează schimbarea energiei din atmosferă?”

„Nu. Am alţi oameni care lucrează pentru mine care radiază un fel de energie atunci când îşi folosesc talentul. Nu am nicio problemă cu conceptul de paranormal. Tot ce îmi pasă sunt rezultatele, iar tu vei reuşi mereu cu acestea. Te superi dacă îţi pun o întrebare personală?

„Depinde de întrebare.”

„Te-a văzut Lyra lucrând?”

„Da.”

„Nu pare să fie nervoasă sau anxioasă în jurul tău.”

„Nu.” Simon expiră încet. „Dar ea pune multe întrebări. Ea vrea să ştie totul – cum se simte când îmi iau căldura. Dacă ar mai fi cineva în familia mea care ar putea face ceea ce fac eu. Cum îmi activez şi dezactiv simţurile suplimentare.”

„Asa de? Se pare că e interesată de tine. Este asta o problemă?”

„Sunt o nouă experienţă pentru ea.”

„Repet, este o problemă?”

— Femeia este nesăţios de curioasă, Luther. Când începe să pună întrebări, oamenii vorbesc cu ea.”

„Inclusiv tu?”

„Inclusiv eu. Jur, este aproape ca un hipnotism, doar că ştii ce se întâmplă când începi să-i răspunzi la întrebări. Mai târziu te uiţi înapoi şi spui: *La ce naiba mă gândeam?* „

Ochii lui Luther străluciră cu o sclipire de amuzament. „Cred că încep să înţeleg problema aici.”

„Nu avem timp pentru o analiză a vieţii mele personale.” Simon a strâns fotografiile, le-a îndesat înapoi în plic şi a strecurat plicul în jachetă.

— Hai să ne uităm prin camera lui Guppy, spuse Luther. „Mă îndoiesc că vom găsi un alt seif de perete, dar trebuie să verificăm. După aceea vom încerca centrul spa.”

Simon aruncă o privire spre seiful deschis. „Dar banii şi sticla de chimicale?”

„Lăsaţi pe amândouă să le găsească poliţiştii. Fă-le să arate bine.

În suita lui Guppy era un singur obiect de interes: un dressing mare care fusese transformat într-o cameră întunecată.

„Ea este cea care a făcut fotografiile şi le-a dezvoltat”, a spus Luther.

Capitolul 39

S

imon îşi verifică ceasul. Era mijlocul după-amiezii, dar nu era nimeni în jurul intrării de serviciu a spa. Îşi puse servieta jos în faţa uşii.

„Nu cred că cineva ne va întrerupe”, a spus Luther. „Întrebarea este, unde este Guppy?”

„Nu este decât o femeie de afaceri bună”, a spus Simon. „Probabil şi-a dat seama că lucrurile mergeau repede la vale şi a plecat spre LA”

„Dacă este adevărat, nu vom avea nicio şansă să găsim negative în spa. Le va avea cu ea.

— O vom găsi, spuse Simon. „Dar trebuie să căutăm mai întâi centrul spa.”

Poliţia locală încheiase ancheta asupra crimei Frampton – ediţia specială de după- amiază a *Labyrinth Springs Gazette* avea un titlu care făcea ecou îndeaproape pe cel pe care îl imaginase la micul dejun în acea dimineaţă. FIEND ATACĂ O FEMEIE ÎNTR-UN SPA LOCAL ŞI O ÎNGROAPĂ ÎN CEARĂ.

Sub acel articol se afla un alt titlu senzaţional: PROPRIETARUL LOCAL RESORT SHOT DEAD. POLIŢIA SUSPECTEAZĂ TRAFIC DE DROGURI.

A apucat clanţa uşii. Un urlet fantomatic de violenţă şi furie îi răbuşi în simţuri. Dosul mâinii drepte i-a ars. Pulsul îi bătută şi începu să transpire.

— La naiba, spuse el.

Luther îşi băgă mâna în jachetă şi îşi scoase pistolul din tocul de umăr. „Ferbinte, o iau?”

„Foarte. S-a întâmplat ceva rău aici.”

— Crima în baia de parafină?

„Nu, această căldură este nouă.”

— Presupun că nu poţi spune cine a trecut ultimul pe uşa aceea?

— Nu, spuse Simon. „Numai că oricine a făcut-o era înfuriat – gata să ucidă. Nu este în control deplin.”

„Combinaţie proastă. Billingsley?”

„Pot fi. Sau Guppy.”

Simon şi-a strâns din nou mâna în jurul clanţei şi a testat-o. Uşa era descuiată. A deschis-o, şi-a luat servieta şi s-a mutat în camera de depozitare. Luther îl urmă şi închise uşa.

Amândoi au stat în linişte o vreme, lăsându-şi ochii să se adapteze la întuneric şi ascultând indicii că nu erau singuri.

„Ce este mirosul acela?” întrebă Luther.

— Parfum violet, spuse Simon. „Este puţin pe partea grea."

„Voi spune. Miroase ca un salon de pompe funebre." Luther se uită în jur. „Se simte gol aici."

„Sunt de acord." Simon porni înainte. „Biroul lui Guppy este aproape de intrarea din faţă, dar aşa cum ţi-am spus, nu am găsit nimic în seif, cu excepţia banilor şi a unor documente financiare legate de afacerea spa."

„Îmi plac înregistrările financiare", a spus Luther. „Sunt întotdeauna utile. Le vom lua mai întâi. După aceea, vom căuta locul şi vom vedea dacă puteţi găsi puncte fierbinţi."

„Dreapta."

Au trecut încet pe lângă câteva săli de tratament închise. Simon îşi trecu metodic vârfurile degetelor peste clanţe, pregătindu-se de fiecare dată pentru o zguduire.

Baia cu parafină era încă fierbinte, dar energia nu era atât de intensă precum fusese cu câteva ore mai devreme.

— Acolo a fost ucis Frampton, îi explică el lui Luther.

„Ziarul local declară că este opera unui nenorocit".

„Un drac, poate, dar nu un ucigaş întâmplător care s-a întâmplat să ţintească femeia."

„Fără coincidenţe într-o anchetă de crimă."

„Nu."

Simon se opri la biroul lui Guppy. Uşa era încuiată. A scos lacătul şi s-a dus la muncă. Treizeci de secunde mai târziu erau înăuntru.

A traversat camera către seif, şi-a lăsat servieta pe podea şi s-a ghemuit lângă el. Luther privea holul, cu pistolul în mână.

„Există o energie fierbinte pe încuietoarea cu combinaţie", a spus Simon. „A fost deschis recent. Oricine a făcut-o era îngrijorat. încordat. Într-o grabă. Dar nu este ceea ce am simţit pe uşa de serviciu."

A deschis seiful. Luther a măturat fasciculul lanternei în jurul interiorului. Singurul lucru dinăuntru era un teanc de chitanţe.

„Este interesant", a spus Simon. „Ultima dată când l-am deschis, erau mulţi bani înăuntru. Câteva mii de dolari, poate."

„Hai să verificăm restul acestui loc. De unde sugerezi să începem?"

— Camera de aburi, spuse Simon.

A condus pe alt hol şi a deschis uşa dressingului unde o găsise pe Lyra la duş. Nu avusese timp să repar fereastra de la uşa care despărţea dressingul de camera de aburi. A testat mânerul. Cicatricile de pe mână i-au ars. Energia se stingea, dar mai era suficient să-i spună că persoana care încercase s-o ucidă pe Lyra nu era aceeaşi persoană care deschisese uşa din spate a spa mai devreme în acea zi.

A trebuit să exercite mai mult decât controlul obişnuit pentru a-şi

suprima răspunsul aprig. Efortul trebuie să fi fost gravat pe chipul lui, pentru că Luther îl privi cu o expresie curioasă.

„Te simţi bine?” întrebă Luther.

„Sunt bine.”

„Doar intrebam. Nu trebuie să mă muşti din cap.”

„Îmi pare rău. Pot simţi energia persoanei care a încercat să o omoare pe Lyra.”

„Am înţeles.”

Simon şi-a amintit de focul rece din ochii lui Luther când îl împuşcase pe Billingsley.

— Ştiu că ai, spuse Simon.

Deschise uşa, aprinse luminile şi se făcu să treacă prin camera de aburi cu simţurile întărite. A fost dificil să te concentrezi, pentru că erau o mulţime de puncte fierbinţi în cameră – piscine relativ proaspete de energie – dar erau nuanţate de panică, frică şi disperare. De obicei, el putea să identifice doar emoţii puternice, nu individul care a depus energia acelor emoţii. Dar şi-a dat seama cu un sentiment profund de certitudine că va cunoaşte energia Lyrei oriunde. A existat o legătură între ei acum. Nu mai experimentase niciodată aşa ceva.

„Simon?” spuse Luther încet.

„Îmi pare rău. Am fost distras. Multă energie aici.”

A mers mai departe, înconjurând şi străbătând camera de aburi. Când a terminat, s-a întors la uşa unde stătea Luther.

„Nimic ieşit din comun”, a spus el. „Hai să încercăm sala de sport. O mulţime de ascunzători posibile într-o sală de sport.”

Au coborât pe hol până la gimnaziu. Uşa era descuiată. Simon a atins mânerul şi a fost lovit cu un fulger de furie. Mai era şi altceva. O suprapunere a anxietăţii şi emoţiei.

— Fierbinte, spuse el. „Şi energia este destul de proaspătă. Doi oameni diferiţi, cred.”

Luther şi-a scos arma. „Cineva înăuntru?”

„Pot fi.” Simon se uită prin geamul opac plasat în uşă. Camera de cealaltă parte era acoperită de întuneric. „Nu pot să ştiu sigur până nu intru înăuntru.”

„Din experienţa mea, de obicei este prea târziu.”

„Da, asta a fost şi experienţa mea. Să vedem dacă putem face pe cine este acolo să intre în panică şi să fugă.”

Simon deschise servieta şi scoase pistolul. El şi Luther s-au aplatizat de perete. Simon deschise uşa.

Tăcere. Dar nu tăcerea unui spaţiu gol.

O bătaie mai târziu, împuşcăturile au început. Sticla din uşă a explodat. Gloanţele zvâcneau de metal şi se izbiră în peretele holului.

Paşi bătut în cameră. Câteva secunde mai târziu, o siluetă a ieşit în grabă din sala de sport.

Şi se împiedică de servieta pe care Simon o poziţionase în pragul uşii. Luther şi-a aprins lanterna.

Un bărbat în uniformă de hotel se întinse pe gresie. A fost nevoie de o bătaie pentru ca Simon să-l recunoască.

— Funcţionarul de noapte, spuse el. „Hiram."

„Nu am făcut-o", a scâncit Hiram. „Jur că nu am făcut-o. Nimeni nu trebuia să fie rănit."

Luther se uită la Simon. „Cineva, probabil jumătate din oaspeţii din hotel, va fi auzit împuşcăturile. Probabil că recepţia sună la poliţie chiar acum."

— Va trebui să ne întoarcem mai târziu, spuse Simon. L-a studiat pe Hiram. „Tu eşti cel care se ocupă de documentele necesare pentru a acoperi casele la mijlocul nopţii. Ai făcut camera două douăzeci şi unu după ce oaspeţii au fost răpiţi?

Hiram gemu. „Da. Dar nu am avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu acele femei. Tot ce ştiu este că erau toţi în regulă. Draper i-a urcat în tren. Nimeni nu a fost rănit."

„Mulţi oameni au fost răniţi", a spus Luther. „Dar, din fericire pentru tine, nu avem timp să intrăm în detalii. Vom lăsa asta pentru poliţie."

— La naiba, mormăi Hiram. „Tocmai am venit aici pentru bani. Janet Frampton şi cu mine ne vedeam. Am aflat că avea combinaţia de seiful lui Guppy. L-a notat şi l-a păstrat într-un sertar din dormitorul ei. După ce am auzit ce sa întâmplat cu Janet, m-am gândit că aş putea avea o şansă să deschid seiful. Am primit combinaţia, dar a trebuit să aştept ca poliţiştii să plece. Când Billingsley a decolat, am decis să-mi fac jocul."

— Ai banii, spuse Simon. „De ce să mergi la sală?"

„Janet a spus că era aproape sigură că Guppy a păstrat drogurile acolo. Îl văzuse pe Guppy ieşind din sală la ore ciudate, când nu era nimeni altcineva prin preajmă. Janet a căutat locul de mai multe ori, dar nu a reuşit niciodată să găsească lucrurile."

„Vorbiţi despre drogurile folosite pentru a menţine victimele într-o stare de semiconştienţă?" întrebă Luther.

„Da. Guppy ia dat medicamentele lui Janet pentru a le pune în mâncarea şi ceaiul femeilor. După ce am scos banii din seif, m-am hotărât să arunc o privire rapidă prin sala de sport pentru a vedea dacă pot găsi lucrurile. M-am gândit că aş putea să-l vând pe stradă, în LA O mulţime de droguri în acel oraş. Atunci am văzut-o. Ştiam că trebuie să ies. Următorul lucru pe care îl ştiu, voi doi veniţi pe uşă.

— Ziua ta se duce în jos de aici, spuse Luther. „În câteva minute vei vorbi cu poliţia."

„Nu am omorât-o", a scâncit Hiram. „Jur. Trebuie să fi fost Billingsley.

„Cine e mort acolo?” întrebă Simon.

„Vei vedea.” Hiram clătină din cap. „Nu am făcut-o.”

Sirenele se văitau în depărtare.

Luther îl ridică pe Hiram în picioare şi se întoarse către Simon. „Să mergem să aruncăm o privire.”

Simon aprinse luminile. Corpurile de deasupra capului iluminau o pădure de metal de maşini strălucitoare. Unele echipamente erau familiare. A recunoscut benzile de alergare şi aparatele de ridicare a greutăţilor, dar multe dintre dispozitive erau deloc bizare.

Existau cuşti de oţel care fuseseră în mod clar proiectate găzduieşte un corp feminin. Mai multe utilaje au fost echipate cu role actionate electric. Alţii prezentau curele din piele cu aspect de rău augur. Un număr de mese aveau scripete şi cabluri ataşate la toate cele patru colţuri.

— Lyra are dreptate, spuse Simon. „Locul arată ca o versiune modernă a unei camere de tortură medievale.”

— E acolo, mormăi Hiram.

Simon se întoarse. La fel a făcut şi Luther.

Era o femeie închisă într-una dintre cuştile metalice umanoide. Ea se uită prin gratii cu ochi nevăzători. Machiajul ei elaborat nu putea ascunde faptul că trăsăturile ei erau îngheţate într-o mască de furie şi groază.

Luther întinse mâna printre gratiile cuştii pentru a verifica dacă există puls.

— Moartă, anunţă el. „Câteva ore, cred. Judecând după semnele din jurul gâtului ei, a fost sugrumată.”

— Edith Guppy, spuse Simon. „Nu am întâlnit-o niciodată, dar o recunosc pentru că chipul ei este pe toate broşurile hotelului.”

— Billingsley a ucis-o, vă spun, insistă Hiram. „Trebuie să fi fost el.”

— Şi-a dat seama că ne apropiem, aşa că şi-a ucis partenerul înainte de a merge acasă să o ia pe Raina, spuse Luther încet. – Sau era pur şi simplu nebun.

— Sau ambele, spuse Simon.

Se apropie de cuşca de oţel şi atinse una dintre bare. „Aceeaşi energie pe care am simţit- o în baia cu parafină unde a fost ucis Frampton. Aceleaşi chestii care sunt pe mânerul uşii acestei camere şi pe uşa cu care am folosit pentru a intra în spa în seara asta. Era pe uşa casei în care am găsit-o astăzi pe domnişoara Kirk.

Hiram se uită la Simon şi apoi la Luther. „Despre ce naiba vorbiţi voi doi?”

L-au ignorat.

„Billingsley i-a ucis pe Frampton şi Guppy şi a încercat să o ucidă pe Raina”, a spus Simon.

„Judecând după fotografiile pe care le-am găsit în seiful lui, Billingsley

era instabil mental”, a spus Luther. „Evident că ura femeile. La naiba, presa a înţeles bine. A *fost* un drac.”

„Întrebarea este, a venit aici doar pentru a-l ucide pe Guppy? Sau a căutat şi el negativele?”

„Ce negative?” ţipă Hiram.

Sirenele au ţipat o ultimă oară şi s-au oprit undeva chiar lângă spa.

— Poliţiştii sunt aici, spuse Luther. „Va trebui să ne ocupăm de asta mai târziu.” „Nimeni nu trebuia să fie rănit”, s-a plâns Hiram.

Capitolul 40

T

trei ore mai târziu, Simon a tras o potecă prin labirintul de maşini, atingându-le uşor pe fiecare. El şi Luther erau singuri. Poliţiştii dispăruseră acum. Îi luaseră trupul lui Guppy şi pe Hiram cu ei.

Luther impresionase poliţia cu nişte legitimaţii cu aspect oficial şi îi asigurase că vor primi tot meritul pentru distrugerea unei importante reţele de droguri. Simon explicase că unele dintre dovezi erau la vedere sub forma substanţelor chimice enumerate în calendarul de birou al lui Guppy. Orice chimist ar recunoaşte componentele medicamentelor puternice care ar putea induce viziuni, somn şi chiar moarte. Luther sugerase, de asemenea, ca poliţia să percheziţioneze încăperile lui Billingsley, deoarece bănuia că ar putea exista un seif ascuns.

Niciunul dintre ei nu a menţionat răpiri. Era puţin probabil că Hiram sau Pete sau Joe vor aduce în discuţie subiectul. Nu existau dovezi şi era îndoielnic că vreuna dintre victime se va prezenta.

„Există multă energie aici”, a spus Simon. „Salile de sport sunt dificile pentru că oamenii degajă mult stres şi energie emoţională atunci când ei a face exerciţii fizice. Dacă cineva nu a atins recent ascunzătoarea şi a lăsat nişte amprente foarte fierbinţi, este posibil să nu reuşesc să citesc bine această cameră.”

S-a oprit când a văzut maşina mare, circulară, în colţ. Arăta ca un giroscop de mărime umană echipat cu accesorii pentru încheietura mâinii şi glezne. Era montat pe o platformă grea din oţel.

Luther se mişcă să stea lângă el. A studiat giroscopul. „Cred că ideea este să intri în chestia aia. Te leagă pe loc, astfel încât să nu cazi. Giroscopul te învârte în toate direcţiile. Probabil că o persoană ameţeşte şi face greaţă.”

— Lyra a menţionat această maşină, spuse Simon. „Mi-a spus că este singurul echipament pe care chiar şi-a dorit să o încerce, pentru că arăta ca o plimbare de carnaval. Ea a crezut că va fi o *experienţă interesantă* .”

Gura lui Luther tresări puţin într-un colţ. „Ai o problemă cu femeile curioase?”

„Unul în special. Să spunem că ea se califică cu siguranţă ca o *experienţă interesantă* , ea însăşi.”

Luther şi-a dres glasul. „Dreapta. Revenind la afaceri. De ce eşti interesat de giroscop?”

„Lirei i s-a spus că nu este în ordine, aşa că nu a avut ocazia să-l folosească. I s-a spus că nu a mai funcţionat de mult timp.”

„Asa de?”

„Mi se pare că dispozitivul cântăreşte câteva sute de lire.”

„Nimeni nu ar putea pleca cu ea, asta e sigur”, a spus Luther.

„Baza lui ar fi un seif excelent.”

Simon se îndreptă spre giroscopul mare şi atinse inelele metalice. Era foarte puţină energie pe dispozitiv. Nu a mai fost folosit de mult timp.

Baza metalică grea i-a dat însă un fulger de căldură. Nu era furia sălbatică şi neregulată pe care Billingsley o lăsase pe uşi.

„Se simte ca atmosfera pe care am captat-o în biroul lui Guppy”, a spus el. „Ea a fost aici de mai multe ori.”

Încuietoarea cu combinaţie era ascunsă sub o placă de oţel care se deschidea cu uşurinţă odată ce a găsit uşoară adâncitură care activa mecanismul arcului. Şi-a scos stetoscopul din servietă.

„Ştii, ai fi putut fi un hoţ de succes”, a remarcat Luther.

„ *Sunt* un hoţ de succes. Singura diferenţă dintre mine şi concurenţa mea este că lucrez pentru tine.”

„Acesta este un fel de a privi.”

Simon a deschis seiful. Înăuntru erau un plic mare şi o mână de borcane mici cu substanţe chimice. A scos plicul şi i l-a dat lui Luther, care l-a deschis.

„Imprime şi negative”, a spus Luther. Părea mulţumit. „Aceleaşi fotografii pe care le-am găsit în suita lui Billingsley.”

„Guppy i-a dat lui Billingsley un set de amprente pentru a-l mulţumi. Ea a păstrat negativele. Sunt sigur că ştia că Billingsley este instabil.

„Avem pentru ce am venit. Să iesim de aici. A fost o zi lungă. Cred că toţi avem nevoie de o băutură.”

Capitolul 41

Raina luă o înghiţitură de martini şi aşeză paharul cu o grijă deosebită. A trebuit să se mişte cu prudenţă, pentru că ocazionale accese de fiori veneau de nicăieri şi o străbăteau în valuri imprevizibile.

Luther stătea aproape lângă ea. Simţind în mod evident tensiunea ei, el i-a atins genunchiul sub masă într-o încercare tăcută de a o linişti. Ea a ridicat bărbia, a tras aer liniştit şi s-a uitat la cele trei persoane care împart cabina cu ea. Luther, Simon şi Lyra aşteptau o explicaţie, dar ea literalmente nu ştia de unde să înceapă. Cuvintele au eşuat-o.

Ca de obicei, însă, cuvintele nu i-au eşuat Lyra. Îşi înghiţi o parte din sidecar şi aruncă o privire dezgustată în jurul barului hotelului Labyrinth Springs.

„Nu pot să cred că vom mai petrece o noapte în acest loc oribil”, a spus ea. „Totul din cauza acelei furtuni. Gerald avea dreptate. Ar fi fost foarte periculos să încercăm să ieşim din această vale şi să treci prin trecătoarea de munte în seara asta.”

Ploile abundente sosiseră în acea după-amiază, răsturnând noroi şi creând viituri fulgerătoare care au făcut ca conducerea să fie aproape imposibilă.

Luther ridică sprâncenele. „Cine este Gerald?”

Simon a răspuns, cu tonul foarte sec: „Chelnerul care tocmai ne-a adus băuturile noastre. Ţi-am spus, toată lumea vorbeşte cu Lyra.”

„De asemenea, a fost destul de amabil să ne avertizeze împotriva supei”, a adăugat Lyra. „Se pare că peştele care mergea rău noaptea trecută a ajuns în el.”

„Oricum, niciunul dintre noi nu este în vreo condiţie de a conduce”, a subliniat Luther. „Toţi avem nevoie de odihnă.”

„Mi-a fost teamă că hotelul s-ar putea închide brusc, eşuându-ne pe noi şi pe ceilalţi oaspeţi”, a spus Lyra. „Dar Gerald mi-a spus că recepţia a primit un telefon de la firma de avocatură din New York care se ocupă de proprietatea Billingsley. Avocatul le-a instruit pe toţi să rămână de serviciu până când vor putea aduce pe cineva aici să evalueze situaţia. El a spus că personalul va primi salarii regulate până când se va lua o decizie. Este o veste foarte bună pentru Gerald şi pentru ceilalţi care lucrează aici. Au încă locuri de muncă.”

„Dacă sunt deştepţi, toţi vor începe să caute alte locuri de muncă mâine”,

a spus Luther. „Previzez că staţiunea nu va dura mult acum că spa-ul este închis.”

Lyra făcu o mutră. „Probabil ca ai dreptate.”

Raina a început să se relaxeze puţin în timp ce conversaţia uşoară curgea în jurul ei. Era printre prieteni.

Şi-a găsit în sfârşit vocea.

„Vă datorez celor trei mai mult decât vă pot plăti vreodată”, a spus ea.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse Luther, cu vocea lui puţin prea rece şi plată.

Şi-a dat seama că era ofensat; nu, mai mult decât jignit. A fost rănit.

„Îmi pare rău”, şopti ea. „Nu ştiu ce altceva să spun. Ce s-a întâmplat este vina mea. Totul este vina mea. Vă pun pe toţi în pericol.”

— Doar ne fac treaba, doamnă, spuse Simon, batjocoritor de serios. – Ştii, investigând.

— Corect, spuse Lyra. „Şi, vorbind în numele meu, pot să vă spun că acest caz a fost o adevărată experienţă de învăţare pentru mine.”

Raina se uită la ea. „Tu şi eu amândoi.”

Ochii lui Luther se îngustară. „Nu mai decolaţi singur, fără o explicaţie sau un rămas bun. Îmi datorezi atât de mult.”

— Da, spuse ea. „Fac.”

A luat şerveţelul de cocktail şi a tamponat lacrimile care i se scurgeau din ochi. Luther a pus un braţ în jurul ei şi a tras-o aproape de el.

— Îmi pare rău, mormăi el. „Doar că am fost atât de speriat.”

„Ştiu.” Şi-a uscat ochii şi s-a îndreptat, recăpătându-şi calmul. „Poate că nu vrei recunoştinţa mea, dar ai dreptul la o explicaţie şi intenţionez să o ofer.”

Ceilalţi au tăcut, dându-i timp să-şi adune gândurile şi să-şi spună povestea. Nu a fost uşor, pentru că emoţiile şi nervii ei erau în haos. Nici măcar nu a putut identifica exact ce simţea. A fost o uşurare copleşitoare că fusese eliberată, dar mai era şi cunoştinţa că ea nu reuşise să-i protejeze pe Luther şi pe ceilalţi de tentaculele lungi ale trecutului ei.

Acum trebuia să se descurce cu faptul că, dacă nu ar fi fost cei trei, ar fi moartă. Luther explicase că şi alţii jucaseră un rol în salvarea ei – Irene şi Oliver Ward; secretara lui Ward, Elena Torres; şi o femeie curajoasă şi foarte furioasă din Pasadena pe care nu o întâlnise niciodată. Luther le explicase că, fără informaţiile de la Angela Merryweather, s-ar putea să nu fi descoperit închisoarea la timp.

O mică comunitate de oameni lucrase pentru a o salva. Încă de la Bar Harbor, se considerase o singurătate, teamă să nu lase pe cineva să se apropie. Îngrozită să-şi dezvăluie secretele. În Burning Cove credea că şi-a găsit în sfârşit un refugiu. Tocmai începuse să viseze la un viitor diferit când primise apelul de la Ghost Lady.

„Într-o altă viaţă am avut un alt nume”, a spus ea, simţindu-şi drumul încet în trecut. „Mi-am pierdut părinţii când aveam optsprezece ani. După moartea lor, am descoperit că tatăl meu murise în faliment. Eram singur pe lume. Un an mai târziu a apărut un bărbat pe nume Malcolm Whitlock. Am crezut că este perfect – fermecător, grijuliu, frumos şi bogat. Atent. El era descendent dintr-o familie distinsă din Boston. Rudele lui au arătat de la bun început că nu mă aprobă nici pe mine, nici pe căsătorie. Nu ne-au încurajat să trăim în Boston. Ne-am mutat în ceea ce Malcolm numea cabana de vară din Bar Harbor. Exista un fond fiduciar pentru Malcolm, aşa că nu trebuia să lucreze. Am petrecut mult timp pe apă. M-a învăţat să navighez pentru că îi plăcea să-mi dea ordine şi să mă rănească atunci când nu făceam lucrurile bine.”

— Nemernic, mormăi Lyra.

„Nu mi-a luat mult să aflu de ce soţii Whitlock nu ne-au vrut să fim prin Boston, de ce sau prefăcut că nu existăm”, a spus Raina. „Deşi nu m-au aprobat, erau absolut îngroziţi de fiul lor.”

„A fost violent?” întrebă Simon.

„Da, dar stările lui de spirit erau imprevizibile. Parcă avea două personalităţi. Putea să pară perfect normal săptămâni la rând şi apoi, într-o clipă, s-ar transforma într-un monstru. Nu am ştiut niciodată pe ce bărbat voi ajunge când mă trezesc dimineaţa. Probabil că şi-a dat seama că mă străduiam să-l părăsesc, pentru că a început să mă încuie noaptea. În timpul zilelor el îmi controla fiecare mişcare. Nici măcar nu puteam să cumpăr singur. Nu aveam prieteni.”

— Ai scăpat, spuse Lyra. „Am găsit tăieturile din ziare în acea cutie de pantofi. Ţi-ai prefăcut propria moarte pe acea barca cu pânze.”

„Da. Dar ştiam că nu se va opri niciodată din căutarea mea şi dacă m-ar găsi vreodată, m-ar ucide. A trebuit să inventez o nouă identitate. Am reuşit să ajung la New York. Am stat într-o casă de caritate şi am găsit un loc de muncă ca chelneriţă. În casă mai erau şi alte femei care au avut experienţe asemănătoare cu ale mele. Am auzit zvonuri, puţin mai mult decât şoapte, într-adevăr, despre o femeie bogată care avea bani şi legături pentru a ajuta femeile ca mine să dispară complet şi să se reinventeze sub noi nume şi noi identităţi. Au numit-o Doamna Fantomă.”

Lyra făcu ochii mari de entuziasm. – Ai găsit-o?

„Da. Nu a fost uşor. De fapt, nu am întâlnit-o niciodată. Ea îşi ia măsuri de precauţie, desigur. Ea se mişcă în societate. Nu poate risca să-şi expună munca cu femei disperate. Cel puţin, i-ar distruge capacitatea de a-şi proteja *clienţii* , aşa cum îi spune ea. Ea însăşi ar fi în pericol de la un bărbat obsesiv care dorea să se răzbune. Trebuie să rămână în umbră.

Luther era pe cale să mai bea o înghiţitură de martini. El s-a oprit. „Ce a făcut această Doamnă Fantomă pentru tine?”

„Mi-a dat o nouă identitate ca Raina Kirk şi mi-a plătit şcolarizarea la o academie de secretariat de elită. Când am absolvit, aveam o carieră şi un viitor. Am început să lucrez ca secretară privată. Am fost bun. Am primit recomandări excelente de la angajatorii mei. În cele din urmă, am ajuns la firma de avocatură Enright and Enright. Când proprietarul şi fiul său au murit amândoi, m-am mutat la Burning Cove. Am crezut cu adevărat că trecutul meu era la trei mii de mile în spatele meu."

„Dar în adâncul tău ţi-a fost întotdeauna teamă că soţul tău ar putea apărea într-o zi", a spus Lyra.

Raina oftă. „Veştile că a murit într-o cădere în casa lui din Boston a apărut în ziare, desigur. Familia era proeminentă din punct de vedere social. Dar nu am îndrăznit să cred. L-am cunoscut prea bine, vezi. Ştiam ce mincinos desăvârşit este."

„Irene Ward mi-a spus că zvonul din Boston era că familia l-a internat într-un azil privat pentru nebuni", a spus Luther. „Acolo a murit. Sinucidere."

„În cele din urmă am auzit şi eu acel zvon", a spus Raina. „A avut mai mult sens decât căderea scărilor, dar întotdeauna mi-a fost teamă să cred că a murit cu adevărat."

„Aşa că ţi-ai păstrat noua identitate şi ţi-ai urmat noua carieră", a spus Lyra. – Şi ai ajuns în Burning Cove.

„Da. Dar dimineaţa trecută am primit un telefon."

Luther s-a oprit periculos. – De la Whitlock?

„Nu. Apelul a fost de la Ghost Lady, sau cel puţin am crezut că este ea. A fost doar o şoaptă scăzută la telefon. Aş putea spune că este o femeie, dar asta a fost tot."

„Nu aţi pus la îndoială identitatea apelantului?" întrebă Simon.

Raina ezită şi apoi clătină din cap. „Am fost prea îngrozit de mesajul ei pentru a pune întrebări."

— Desigur, spuse Lyra. „N-aveai niciun motiv să bănuieşti că cineva s-ar prezenta drept Doamna Fantomă."

„Există reguli în domeniul investigaţiilor", a spus Luther. „Unul dintre ei pune la îndoială totul."

Lyra se uită la el. „Acest sfat nu este deosebit de util în acest moment."

Luther clipi.

Raina aproape că a zâmbit. Ea a văzut o fulgerare de amuzament în ochii lui Simon şi a ştiut că amândoi gândeau acelaşi lucru: era nevoie de un nerv considerabil pentru a lua un ton sever cu Luther Pell.

— Ai dreptate, spuse Luther. „O voi păstra pentru mai târziu."

— Nu va fi necesar, crede-mă, spuse Raina. Şi-a dres glasul, hotărâtă să-şi termine povestea. „Am fost surprins că Doamna Fantomă reuşise să mă găsească în Burning Cove, dar nu eram suspicios. La urma urmei, nu este ca

şi cum mi-am schimbat numele când mam mutat în California. Deci, nu, nu am pus niciodată la îndoială identitatea apelantului."

— Ce a spus ea în telefonul care te-a trimis la Labyrinth Springs? întrebă Simon.

„Mi-a spus că Malcolm Whitlock trăieşte, că a scăpat din azil şi că mă caută. Ea a spus că a jurat să-i omoare pe toţi cei din jurul meu şi să mă facă să realizez că noii mei prieteni mureau din cauza mea. Până la urmă m-ar ucide şi pe mine. Ea a spus că ştie unde să-l găsească. Ar trimite pe cineva să mă întâlnească în Labyrinth Springs, unul dintre mesagerii ei. Femeia ar avea informaţii de care aveam nevoie pentru a-l găsi pe Whitlock înainte să înceapă să-mi ucidă prietenii."

„Şi după ce ai ajuns aici, ai fost rezervat în camera două douăzeci şi unu, ai primit un program de tratamente pentru după-amiaza şi ai fost instruit să-i ceri lui Janet Frampton pentru tratamentul facial", a spus Lyra.

„Da. Când Frampton mi-a dat tratamentul facial, a spus că voi primi o vizită de la mesagerul Doamnei Fantomă în camera mea în acea noapte. Mi s-a spus să comand room service. Nu am mâncat mult, dar ulterior mi s-a livrat o tavă de ceai. Am băut ceaiul. Nu după mult timp am început să mă simt ameţit şi dezorientat. Apoi am început să am halucinaţii. Nu ştiam ce se întâmplă. Eram îngrozită, dar nici măcar nu puteam să chem ajutor. M-am prăbuşit pe pat."

— Ai fost otrăvit, spuse Lyra.

„Nu am fost niciodată complet inconştient. Când acei doi bărbaţi au venit după mine, am încercat să lupt, dar în cele din urmă am fost copleşit."

„Nu atât de copleşit încât să nu ne poţi lăsa un indiciu când ai fost dus la cabină", a spus Simon. „Asta imi aduce aminte." Se întinse, deschise servieta şi scoase un caiet. „Cred că asta îţi aparţine. Am primit mesajul că Guppy a fost implicat."

Raina luă caietul. „Nu ştiam ce se întâmplă, dar eram sigur că ea trebuie să facă parte din asta. Frampton nu era în măsură să conducă o operaţiune sofisticată de răpire dintr-un spa faimos."

„Guppy şi Billingsley au fost în mod evident parteneri", a spus Luther. „Cu siguranţă conduceau o reţea de răpire, dar până la tine era schema obişnuită de răscumpărare şi extorcare. Luarea pe tine a rupt tiparul. Încă nu ştim de ce. Oamenii care ne-ar putea da răspunsurile sunt morţi."

„Totul indică faptul că Guppy era în afaceri pentru bani", a spus Simon. „Billingsley nu avea nevoie de bani, dar îşi juca nişte fantezii sexuale bolnave. La suprafaţă, se pare că niciunul dintre ei nu a avut un motiv puternic să te prindă.

„Trebuie să ştim de ce şi-au schimbat modelul de afaceri", a spus Simon. „Cineva trebuie să-i fi convins că a meritat riscul."

Lyra fusese pe cale să mai bea o înghiţitură din cocktailul ei. Ea făcu o

pauză. „Sau i-a ameninţat cu ceva care i-a forţat să facă asta.”

Raina se uită la ea. „Este o teorie foarte interesantă.”

Simon dădu din cap. „Ar explica lucrurile. Dar ce fel de ameninţare i-ar face să rişte să atragă atenţia lui Luther Pell?

Raina a simţit declanşarea unui alt atac al fiorului teribil. Nu a putut controla răspunsul de panică. Îşi lăsă în grabă paharul înainte de a vărsa băutura.

— Malcolm Whitlock, şopti ea. „Trebuie să fi fost el. E în viaţă şi vrea să se răzbune. Nu se va opri să vină după mine. Dacă vreunul dintre voi vă pune în cale...”

— O, îi vom pune în cale, bine, spuse Luther.

Capitolul 42

A

După cină, Luther a dus-o înapoi în apartamentul pe care îl împart. Nu se punea problema de camere separate. Luther spusese clar că nu avea de gând să o lase în pace. Nu era sigură de starea lui de spirit. Se strecurase în zona sa privată de umbră. Era imposibil de spus dacă era încă furios sau rănit. Singurul lucru de care ea era sigură era că el nu va mai primi scuze.

Avea să fie o noapte lungă.

Şi-a scos jacheta de seară şi a aruncat-o peste spătarul unui scaun, şi-a slăbit cravata, şi- a descheiat gulerul cămăşii şi a trecut la căruciorul cu băuturi. El a turnat două brandy şi i-a adus unul înapoi.

„Ştiu că ai făcut ceea ce simţeai că trebuie să faci pentru a-ţi proteja prietenii şi pe mine”, a spus el. „Dar ar trebui să ştii până acum că pot avea grijă de mine, dar şi de tine.”

Ea aruncă înapoi o înghiţitură sănătoasă de coniac şi se uită cu privirea. „Bine, aşa că am intrat în panică.”

— Da, spuse Luther. Trăsăturile lui dure s-au înmuiat. „Dar inteleg.”

„Tu faci?” Ea a luat un moment pentru a absorbi asta. „Mulţumiri. Cred că.”

— Înţeleg pentru că dacă situaţia s-ar inversa – dacă una dintre fantomele din trecutul meu s-ar întoarce să mă bântuie şi te-ar ameninţa – şi eu aş intra în panică.

„Este greu – nu, este imposibil să te imaginez în panică.”

„Aş face exact ceea ce ai făcut tu – să dispar şi să încerc să mă ocup singur de problemă.”

„Pentru a mă proteja”.

Ochii lui Luther ardeau. „Ar fi singurul lucru la care mi-ar păsa.”

„Pentru prima zi am fost pierdut într-o lume de vis.”

— Pentru că te drogau.

„Dar la un moment dat ai apărut.”

„În lumea ta de vis?”

„Da.” Raina nu şi-a luat ochii de la el. „Abia te-am văzut la început, dar ştiam că eşti acolo, căutându-mă. M-ai văzut căzând într-un vârtej şi te-ai întins să mă apuci de mână, dar am continuat să cad. După un timp mi-am dat seama că eşti singurul lucru care era real în acel loc. Cumva am *ştiut* că mă cauţi. Am reuşit să ies la suprafaţă suficient de mult încât să-mi dau

seama că sunt drogat. Am turnat ceaiul pe chiuvetă în prima dimineaţă. Dar am făcut greşeala de a mânca chiflele pentru micul dejun. A doua zi le-am aruncat în toaletă.”

Luther a zâmbit apreciativ. „Şi atunci ţi-ai dat seama cum să scapi. A aprinde focul ca o distragere a atenţiei a fost o idee genială.”

„Nu aş fi reuşit să ies din casa aceea dacă nu ai fi apărut când ai făcut-o.”

„Nu pariaţi pe asta.” Luther şi-a folosit degetele pentru a mătura cele câteva şuviţe de păr care îi scăpaseră din spatele urechilor. „Sunt sigur că nu aş paria niciodată împotriva ta şi obişnuiam să fiu în domeniul jocurilor de noroc. Ai putea spune că sunt un profesionist când vine vorba de estimarea şanselor.”

A pus deoparte coniacul neterminat. „Chiar înainte să primesc acel telefon de la femeia pe care o credeam Doamna Fantomă, beam cafea la masa de mic dejun şi mă gândeam că ar fi foarte plăcut dacă ai fi acolo cu mine.”

„Mi-ar plăcea asta foarte mult.”

Ea a zâmbit şi i-a atins partea laterală a maxilarului. „Mâine dimineaţă, tu şi cu mine vom lua micul dejun împreună pentru prima dată. Păcat că a trebuit să trecem prin atâtea probleme pentru a ajunge la acea etapă a relaţiei noastre.”

„Nu eşti singurul cu fantome în trecut”, a avertizat Luther. „Uneori ai mei mă trezesc noaptea.”

„Uneori o fac şi ai mei. În nopţile în care se întâmplă asta ne vom da jos din pat, vom turna puţin coniac şi vom vorbi despre viitorul nostru.”

— Vrei să spui că vrei un viitor cu mine?

„Da, dar nu va funcţiona decât dacă vrei acelaşi viitor.”

Îşi puse paharul jos şi o strânse aproape. „Te iubesc, Raina. Aş ucide pentru un viitor cu tine.”

„Da, ştiu. Exact asta ai făcut în după-amiaza asta.”

El şi-a cuprins braţele în jurul ei şi a sărutat-o cu pasiunea înverşunată a unui bărbat care fusese mult prea mult timp singur. Ea a întors sărutul cu aceeaşi intensitate şi dintr-un motiv similar. Ea a fost singură de mult prea mult timp.

Ultimele şuviţe de ceaţă care îi învăluise viitorul atâţia ani s-au evaporat. Detaliile precise ale a ceea ce avea în faţă nu au fost dezvăluite, dar asta nu conta, pentru că cel mai important lucru era acum limpede – ea nu avea să mai înfrunte viitorul singură.

„Abia aştept să merg acasă la Burning Cove”, a spus ea.

„Avem o oprire de făcut pe drum”, a spus Luther.

„Unde?”

„Pasadena.”

Raina zâmbi. „Da, desigur.”

Capitolul 43

L

yra a ieşit din dormitor legându-şi centura rochiei de mătase. Se opri scurt la vederea micului munte de cutii violete care stăteau pe masa din centrul apartamentului pentru luna de miere.

„Nu mi-a plăcut niciodată acel parfum”, a spus ea.

Simon a terminat de turnat două coniac şi i-a dat unul. – Asta înseamnă că nu trebuie să punem toate acele lucruri în portbagajul maşinii mele dimineaţa?

Ea a zâmbit, bucurându-se de vederea lui. Îşi aruncase jacheta de seară, îşi slăbise cravata şi îşi suflesese mânecile cămăşii albe.

„Nu vă faceţi griji, cu siguranţă nu iau niciunul dintre produsele Guppy's House of Beauty acasă cu mine”, a spus ea.

Şi cu mine cum rămâne? întrebă Simon. – Crezi că ai vrea să mă iei acasă cu tine?

Un mic fior de speranţă trecu prin ea. „Nu eşti îngrijorat că s-ar putea să te folosesc?”

— Nu te foloseşti de oameni, Lyra. Eşti curios despre ele şi eşti sunteţi interesat de ele, dar nu le folosiţi. Ştiu că. În adâncul sufletului am ştiut mereu asta.”

Scânteia speranţei a devenit o flacără glorioasă. „Da. Da, mi-ar plăcea foarte mult să te iau acasă cu mine. Vorbeşti să stai o vreme în Burning Cove?

„Îmi dau seama că, deşi ai opinii foarte moderne, nu ar părea corect dacă m-aş muta cu tine. Burning Cove este un oraş mic, până la urmă. Dar as putea inchiria o cabana pe plaja langa a ta.”

Sorbi din coniac şi se gândi la asta.

— Convenabil, spuse ea.

A băut ceva din propria lui ţuică şi a coborât paharul. Energia şoptită în atmosferă.

Ochii i s-au încins. „Foarte convenabil.”

Speranţa s-a amestecat cu anxietatea. A fost surprinsă de tensiune. Asta a vrut ea. Gândul la o aventură cu Simon era palpitant. palpitant. Deci de ce a ezitat?

I-au trebuit câteva bătăi de inimă pentru a recunoaşte că nu era sigură cum se simţea că este convenabilă. Da, ar fi interesant pentru o vreme. O

aventură pasională. Dar ce s-ar întâmpla când situaţia nu va mai fi *convenabilă* ? Dacă şi-ar fi pierdut inima?

Dacă l-ar fi pierdut deja?

Un mic foc de panică se arcui prin ea.

A mai înghiţit nişte coniac, întărindu-se şi a făcut o mică plimbare prin cameră. Un gând a lovit-o. Se opri lângă un zid şi se întoarse cu faţa la el.

— Este librăria ta de luat în considerare, spuse ea, încercând să câştige puţin timp. „Nu poţi pur şi simplu să te îndepărtezi de ea."

„Nu vă faceţi griji pentru librărie." Îşi puse coniacul pe jumătate terminat pe masă şi veni spre ea, oprindu-se la câţiva centimetri depărtare. El a aplatizat o mână pe peretele din spatele capului ei. „O să-mi dau seama."

Ea şi-a luat respiraţia.

„Cât timp crezi că vrei să stai în Burning Cove?" ea a şoptit.

„Depinde."

„Pe ce?"

„Tu."

„Oh."

Cel mai fascinant bărbat pe care îl întâlnise vreodată îi oferea o aventură – o aventură *convenabilă.*

„Aranjamentul ăsta funcţionează pentru tine?" întrebă Simon.

„Da." Ea a făcut pasul. „Da, asta va funcţiona pentru mine."

„Bun. Avem o înţelegere, atunci."

I-a luat paharul de coniac, l-a aşezat pe masa de la capăt şi şi-a aplatizat cealaltă mână pe peretele din spatele ei, prinzând-o efectiv în capcană.

Se aplecă spre ea şi o sărută.

Ea a încetat să mai încerce să analizeze cuvântul *convenabil* şi şi-a pus braţele în jurul gâtului lui.

Sărutul a fost diferit. Nu îmbrăţişarea arzătoare o îndepărtase noaptea trecută. Acest sărut era mai lent, mai profund; cumva mai intim. Noaptea trecută fusese o furtună sălbatică de căldură şi energie. În seara asta testau noile graniţe care le defineau relaţia.

Mâinile lui Simon s-au aşezat în jurul taliei ei şi apoi s-au mutat să-i leagăn spatele. A ridicat-o împotriva lui. Era intens conştientă de corpul lui puternic excitat. Era grozav de emoţionant să ştiu că ea avea un asemenea efect asupra lui. El o dorea şi ea pe el. Amândoi erau liberi să exploreze profunzimile dorinţei lor unul pentru celălalt.

Viitorul ar avea grijă de la sine.

Capitolul 44

Simon a simţit momentul exact în care Lyra s-a aruncat în sărut. Femeia nu a făcut niciodată nimic într-o manieră cu jumătate de inimă sau ezitant. Fusese greu cu o clipă în urmă, dar acum era dincolo de excitat. O tânjea aşa cum nu ţinuse niciodată nicio altă femeie. Nevoia nu era doar sexuală. Era mult mai puternic. Nu avea cuvinte. Ştia doar că o vrea în viaţa lui, indiferent de preţ.

Încă de la început fusese conştient că ea avea puterea de a-şi răsturna lumea singuratică şi atent controlată. Avusese dreptate. Nimic nu va mai fi la fel acum că o cunoscuse. Trucul era să te agăţi de ea.

O puse pe spate pe picioare şi desfăcu centura halatului. Aripile de mătase s-au deschis, lăsând-o într-o cămaşă de noapte din satin de culoarea piersicii. Ţesătura luminoasă a alunecat graţios peste sânii şi şoldurile ei. Îi desprinse halatul de pe umerii ei şi o lăsă să cadă pe covor, o baltă de mătase florală.

Degetele ei se mutară la nasturii cămăşii lui. A lăsat-o să o împingă. Când a dispărut, şi-a făcut timp să-şi ridice maioul deasupra capului şi să-l arunce deoparte.

El o luă de mână şi o trase în dormitorul întunecat.

În seara asta, dragostea a fost diferită. Nu era sigur de ce. Pasiunea a fost emoţionantă şi, în cele din urmă, explozivă. Dar de data aceasta a fost implicat un alt element. Era ca şi cum amândoi participau la o ceremonie sacră, formând o legătură care nu era menită să fie ruptă.

Când s-a terminat şi au rămas uzuţi, umed şi mulţumiţi unul în braţele celuilalt, el a încercat şi nu a reuşit să găsească cuvintele. Ca de obicei, Lyra nu a avut aceeaşi problemă.

„A fost ciudat”, a mormăit ea în pernă.

Atât pentru a te bucura de strălucirea postcoitală.

El s-a ridicat şi a rostogolit-o pe o parte, astfel încât a trebuit să-l înfrunte.

„Ce naiba ar trebui să însemne asta?” el a intrebat.

„Nimic.” Ea a zâmbit cu un zâmbet visător şi şi-a trecut degetele prin părul lui. „S-a simţit diferit, asta e tot.”

„Alt bine sau diferit nu bun?” întrebă el, profund precaut acum.

„S-a simţit ca într-o adevărată noapte de nuntă.”

S-a uitat la ea, îngrozit. „De unde ştii cum ar trebui să se simtă o adevărată noapte de nuntă?”

„Se pare că îl ştii când îl vezi.”

„Dar noi nu suntem căsătoriţi”, a subliniat el.

„Nu.” Ea căscă şi s-a îmbrăţişat împotriva lui. „Se poate dovedi a fi o problemă.”

„Uh.”

„Du-te la culcare, Simon. Avem un drum lung înaintea noastră mâine.”

Capitolul 45

Angela Merryweather aruncă o privire la cuplul care stătea în pragul ei şi ştia că Luther Pell şi-a ţinut promisiunea. Ea a deschis uşa.

— Intră, domnule Pell, spuse ea. „E foarte bine să te revăd.”

— Mulţumesc, spuse Luther. „Ea este Raina Kirk, doamna pe care o căutam când am vorbit cu tine.”

Angela a zâmbit. – Mă bucur că eşti în siguranţă, domnişoară Kirk. Vii să bei o cafea? Menajera mea nu intră decât după-amiaza, dar am făcut o oală proaspătă acum câteva minute.”

„Te rog să-mi spui Raina. Cafeaua sună minunat. A fost un drum lung cu maşina de la Labyrinth Springs şi mai avem încă două ore pe drum înaintea noastră. Suntem în drum spre casa spre Burning Cove.”

Căldura din vocea ei când a rostit cuvintele *Suntem în drum spre casă* i-a spus Angelei tot ce trebuia să ştie despre relaţia dintre Luther Pell şi Raina Kirk.

E timpul să-mi găsesc o casă proprie, se gândi Angela.

Ea a condus în camera de zi şi a intrat în bucătărie să ia cafeaua. A dus tava de argint înapoi în cealaltă cameră şi a pus-o pe masa joasă din faţa canapelei.

„Ştirile Labyrinth Springs au apărut în ziarele de dimineaţă aici, în Pasadena şi, sunt sigură, peste tot în zona Los Angeles”, a spus ea. „A fost şi la radio”. Ea a turnat trei ceşti de cafea şi i-a întins una Rainei. „Ceva despre agenţi speciali ai FBI care lucrează sub acoperire pentru a ajuta poliţia locală să distrugă o reţea de droguri care operează în hotel şi spa. Nu s-a pomenit despre răpiri sau victime. Nu mă deranjează să-ţi spun că simt că pot să respir din nou.”

„Putem amândoi să respirăm din nou”, a spus Raina. Ea a zâmbit. „Luther are un dar pentru tine.”

Angela se uită la Luther, cu greu îndrăznind să spere. – Ai găsit fotografiile?

— Şi negativele, spuse Luther. I-a întins un plic. „Le-am distrus pe ceilalţi, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să le arzi singur.

Angela a luat plicul. Lacrimile îi ardeau în ochi. „Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.”

— Nu-mi datorezi nicio mulţumire, spuse Luther. „Sunt îndatorat cu tine. Informaţiile pe care mi le-aţi dat ne-au ajutat să o găsim la timp pe domnişoara Kirk. Se pregăteau să o omoare. Ultima dată când am fost aici, ţi-am spus că, dacă ai nevoie vreodată de o favoare de genul pe care o pot oferi eu, nu trebuie decât să ceri. Oferta este valabilă.”

Angela îi aruncă un zâmbet tremurător. „Mulţumesc.”

Au băut cafea împreună, în timp ce Luther şi Raina i-au dat detaliile evenimentelor din Labyrinth Springs.

Patruzeci de minute mai târziu, Angela stătea în prag şi îl privi pe Luther intrând într- unul dintre cei doi vitezători parţi la bordură. Raina a urcat în celălalt vehicul. Ambele maşini au retras şi au plecat pe stradă.

Merg acasă la Burning Cove.

Când maşinile au dispărut după colţ, Angela a intrat înapoi în conacul rece şi s-a îndreptat spre bucătărie. A aruncat negativele şi cele două seturi de amprente în chiuvetă şi s-a dus înapoi în sufragerie pentru a lua bricheta de ţigări placată cu aur a lui Bradley.

S-a întors în bucătărie şi a dat foc fiecărei amprente. Apoi a ars negativele. Când cenuşa s-a răcit, ea le-a strâns şi le-a dus în baie pentru a arunca toaleta.

După aceea, a intrat în dormitorul ei şi a împachetat lucrurile esenţiale. Ea a ignorat hainele şi pantofii care fuseseră achiziţionaţi cu scopul de a-i distra pe asociaţii de afaceri şi prietenii politici ai lui Bradley.

Ea ridica ultima valiză în portbagajul maşinii ei când Bradley a tras pe alee. A coborât din viteza lui şi a pornit spre uşa din faţă.

„Am venit acasă să mă schimb”, a spus el peste umăr. „Am o întâlnire importantă la biroul LA.”

— Fă-ţi timp, spuse Angela. „Nu voi fi aici când te întorci.”

„Ce?” Surprins, se întoarse la timp să o vadă închizând capacul portbagajului celor patru valize din interior. „Unde crezi ca pleci?”

„Reno. Peste şase săptămâni voi fi o femeie singură, divorţată legal. Voi ieşi din viaţa ta pentru totdeauna. Vă puteţi finanţa propria campanie politică.”

Bradley se uită la ea, lovit. „Ce naiba?”

„Oh, şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru fotografii sau negative. Le-am ars acum câteva ore. În cazul în care nu aţi văzut ziarele de dimineaţă, răpitorii sunt morţi. Nu te vor deranja.”

„Nu poţi pleca pur şi simplu aşa”, a spus Bradley.

„Priveste-ma.”

S-a urcat la volanul maşinii, a întors cheia în contact şi a plecat din casa rece. Se uită în oglinda retrovizoare şi îl văzu pe Bradley stând, cu fălcile

slăbite, pe alee. Expresia şocată de pe chipul lui o făcu să zâmbească. Ea a întors colţul.

E timpul să găseşti o casă adevărată.

Capitolul 46

eu

le-am împrumutat de la bibliotecă”, a spus Irene. Ea a pus pe biroul Rainei copii ale a două reviste de modă populare şi le-a deschis pe fiecare la un articol despre Casa frumuseţii a lui Guppy. „Edith Guppy a apărut la New York spre sfârşitul Marelui Război şi a deschis Casa Frumuseţii a lui Guppy la mai puţin de un an mai târziu. Le-a spus tuturor că este originară din Paris, dar vorbeşte fluent germană şi engleză. Părea să aibă o mulţime de bani şi a sugerat că era legată de una dintre vechile familii regale.”

„Foarte cosmopolit”, a spus Raina. „Era o femeie atrăgătoare care trebuie să fi fost uimitor de frumoasă în tinereţea ei. Aspectul ei, combinat cu simţul ei al stilului şi un accent continental sofisticat, fără îndoială, i-a făcut uşor să atragă o clientelă de clasă superioară în New York.”

Mica mulţime adunată în jurul biroului ei includea Luther, Simon şi Irene şi Oliver Ward. Singura lipsă a fost Lyra. Ea plecase cu puţin timp înainte ca Irene şi ceilalţi să sosească. Afaceri personale. Raina a înţeles. Ea ştia cum se simţea să trăieşti cu întrebări fără răspuns.

„Avea mai mult decât un aspect şi un accent elegant”, a spus Irene. Îşi răsfoi caietul. „Conform câteva interviuri din ziare, ea şi-a inventat propriile parfumuri, creme de faţă şi alte produse.”

„Produse ca afurisitul de ceai otrăvit pe care Frampton l-a dat Lyrei”, a spus Simon.

Raina îi aruncă o privire. Ochii lui erau de necitit, dar ceva în atmosfera din jurul lui îi dădu un fior pe şira spinării.

„Se pare că a avut o pregătire la un laborator farmaceutic înainte de a intra în domeniul frumuseţii”, a spus Irene.

Luther se aplecă înainte, puse ambele mâini pe birou şi aruncă o privire mai atentă la fotografii. „Huh.”

Asta a atras atenţia tuturor.

„Ce?” întrebă Raina.

„Nimic. Inca.” Luther aruncă o privire spre Irene. „Continua. Mai ai ceva despre Guppy? „De exemplu, de ce şi-a închis afacerea aparent de succes din New York şi s-a mutat în California?” întrebă Simon.

— Bună întrebare, spuse Irene. Ea întoarse o altă pagină în caietul ei. „Potrivit sursei mele din ziar, au existat zvonuri despre un scandal care a ajuns la cele mai înalte niveluri ale societăţii. A implicat droguri, viol şi şantaj. Întreaga afacere a fost oprită, deoarece se spunea că ar fi implicaţi

unii dintre cei mai distinşi bărbaţi din oraş, inclusiv mai mulţi politicieni. Au existat zvonuri despre o cărţiţă plină cu nume."

Simon şi-a deschis servieta şi a scos un volum legat cu piele. „O carte ca aceasta? Eu şi Luther am găsit-o când am descoperit fotografiile victimelor răpirii. Este o înregistrare foarte precisă a numelor, datelor, adreselor şi sumelor răscumpărării. Fiecare înregistrare are un număr care corespunde numerelor de pe spatele fotografiilor fiecărei victime."

„Simon şi cu mine am ars majoritatea fotografiilor şi a negativelor", a spus Luther a spus. „Am lăsat-o pe doamna Merryweather să se ocupe de cei care au implicat-o, dar se poate spune cu siguranţă că şi ei au fost distruşi. Nu putem garanta că nu mai există copii ale fotografiilor, dar cred că şansele sunt bune că, în afară de setul pe care l-a făcut pentru Billingsley, Guppy nu ar fi permis să fie realizat un alt set. Erau prea valoroşi."

„Şi nu era decât o excelentă femeie de afaceri", a spus Simon.

Raina se uită la Irene. – Dar Billingsley?

„Nu este nici pe departe un mister", a spus Irene. „S-a născut în avere şi a avut toate avantajele, dar a fost demis dintr-o serie de şcoli private din motive nespecificate. La douăzeci de ani era considerat un burlac extrem de eligibil şi un om din oraş, dar nu s-a căsătorit niciodată. Au existat zvonuri conform cărora el a frecventat case de prostituţie care îi găseau pe cei cu ceea ce informatorul meu a numit *gusturi excentrice* ."

„Defineşte *excentric* în acest caz", a spus Raina.

Irene îşi ridică privirea din însemnările ei. „Se pare că nu a putut să finalizeze actul în mod normal. El putea găsi satisfacţie fizică doar dacă femeia era legată de un pat şi se prefăcea că este îngrozită de el. Apoi stătea deasupra lor şi, ah, termina afacerea. El a dat vina pe femei pentru problemele lui. Se pare că avea obiceiul de a-şi scoate furia asupra prostituatelor. După ce doi au ajuns la spital, majoritatea caselor au refuzat să-l lase să treacă pe uşi. Probabil că a întors în stradă, dar nu există nicio modalitate de a şti."

„Femeile care sunt forţate să lucreze pe stradă nu au nicio protecţie", a spus Raina. „Un bărbat violent ar putea scăpa literalmente cu crimă. Mă întreb dacă Guppy era conştientă de cât de periculos era partenerul ei de afaceri."

— Ea ştia, spuse Simon. „De aceea a încercat să-l liniştească, lăsându-i să aibă un set de fotografii. Nu există nicio îndoială că ea a fost adevărata şefă a inelului de răpire. Întrebarea este de ce s-a implicat cu un partener de afaceri instabil?"

— Mă pot gândi la un motiv, spuse Irene. „Sursa mea îmi spune că se zvoneşte că se confruntă cu faliment în urmă cu câţiva ani. Billingsley era foarte bogat. Îmi imaginez că avea nevoie de banii lui. A avut nevoie din nou de el când a trebuit să închidă centrul spa din New York şi să se mute spre

vest.”

„A cumpărat un hotel întreg şi a adăugat un spa spectaculos doar pentru a-şi putea urmări dorinţa de a vâna şi umili femei”, a spus Simon.

„Pentru Guppy, au fost implicaţi mai mult decât bani”, a spus Luther. „Simon şi cu mine am analizat numele din cartea ei. Victimele ei nu erau doar soţiile şi fiicele bărbaţilor bogaţi. Ea a ales femei care sunt strâns legate de politicieni, oficiali guvernamentali şi industriaşi de succes.”

Simon se uită la el. „Bărbaţii care sunt la putere sau vor fi în curând.”

„Bărbaţi care ar avea acces la secretele guvernamentale în timpul unui război”, a spus Luther.

„Dar Marele Război s-a încheiat cu douăzeci de ani în urmă”, a subliniat Irene. Ea se opri când înţelegerea a lovit. „Oh. Te referi la următorul război.”

„Lumea va arde din nou în curând”, a spus Luther cu resemnare sumbră. „Şi SUA vor fi atrase de asta. Nu se va evita acel abis. Când va veni războiul, cartea ţintelor de şantaj a lui Guppy ar fi fost extrem de valoroasă pentru anumite părţi.”

Raina trase aer în piept. „Crezi că strângea materiale de şantaj asupra unor oameni puternici, ca să poată vinde informaţiile unui guvern străin?”

„Acesta este modelul pe care îl văd”, a spus Luther. „Mai mult, o recunosc pentru că l -am mai văzut. Vârsta lui Guppy, trecutul ei, fotografia, pregătirea farmaceutică, otrava, totul se potriveşte.”

„Ce vrei să spui?” întrebă Raina.

Îşi luă mâinile de pe birou şi se îndreptă. „Oamenii, inclusiv spionii profesionişti, îşi schimbă rareori stilul. Dacă o strategie a funcţionat în trecut, ei vor continua să o folosească.”

Simon îl privea atent. – Crezi că Edith Guppy lucra pentru o putere străină?

„Cred că a lucrat pentru o putere străină în timpul Marelui Război şi probabil că s-a poziţionat să fie un antreprenor independent în următorul.”

„Cine a fost Guppy?” întrebă Oliver.

Luther s-a dus la fereastră şi s-a uitat în stradă. „Lumea spionilor este una mică. Nu spun că ne cunoşteam cu toţii personal în timpul şi după război, dar cu siguranţă eram conştienţi unul de celălalt, mai ales cei care erau deosebit de eficienţi. Eu şi membrii departamentului meu le-am studiat stilurile, tehnicile, strategiile. Unele erau mai evidente decât altele. Unii au fost geniali când a fost vorba de a-şi ascunde identitatea. Dar odată ce le cunoaşteţi modelele, puteţi crea un fişier şi alocaţi un nume de cod persoanei.”

„Vrei să ne spui că ai avut un dosar despre un agent care se potriveşte modelului lui Edith Guppy?” spuse Raina.

„Da.” Luther se întoarse. „Janus. Eram siguri de foarte puţine lucruri

despre ea, dar un lucru pe care l-am presupus, pe baza abilităţii ei cu otrăvurile, a fost că a avut o pregătire farmaceutică sau medicală.”

„Guppy şi-a inventat toate formulele semnături”, a spus Irene.

„Janus era, de asemenea, considerat a fi frumos şi seducător, pentru că a reuşit să se apropie de bărbaţi puternici”, a continuat Luther. „Ea a fost suspectată de moartea unor indivizi de rang înalt, dar a preferat să-i pună în situaţii compromiţătoare şi să obţină dovezi care ar putea fi folosite pentru a-i şantaja.”

Oliver se uită la el. – O să ne spui că Janus a fost unul dintre numeroşii agenţi care au dispărut după război, nu-i aşa?

— Da, spuse Luther. „Am fost cu ochii pe ea câţiva ani, dar dacă era în viaţă, nu exista niciun indiciu că era încă în afaceri – cel puţin, nu ca spion. Dar acum mă întreb dacă s-a reinventat la New York.”

— Interesant, spuse Raina. „Dar asta ne readuce la începutul acestui lucru lucru. De ce să mă apuci? Nu sunt în măsură să fiu de folos unei puteri străine. Şi nu au fost făcute fotografii compromiţătoare.”

Simon se uită la ea. „Suntem de acord că nu vă potriviţi modelului.”

„Ceea ce înseamnă că este personal”, a spus Luther.

— Poţi să-l uiţi pe Malcolm Whitlock, spuse Irene. „Am putut să confirm că el este cu adevărat mort. Sursa mea este un reporter din Boston care a acoperit înmormântarea pentru că familia este una importantă în oraş. Mi-a spus că a văzut cadavrul şi a spus că se potriveşte cu fotografiile lui Malcolm Whitlock care fuseseră publicate de-a lungul anilor în secţiunile de societate ale ziarelor. El a mai spus că toţi cei care au participat la înmormântare au părut uşuraţi, nu supăraţi.”

Luther se uită la Raina. „Asta ne lasă conexiunea dumneavoastră cu firma de avocatură Enright and Enright.”

Raina clătină din cap. „Ambele Enright au murit. Nu exista altă familie apropiată. Cui i-ar păsa suficient să vină după mine?

— Cineva care crede că ai nişte informaţii valoroase, spuse Luther.

— Ne-am concentrat asupra posibilităţii ca soţul tău să fie încă în viaţă, Raina, spuse Simon. „Dar acum că Irene şi-a confirmat moartea, trebuie să venim cu un alt unghi.”

Raina încremeni. „Fişierele.”

Toată lumea s-a uitat la ea.

„Ce fişiere?” spuse Irene.

Raina şi-a dres glasul. „Am luat câteva cu mine când, ah, am închis birourile lui Enright şi Enright. Le-am luat pentru că ştiam că Graham Enright le considera deosebit de importante. Pe vremea aceea nu ştiam ce am. Nu a fost timp să trec prin ele. Dar undeva dea lungul Route 66 am avut în sfârşit şansa să examinez dosarele.

„Materiale de şantaj?” a sugerat Simon.

— În cele mai multe cazuri, da, spuse Raina. „Urăsc şantajatorii. am ars aproape toate dosarele din noaptea aceea. Dar un folder conţinea o listă. Nu avea sens pentru mine, dar ştiam că trebuie să fie important. L-am salvat.”

„Ce s-a intamplat cu el?” întrebă Irene.

Raina a ezitat.

„Mi l-a dat”, a spus Luther. „Este o listă de nume, dar niciuna dintre persoanele implicate ZX , XZ ZX II în acest caz nu figurează în ea.

„Numele sunt schimbate”, a spus Simon.

— Ştiu, spuse Luther. „Dar va dura mult timp să găseşti fiecare nume de pe listă şi să încerci să afli dacă acea persoană l-a angajat pe Guppy să o răpească pe Raina.

— Pare mai probabil ca Guppy să fie Janus, spuse Oliver. „Poate credea că Enright avea un dosar asupra ei şi că Raina îl avea.”

„I-a fost teamă că Raina ştie prea multe şi a apucat-o pentru a o reduce la tăcere”, a oferit Irene. „Dacă aşa s-a întâmplat, cazul este închis. Guppy a murit.”

Maxilarul lui Luther se strânse. „Mai amintesc un alt detaliu despre acel agent anume. I s-a dat numele de cod Janus dintr-un motiv.”

— Pentru că avea două feţe? întrebă Raina. „Aceasta este definiţia unui spion, nu-i aşa?”

— Nu în acest caz, spuse Luther. „Ea a fost numită Janus pentru că am bănuit că a lucrat cu un partener.”

O intensitate tulburătoare încinse ochii lui Simon. „Trebuie să ne întoarcem la începutul acestui lucru.”

— Apelul telefonic de la Guppy care m-a trimis la Labyrinth Springs? a sugerat Raina.

„Nu a fost începutul”, a spus Simon. – Ne-ai spus că Lyra are de rezolvat nişte treburi personale în această dimineaţă.

„Asta e corect.” Raina se uită la ceas. „Ar trebui să se întoarcă curând.”

„Ştii unde s-a dus?” întrebă Simon.

— Da, spuse Raina.

Le-a spus unde plecase Lyra. Chiar şi în timp ce spunea cuvintele cu voce tare, simţi cum părul minuscul de pe ceafă i se frământă.

„Am ignorat coincidenţa foarte mare de la începutul acestui caz”, a spus Simon.

Se îndreptă repede spre uşă. Au urmat Raina şi ceilalţi.

Capitolul 47

L

yra şi-a oprit micul ei viteză în partea din faţă a vilei Adlington. Ea a stat la volan pentru o clipă, amintindu-şi prima ei vizită la casa mare. Amintirea scârţâiturii groaznice pe care o auzise şi simţise când crosa de golf lovise capul lui Charles Adlington tremura prin ea.

Şi apoi s-a gândit la şocul teribil care a lovit-o când l-a condus pe detectivul Brandon şi pe ofiţerii săi prin casă până la piscină şi a văzut crosa de golf însângerată zăcând într-o altă poziţie pe terasă.

Avusese un alt coşmar în legătură cu scena în timpul nopţii şi se trezise, cu pulsul bătând puternic, în mijlocul unui atac de anxietate. Simon o ţinuse aproape, oferindu-i confort şi bun simţ. Cuvintele Rainei şoptiseră prin ea. *Ai făcut ceea ce trebuia să faci ca să te salvezi pe tine şi pe Marcella Adlington.*

Dar niciunul dintre ei nu putea să răspundă la întrebarea care o bântuia. *Eu am fost cel care l-am ucis? Sau ai fost tu, Marcella? L-ai lovit din nou şi din nou cu acel bât pentru că dădea semne de viaţă? Trebuie doar să ştiu adevărul* .

Ea a deschis uşa maşinii, a coborât şi a întins mâna înapoi să-şi ia geanta de mână. Nu era îmbrăcată în costumul de afaceri sever pe care îl purtase prima dată când venise în casă. Astăzi a îmbrăcat o pereche de pantaloni gri deschis, cu talie înaltă, o cămaşă albă croită, cu mâneci lungi şi pantofi cu şireturi. Aceasta nu a fost o vizită de întâlnire cu clientul. Era vorba despre obţinerea unor răspunsuri.

Se îndreptă spre uşa de la intrare, făcu o pauză pentru a-şi aduna nervii şi bătu ciocănitorul mare de alamă. De două ori.

A auzit paşi ascuţiţi în hol. Uşa s-a deschis. Marcella Adlington îi zâmbi.

— Intră, domnişoară Brazier.

„Îţi mulţumesc că ai acceptat să mă vezi într-un preaviz atât de scurt", a spus Lyra. S-a mutat într-un foaier formal acoperit cu plăci de culoare teracotă. „Nu-ţi voi ocupa prea mult timp. Îmi dau seama că pleci azi din Burning Cove.

„Da. Valisele mele sunt în portbagajul maşinii mele. Mi-am trimis menajera acasă după ce mi-a împachetat lucrurile. Prefer să închid singur casa, pentru a mă asigura că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate."

„Am înţeles."

„Hai să intrăm în sufragerie. Am făcut ceai."

Marcella a deschis calea într-o cameră cu tavan înalt, mobilată în stilul

colonial spaniol, care era atât de populară în Burning Cove. O pereche de canapele din piele maro ca o şa stăteau de ambele părţi ale unei măsuţe de cafea din lemn sculptat. Un dulap mare cu lac roşu a fost poziţionat convenabil lângă canapele. Cocktailul, vinul şi paharele cordiale scânteiau în spatele uşilor de sticlă. Un frumos tirbuşon argintiu ocupa un loc de cinste în centrul raftului deschis.

Peste tot erau perne colorate şi faianţă strălucitoare, dar nuanţele bogate mediteraneene nu au făcut nimic pentru a încălzi şi a lumina casa. Era infuzat cu umbre.

Ei bine, în familie fusese o moarte, se gândi Lyra. Era de aşteptat întuneric.

— Vă rog să vă aşezaţi, domnişoară Brazier, spuse Marcella, făcându-i semn spre una dintre perechile de canapele.

Un ceainic de porţelan, ceşti şi farfurioare, linguri delicate şi un vas de zahăr erau aranjate cu grijă pe tava de argint care stătea pe măsuţa de cafea dintre canapele.

Lyra se cocoţase pe marginea uneia dintre canapele. Nu dormise după coşmar şi o tensiune scăzută o zguduise toată dimineaţa. Fiorele reci de pe ceafa ei se agravaseră după ce luase decizia de a o suna pe Marcella Adlington şi de a solicita întâlnirea. Şi-a spus că nervii ei se vor calma după ce va primi răspunsurile de care avea nevoie.

Marcella s-a aşezat pe canapeaua din faţă, a luat oala şi a turnat ceai în cele două ceşti. „Zahăr?”

— Nu, mulţumesc, spuse Lyra.

Marcella a pus ceaşca şi farfuria pe măsuţa de cafea în faţa Lyrei, şi-a poziţionat propria ceaşcă în faţa ei şi a zâmbit cu un zâmbet rece.

„Acum, ce vrei să întrebi?” ea a intrebat.

„Voi ajunge direct la subiect”, a spus Lyra. „Ştiu că ai folosit crosa de golf pentru a-l lovi pe domnul Adlington de cel puţin două ori după ce am părăsit terasă să salut poliţia. L-ai lovit pentru că s-a mutat? Ţi-a fost teamă că s-ar putea trezi şi poate să încerce să te atace din nou?

„Cu alte cuvinte, vrei să ştii care dintre noi l-a ucis pe Charles.”

„Da.”

„Nu şi-a revenit, dar m-am apropiat să văd dacă mai respira. Trebuia să ştiu, vezi. Trebuia să fiu sigur. I-am atins încheietura mâinii. Mai avea puls. Am prins crosa de golf şi lam lovit din nou. De trei ori. Eram într-o panică absolută. Îngrozit că ar putea supravieţui. Şi dacă s-ar întâmpla asta, ştiam că va veni după mine şi nu se va opri până nu mă va ucide.”

— Înţeleg, spuse Lyra.

Ea a avut răspunsul ei. Era cel în care sperase că îi va oferi o oarecare linişte sufletească, dar din anumite motive nu a reuşit să facă asta. Opusul, de fapt. Era mai nervoasă ca niciodată. Frissonurile care şoptiseră prin ea

de atâtea ocazii în ultimele zile nu se diminuaseră.

Şi-a amintit prima dată când a experimentat senzaţia tulburătoare. Era ziua în care intrase în grădina familiei Adlington şi îl descoperise pe Charles Adlington încercând să o înece pe Marcella.

S-a întrebat dacă a fost traumatizată permanent de actul de violenţă în care se implicase în acea zi. Au fost urmate de alte câteva zile pline de pericol şi violenţă. Ciudat să cred că periada cu moartea pe care o experimentase aici, pe proprietatea Adlington, fusese urmată imediat de dispariţia Rainei şi mai multă moarte.

Cuvintele lui Simon au răsunat în capul ei: *Nu există coincidenţe într-o investigaţie de crimă* .

La naiba.

Trebuia să plece. Acum. A trebuit să vorbească cu Simon şi Raina despre teoria care tocmai o lovise cu atâta forţă încât cu greu putea să respire. Poate că a greşit. Poate că imaginaţia ei se dezlănţuise. Poate că tot stresul din ultimele zile îi zguduise nervii atât de tare încât nu mai putea gândi limpede.

— Ceaiul tău se răceşte, spuse Marcella.

„Da, desigur.” Lyra îşi luă ceaşca şi farfuria.

„Îmi pare rău că ai fost atât de supărat de ceea ce s-a întâmplat în ziua în care ai venit să mă vezi”, a spus Marcella. „Dar sper şi că ştii că îţi sunt foarte recunoscător. Dacă nu ai fi sosit la timp la întâlnirea noastră, Charles m-ar fi ucis. Era un om mare, puternic şi era destul de nebun. M-ar fi putut ţine cu uşurinţă sub apă până m-am înecat. Moartea mea ar fi părut întâmplătoare.”

Nu, gândi Lyra, *ştiai ce faci. M-ai pregătit astfel încât tu ar avea o scuză să-ţi ucizi soţul. Nu ţi-a păsat dacă Charles m-a ucis în acest proces. Poate te aşteptai să facă asta, pentru că ar fi justificat folosirea armei.*

Totul ieşise bine pentru Marcella Adlington, dar nu mersese în totalitate conform planului.

Un lucru mersese foarte prost: Marcella se aşteptase ca Raina să apară la interviul cu clientul.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, spuse Lyra. A pus ceaşca şi farfuria pe măsuţa de cafea şi s-a ridicat în picioare. „Apreciez răspunsul la întrebarea mea. Voi pleca acum. Nu vreau să te mai amân. Mă voi vedea afară.”

Şi-a luat poşeta şi s-a îndreptat spre uşă. Intuiţia ei ţipa la ea acum, spunându-i să iasă din casa întunecată, în umbră.

Făcu doar trei paşi înainte ca Marcella să vorbească în spatele ei.

„Opreşte-te sau voi apăsa pe trăgaciul acestei arme”, a spus Marcella.

Lyra încremeni lângă dulapul mare de băuturi. Ea respiră şi se întoarse foarte încet. Marcella era în picioare, cu un pistol în mână. Părea să ştie exact ce făcea cu arma.

— Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? Marcella oftă. „Mi-a fost frică de asta. Tot ce ar putea merge prost a mers prost, chiar de la început. Dar datorită faptului că ai venit astăzi aici, s-ar putea să am o ultimă şansă să închei asta aşa cum trebuia să se termine."

„Cu Raina moartă? Asta ai vrut, nu-i aşa?"

„Da, am vrut-o moartă, dar nu am vrut să atrag atenţia lui Luther Pell."

„În acest caz, ai calculat greşit. Prost. Pell ar fi intrat în iad pentru a găsi persoana care a ucis-o pe Raina.

„Dar frumuseţea planului meu iniţial a fost că i-ar fi dat ucigaşul pe un platou", a spus Marcella. „Charles Adlington."

„Cine ar fi fost, de asemenea, convenabil mort pentru că l-ai fi împuşcat în ceea ce ar fi părut un efort disperat, dar condamnat pentru a o proteja pe Raina."

„Dar tu ai apărut în schimb, iar următorul lucru pe care l-am ştiut, acel prost Charles era la pământ şi probabil murise pentru că l-ai lovit cu o crosă de golf."

„Dar trebuia să fii sigur. Şi acum o să mă ucizi pentru că ştii că mi-am dat seama.

„Nu-mi lăsaţi de ales. Voi găsi o altă modalitate de a trata Raina Kirk."

„De ce o vrei moartă?"

— Pentru că l-a ucis pe Graham Enright şi mi-a furat dosarul. Nu am idee unde l-a ascuns, aşa că uciderea ei este cel mai bun lucru după recuperarea ei. Va fi mai uşor să-l cauţi odată ce ea va pleca."

Sunetul deschiderii uşii din faţă a avut un efect electrizant asupra Marcellei. În ochi i se fulgeră panică.

„Cine e?" ea a strigat. „Cine e acolo? Pleacă sau chem poliţia."

— Mă îndoiesc de asta, spuse Raina.

Ea a apărut la intrarea arcuită a sufrageriei. Lyra s-a mirat de comportamentul ei rece, de afaceri, de parcă aceasta ar fi fost doar o altă întâlnire cu un client. Ea purta servieta lui Simon în braţe. Era poziţionat ca un scut pe partea din faţă a corpului ei.

Marcella se mişcă repede pentru a pune ţeava pistolului pe capul Lyrei.

— Dacă vreunul dintre voi se mută, domnişoara Brazier este o femeie moartă, spuse ea.

„Sunt Raina Kirk", a spus Raina, ignorând ameninţarea. – Cred că ai încercat să mă apuci, doamnă Adlington. Sau ar trebui să-ţi spun cealaltă faţă a lui Janus?

„Deci ai dosarul meu."

— Da, spuse Raina. „Evident că a fost foarte special pentru Enright."

„Nenorocitul. Am fost iubiţi o vreme. Nu ştiu de ce mi-am permis să am încredere în el. Presupun că a fost pentru că l-am considerat un spirit înrudit. Am crezut că eu şi Graham ne înţelegem, că mă vede egalul lui. M-

am convins că există o legătură între noi. Că vom face o echipă bună.”

„Enright avea talent să se transforme în cine voia să crezi că este”, a spus Raina.

„Nu mi-am dat seama că mi-a creat un dosar decât cu puţin timp înainte de moartea sa. Mi-a cerut să-i fac o favoare. Voia să fur nişte secrete de la un om puternic. Era prea periculos. Am refuzat. Atunci mi-a spus despre dosar. A ameninţat că o va preda FBI-ului. Ştiam că trebuie să scap de el şi să distrug dosarul. Dar uciderea unui om ca Enright nu este o chestiune simplă. Trebuia să fiu atent.”

„Atunci ai auzit că a luat cianura”.

„Am fost imediat suspicios”, a spus Marcella. „Doar că nu era în natura lui Graham să-şi ia viaţa. Tu eşti cel care i-a pus cianura în cafea, nu-i aşa?

Raina nici nu clipi la acuzaţie.

„Graham Enright a fost un monstru”, a spus ea. „Şi fiul lui la fel. De asemenea, erau foarte buni să se prefacă a fi cetăţeni normali, drepţi. Mi-au luat câteva luni să-mi dau seama că lucram pentru câţiva ucigaşi cu sânge rece. Ce te-a făcut să concluzi că eu am fost cel care a luat dosarul?”

„Nu aţi fost în fruntea listei mele de suspecţi, nu la început”, a spus Marcella. „La urma urmei, ai fost doar secretara. Nu mi-a trecut prin minte că ai fi avut curajul să-l otrăvi pe Enright şi să furi dosarul. Dar după ce am verificat toate celelalte posibilităţi, mi-am dat seama, în sfârşit, că eşti singurul care ar fi putut-o lua. Apoi a trebuit să te găsesc. Nu a fost uşor. Nu aţi lăsat nicio adresă de expediere, domnişoară Kirk. Tocmai ai dispărut.”

„Se pare că nu am făcut o treabă foarte bună de a dispărea”, a spus Raina.

„Nu te învinovăţi pe tine. Abilităţile mele pot fi puţin ruginite, dar sunt un profesionist.”

„Şi Doamna Fantomă?” întrebă Raina. „Cum ai găsit această legătură?”

„Îi datorez lui Graham Enright pentru această informaţie. Te-a cercetat foarte amănunţit înainte să te angajeze. A discutat problema cu mine. Întotdeauna s-a asigurat că secretarele lui nu au familie apropiată, nimeni care să nu observe dacă dispar dintr-o dată.”

„Pentru că în cele din urmă secretarele lui Enright au dispărut mereu”, a spus Raina.

Marcella a ridicat din umeri. „În cele din urmă au învăţat prea multe despre afacerile lui Enright. Unde este dosarul? Dă-l şi nu voi avea niciun motiv să te ucid pe tine şi pe domnişoara Brazier.

Lyra se uită la Raina. „Ştim amândoi că minte. Intenţionează să ne omoare odată ce va avea dosarul.”

„Acum, de ce aş face asta?” spuse Marcella. „Ţi-am spus, sunt un profesionist. Prefer să nu las cadavre prin preajmă. Ele atrag mult prea multă atenţie.”

— Încă o întrebare, spuse Raina. „Cum ţi-ai convins vechiul partener să te ajute?”

„Guppy a înţeles că, dacă acel dosar ar cădea vreodată în mâinile greşite, ea ar fi în pericol ca mine”, a spus Marcella.

„Păcat că s-a implicat cu Billingsley”, a spus Raina.

„Bărbatul era instabil. Am avertizat-o că va regreta că l-a folosit pentru a-şi finanţa centrul spa şi pentru a efectua schemele de extorcare. Ea a insistat că îl poate gestiona.”

„Soţul tău era şi instabil psihic”, a subliniat Raina. „Ce te-a făcut să crezi că l-ai putea manipula pe Charles Adlington?”

„Planul meu ar fi funcţionat foarte bine dacă ai fi apărut în ziua aceea”, a spus Marcella. „În schimb, Lyra a fost cea care a trecut prin acea poartă şi l-a ucis pe Charles.”

— Ştii cum e, spuse Lyra. „Primul meu caz real. Am vrut să dau dovadă de iniţiativă.” Raina şi-a dres glasul. – Despre dosarul tău, Marcella.

Asta a atras atenţia Marcellei. „Unde este?”

„Este în servieta asta. Asta vrei cu adevărat. O poţi avea dacă o laşi pe Lyra să plece.”

— Arată-mi dosarul, spuse Marcella.

„Lasă-l pe Lyra să plece.”

„Nu până când nu voi avea dosarul.”

— Dacă insisti, spuse Raina.

Arăta de parcă era pe cale să pună servieta pe podea. Dar s-a oprit când o minge de metal de mărimea unui pumn a zburat prin cameră şi a aterizat pe podea.

Marcella se uită la minge. Pe faţa ei fulgeră şocul. A fost urmată de panică. *„Grenadă.”*

Se întoarse să alerge, dar s-a oprit brusc când a văzut silueta mişcându-se în cameră dinspre seră.

— Pune arma jos, ordonă Simon.

„Nu.” Marcella ridică pistolul.

Lyra apucă tirbuşonul argintiu de pe raftul dulapului cu băuturi. Ea s-a rotit şi a înjunghiat cu toată puterea ei. Nu a avut timp să ţintească. Vârful şurubului de oţel a trecut prin ţesătura bluzei Marcellei şi în carnea moale a umărului ei superior.

Marcella ţipă şi se clătină înapoi câţiva paşi frenetici. Lyra îşi ţinu strânsoarea de mânerul tirbuşonului, trăgându-l de umărul Marcellei. Sângele curgea, saturând bluza.

— Grenada, gâfâi Marcella, cu ochi sălbatici. *„Grenada”.*

— Nu este live, spuse Simon. Scoase pistolul din strânsoarea slăbită a Marcellei. „Mi se pare utilă ca o distragere a atenţiei din când în când. Este uimitor cum oamenii intră în panică când o grenadă aterizează în faţa lor.”

Luther ieşi din foaier. „În special cei care au fost în război."

Irene şi Oliver Ward l-au urmat pe Luther în sufragerie. Irene scoase un caiet şi un creion din geantă.

Marcella se uită la Lyra. „Amator prost. Ai distrus totul."

— Norocul începătorilor, spuse Lyra.

Capitolul 48

R

aina puse telefonul jos şi se uită la Lyra. „Acela a fost doctorul. El a spus că, cu excepţia unei infecţii grave, Marcella Adlington va fi bine.”

„Nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt să aud asta”, a spus Lyra.

Erau în biroul Kirk Investigations, doar ei doi. Simon era cu Luther în cartierul privat al lui Luther, deasupra clubului Paradise. Ei redactau un raport atent redactat pentru FBI şi pentru o anumită agenţie guvernamentală clandestină.

Până la urmă toată lumea ajunsese la concluzia că singurul lucru care necesita o explicaţie era răpirea Rainei. Luther decretase că vor rămâne cu cea mai simplă poveste – răpitorii crezuseră că ar putea fi convins să plătească răscumpărarea. În schimb, el şi unii dintre asociaţii săi organizaseră o misiune de salvare. Nu era nevoie să menţionăm legătura Rainei cu firma acum dispărută Enright & Enright.

Lyra s-a prăbuşit de spătarul scaunului de birou şi a oftat. Ea mai petrecuse o noapte nedormită întrebându-se dacă zorii ar fi făcut-o aduce vestea că Marcella Adlington murise din cauza rănii ei. Acum că se părea că Adlington va trăi, mai era o problemă, posibil mai mare.

„Ce se întâmplă dacă Marcella vorbeşte?” ea a spus. „S-ar putea să spună poliţiei că bănuieşte că eşti, uh, responsabil pentru moartea lui Graham Enright.”

„Nu are absolut nicio dovadă”, a spus Raina. „Şi de ce ar crede cineva cuvântul unui fost spion care a lucrat pentru o putere ostilă în Marele Război faţă de cel al unei secretare nevinovate care era în vacanţă când a murit şeful ei? Crede-mă, Luther se va ocupa de orice problemă din această direcţie.”

— Bună idee, spuse Lyra.

„Nu vă faceţi griji, nimeni nu a pus la îndoială moartea lui Enright la momentul respectiv. Până atunci, singurul său fiu era mort într-un accident de maşină. Nu exista altă familie apropiată. Moşia lui a revenit unor rude îndepărtate care cu siguranţă nu vor dori ca cineva să deschidă o anchetă care ar putea scoate din lemn şi alţi potenţi moştenitori.”

„Nu văd nicio modalitate în care o pot conecta la aşa-numita reţea de droguri care funcţiona în staţiunea Labyrinth Springs”, a spus Lyra. „Asta nu lasă mare lucru în afară de tentativă de omor.”

„Ceea ce este suficient pentru a se asigura că face închisoare”, a spus

Raina. „Cu toate acestea, mă îndoiesc că se va ajunge la asta. Luther va avea grijă ca ea să fie predată FBI- ului. Biroul va dori să o întrebe despre cariera ei anterioară de spion. Vor fi o mulţime de titluri suculente în presă. Când totul va fi spus şi făcut, ea va fi notorie. Acesta nu este un statut deosebit de util pentru un spion profesionist sau un socialit.”

Încurajată, Lyra se aşeză înainte. „Mă întreb ce se va întâmpla cu ea?”

A urmat o scurtă tăcere de la celălalt birou.

— Pari a fi o femeie cu o curiozitate nemărginită, spuse Raina.

„Defecte de caracter.”

„Având în vedere acest defect, nu pot să nu observ că nu m-ai întrebat dacă presupunerile Marcellei Adlington cu privire la moartea lui Graham Enright sunt corecte.”

„Vrei să spui că nu te-am întrebat dacă ţi-ai ucis vechiul şef? Nu.”

„De ce nu?”

„Dacă i-ai dat cianura, ai făcut ce trebuia să faci ca să te salvezi. Acelaşi motiv pentru care am folosit clubul de golf de pe Charles Adlington.”

„Dar nu eşti curios să ştii sigur dacă lucrezi pentru o femeie care...”

Lyra se uită la ea. „Ştiu adevărul, Raina. Tu şi toţi ceilalţi parcă credeţi că sunt naiv, dar sunt foarte bun când vine vorba de citirea oamenilor. Dacă trebuie vreodată să vorbiţi despre ce sa întâmplat în New York, vă ascult. Dar cred că ar trebui să vorbeşti mai întâi cu Luther Pell. Te iubeşte şi sunt sigur că ştie adevărul despre tine.”

— Da, spuse Raina. „El stie.”

„Nu-i pasă. Nici eu. Sunt însă curios de dosarul Marcellei. Există oare?”

„Dacă a fost şi dacă este unul pe care l-am luat când am închis biroul, nu mai există. Am ars toate fişierele de şantaj undeva de-a lungul Route 66. Numele erau toate codificate. Enright este singurul care i-ar fi putut identifica.”

— Marcella nu ar fi avut de unde să ştie că i-ai distrus dosarul.

„Nu.” Raina se uită pe fereastră la strada plină de soare. „Când am venit la Burning Cove, speram să găsesc o nouă viaţă, dar nu mă aşteptam să descopăr altceva.”

„Ce ai găsit aici?

„Un bărbat în care pot avea suficientă încredere ca să-l iubesc. Prieteni buni. Un loc în care simt că aparţin.”

— Se numeşte *acasă* , Raina.

Raina zâmbi. „Încep să realizez asta.”

„Ştii, îmi vine prin minte că ai trecut prin mult stres în ultima vreme.”

Sprâncenele Rainei se ridicară. „La fel şi tu.”

„Am supravieţuit amândoi. Sugerez să facem ceea ce fac anchetatorii de succes când închid un caz – sărbătoreşte cu o cină la Hotelul Burning Cove şi apoi mergi în cel mai tare club de noapte din oraş.”

Pentru câteva secunde Raina arăta de parcă avea de gând să plângă. Strălucirea lacrimilor străluci pentru scurt timp în ochii ei.

Dar aceasta era Raina, aşa că bineînţeles că nu a făcut nimic atât de nesofisticat şi de emoţionant.

„Sună ca un plan excelent”, a spus ea. – Asta înseamnă că ai decis să rămâi aici la Kirk Investigations?

„Dacă mă ai. Am învăţat multe despre mine în ultimele zile, Raina. Îmi dau seama că am nevoie de acest gen de muncă. Vreau să caut răspunsuri pentru oamenii care au nevoie de acele răspunsuri, chiar dacă provoacă durere. Simt că m-am născut să deschid sau să închid uşi pentru cei care nu pot dormi pentru că nu pot deschide sau închide singuri acele uşi.”

„Dar visele tale de a prelua afacerea familiei tale?”

„Am închis acea uşă şi nu vreau să o deschid din nou. Am pierdut mulţi ani încercând săi demonstrez tatălui meu că pot prelua controlul asupra Brazier Shipping. Am făcut tot posibilul să fiu fiica bună care să compenseze modurile sălbatice şi independente ale surorii mele. Dar acum ştiu că nu aş fi fost fericit ca şef al Brazier Shipping. Oh, sunt sigur că ar fi oferit o mulţime de probleme interesante de rezolvat, dar nu mi-aş fi fost multă satisfacţie să găsesc răspunsurile.”

„De ce nu?”

„Deoarece să mă ocup de probleme financiare, de logistică şi de construcţii, ca să nu mai vorbim despre politica internă care face întotdeauna parte din operaţiunile mari de afaceri, nu mi-ar fi dat niciodată satisfacţia pe care am primit-o când te-am găsit şi văd cum Simon şi Luther distrug acei oribile. fotografii şi negative.”

„Nu toate cazurile se termină într-un mod satisfăcător”, a avertizat Raina. „Uneori este prea târziu pentru a salva pe cineva. Uneori nu vei găsi toate răspunsurile. Uneori nu există dreptate.”

„Ştiu. Dar pot trăi cu incertitudinea atâta timp cât am un prieten şi un coleg cu care să împart după aceea o băutură.”

Raina zâmbi. „Cu siguranţă ai asta.”

„Mulţumiri. Vă sugerez să invităm şi câţiva bărbaţi foarte interesanţi să ni se alăture – genul de bărbaţi care nu au probleme cu femeile rapide.”

„Un plan şi mai bun”, a spus Raina. „Ştii, doar aici, în Burning Cove, m-am putut bucura de una dintre cele mai uimitoare plăceri ale vieţii.”

„Ce este asta?”

„O seară cu prieteni buni.”

Capitolul 49

S

imon auzi sunetele blânde ale paşilor femeilor pe scara cu covor care ducea la mezaninul Paradisului. I-a auzit şi Luther. Se ridicară amândoi din cabina privată.

Lyra şi Raina au apărut în vârful scărilor şi au venit spre ei. Ambele femei au zâmbit.

— Suntem câţiva oameni extraordinar de norocoşi, spuse Luther încet.

— Da, spuse Simon. „Noi suntem."

Când Lyra şi Raina s-au aşezat şi le-au fost livrate cocktailurile, Simon şi-a ridicat paharul într-un toast.

„Prietenilor buni", a spus el.

Cuvintele au răsunat în jurul mesei.

Simon şi-a dat seama că era pentru prima dată când simţea nevoia să prăjească pe cineva, darămite prieteni buni. Lyra a zâmbit. Ştia că ea simţea ce gândea el.

„Voi doi domni s-ar putea să fiţi interesaţi să ştiţi că Lyra a dat câteva telefoane în această după-amiază şi a clarificat încă un detaliu care ne-a deranjat cu privire la cazul Adlington", a spus Raina.

„Ce a fost asta?" întrebă Luther.

„Era evident că Marcella s-a căsătorit cu Charles Adlington pentru banii lui, pentru că imediat după nuntă a aranjat ca acesta să fie internat într-un azil", a spus Lyra. „Situaţia era extrem de convenabilă pentru ea, pentru că avea control complet asupra averii lui. Întrebarea era cum a ieşit Adlington din azil şi de ce şi-a asumat Marcella riscul să încerce să-l folosească pentru a o ucide pe Raina?

— Presupun că ai aflat că nu a fost o coincidenţă convenabilă că el era în piscină încercând să o înece pe Marcella când ai intrat în acea zi, spuse Simon.

„Nu, nu a fost." Lyra îşi ridică paharul. „Am vorbit cu directorul azilului. El a spus că doamna Adlington a semnat acte pentru ca soţul ei să fie externat fără sfaturi profesionale. A spus că a încercat să o convingă, dar ea a fost neclintită."

„Evident că a crezut că îl poate manipula şi controla suficient de mult pentru a-şi îndeplini planul", a spus Raina. „Încerca să omoare două păsări dintr-o singură lovitură. Ea nu intenţiona ca el să supravieţuiască după-

amiezii.”

— Şi ea s-a asigurat că el nu, a spus Lyra. „Dar acesta a fost singurul lucru care i-a mers bine în ziua aceea. După ce poliţia a plecat, probabil că a vorbit la telefon cu Guppy şi i-a spus că au nevoie de un alt plan şi că trebuie să-l pună în aplicare rapid.”

— Marcella nu a îndrăznit să rişte o altă încercare de a mă ucide aici, în Burning Cove, spuse Raina. „Era convinsă că ar putea scăpa cu crima prin procură – folosindu-se de fostul ei soţ nebun pentru a mă ucide. Asta i-ar fi dat motivul perfect să-l împuşte. Dar când lucrurile mergeau prost, ea ştia că un al doilea atac asupra mea, chiar dacă părea un accident, era sigur că va atrage toată atenţia lui Luther. Ea nu a îndrăznit să facă asta.”

Lyra zâmbi şi ridică paharul spre Luther. – Poate că Marcella nu te cunoştea personal, dar cunoştea legenda.

Luther îi făcu semn deoparte. „Ţi-am spus, lumea spionilor este una mică. Bârfe groaznice, spioni.”

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Kevin Draper, gândi Lyra.

— Tot ce vă pot spune este că nu a apărut niciodată aici în Burning Cove, spuse Luther.

„Pariez că a auzit ştirile despre Labyrinth Springs la radio şi a ajuns la concluzia că până la urmă nu avea nevoie de protecţie”, a spus Simon.

Gura lui Luther se ridică la colţuri. – Ceea ce înseamnă că încă îţi datorez o favoare.

Lyra se însenină de curiozitate. – De ce îi datorezi lui Simon?

„Mi-a salvat viaţa cu ceva vreme în urmă”, a spus Luther. „Cazul McGruder”.

Raina părea surprinsă. „Otrăvitorul care ucidea oameni cu leacul său fals pentru bolile pulmonare?”

„Simon şi cu mine am lucrat împreună la acel proiect”, a spus Luther. „La final, McGruder m-a surprins cu o fiolă de acid. Era pe cale să-mi arunce în faţă. M-ar fi orbit. Dar era atât de concentrat asupra mea încât nu l-a auzit pe Simon venind în spatele lui. Simon îl apucă de braţ şi îl răsuci. McGruder a scăpat flaconul cu acid. O parte din ea a stropit pe dosul mâinii drepte a lui Simon. McGruder era înnebunit. A luat deschizătorul de scrisori de pe birou şi l-a încărcat pe Simon. A fost o luptă. S-a terminat în câteva secunde. La sfârşit, lama deschizătorului de scrisori era în McGruder, nu în Simon.

Simon a scos un oftat îndelung răbdător. „Mai devreme sau mai târziu toată lumea vorbeşte.”

Lyra se uită la el. „Fără slujbe ciudate de acest gen. Rămâneţi la afacerea cu cărţi.”

„În mare parte, da”, a spus Simon. El a zambit. „Se plăteşte mai bine.”

Raina se uită la Simon. „Lyra mi-a spus că plănuieşti să îţi muţi librăria în

Burning Cove.”

— Aşa este, spuse Simon. „Voi închide Cage Antiquarian Books în LA şi voi deschide Cage Books aici în oraş.”

Sprâncenele lui Luther s-au înclinat. „Nu Cage *Antiquarian* Books?”

— Nu, spuse Simon. „Voi continua cu partea de consultanţă a afaceri – sunt prea mulţi bani în cărţile anticare pentru a-i ignora. În plus, îmi place senzaţia cărţilor vechi.”

„Cu siguranţă este o acoperire excelentă pentru slujbele ciudate pe care le faci pentru Analiza eşecului”, a spus Luther. „Să nu pun presiune pe tine.”

„Nu-ţi face griji, nu ies din afacerea cu locuri de muncă ciudate, nu în totalitate. Dar noua mea librărie se va concentra pe titlurile actuale. Trecutul va fi mereu acolo, dar viitorul se repezi spre noi cu o sută de mile pe oră. Scopul noii mele librării este să ţin pasul cu ea.”

Raina ridică paharul. „În viitor. E bine de ştiut că ne vom confrunta cu prietenii.”

Capitolul 50

eu

ca el”, a spus Vivian. „Nu că părerea mea ar trebui să conteze. Dar cred că este perfect pentru tine.”

„Eşti sora mea”, a spus Lyra. „Desigur, opinia ta este importantă. Ai încercat să mă avertizi de Hamilton şi ai avut perfectă dreptate. Nu spun că sentimentele tale despre Simon ar fi decisive, dar mă bucur foarte mult că aprobi bărbatul cu care plănuiesc să mă căsătoresc.”

Vivian a zâmbit într-un mod înţelegător. „Am senzaţia că nu ştie că plănuieşti să te căsătoreşti cu el.”

„Îi dau timp să se adapteze la relaţie.”

„Se pare că crede că voi doi puteţi trăi fericiţi în cabane una lângă alta pe plajă în viitorul apropiat.”

„Mă consider o doamnă cu trecut acum, dar Simon are dreptate. Acesta este încă un oraş mic. A trăi împreună fără beneficiul căsătoriei ar provoca discuţii. Nu vreau să generez nicio bârfă nefericită care ar putea afecta afacerile Rainei. Kirk Investigations se bucură de o reputaţie impecabilă.”

„Mi se pare că Raina şi Luther vor trebui să-şi descopere propria relaţie mai devreme sau mai târziu.”

— Sunt sigură că o vor face, spuse Lyra. „Este evident că se iubesc.”

„Da. Ei bine, dacă ajută, lui Nick îi place şi Simon, la fel şi Rex. Amândoi au instincte bune când vine vorba de a judeca oamenii. Cred că este sigur să spun că ai aprobarea familiei mele.”

— Excelent, spuse Lyra. S-a aşezat pe spate, mulţumită, şi şi-a luat ceaşca de cafea.

Stăteau pe terasa unei cafenele din inima cartierului comercial pitoresc din Burning Cove. Pe lângă cafea era o tavă cu sandvişuri delicate şi scones pe masă.

Era o altă zi de aur în Burning Cove, reflectă Lyra. Palmierii umbriau străzile. Oamenii se plimbau pe trotuare, aruncând o privire spre ferestrele pline cu haine la modă. Galeriile de artă erau împrăştiate. Una dintre ele, Galeria Ashwood, avea cea mai recentă fotografie din seria Bărbaţi a lui Vivian afişată în vitrină. Un bol cu flori fusese aranjat discret în faţa porţiunilor mai revelatoare ale bărbatului nud din imagine. Preţul a fost şi el ascuns, deoarece cifra era destul de mare. *Dacă trebuie să întrebi,* îşi spuse

Lyra, zâmbind în sinea ei. Vivian a fost o vedetă în ascensiune rapidă în lumea fotografiei de artă.

Noul soţ al lui Simon şi Vivian, Nick, se aflau într-un magazin de hardware din apropiere, cumpărând orice ciudăţenie pe care bărbaţii nu le-au găsit niciodată în magazinele de hardware. Câinele cu aspect impresionant de periculos al lui Nick, Rex, era cu ei.

„Îmi dau seama, din felul în care te priveşte, că lui Simon îi pasă cu adevărat de tine", a spus Vivian. „Cred că mamei şi tata îi vor plăcea, dar trebuie să recunosc că îmi pare rău că tata nu va câştiga ginerele pe care l-a sperat, omul care va prelua Brazier Shipping. Totuşi, e vina lui. Ar fi trebuit să te facă moştenitorul afacerii lui. Presupun că atunci când va fi gata să se pensioneze, va trebui să vândă compania."

„Nu-ţi face griji, am un plan pentru a păstra Brazier Shipping în familie", a spus Lyra.

Vivian fusese pe cale să mai bea o înghiţitură de cafea. Ea puse paharul jos, tresărită. „Credeam că ţi-a plăcut noua ta carieră de detectiv privat."

„Fac. Într-una din aceste zile, sper că Raina mă va face partener cu drepturi depline în firmă. Ea spune că nu mai sunt ucenic. Acum sunt un investigator cu drepturi depline."

„Cum va menţine Brazier Shipping în familie?"

Lyra zâmbi, mulţumită de propria ei strălucire. „Tata are peste cincizeci de ani şi are o sănătate excelentă. Sunt sigur că va conduce Brazier Shipping în următoarele două decenii, moment în care amândoi îi vom oferi fără îndoială câţiva potenţiali moştenitori ai tronului. El poate alege."

Vivian se uită la ea. „Nepoţi? De unde ştiţi-?"

— Că tu şi cu mine vom avea amândoi copii? Lyra făcu cu ochiul. „Spune-mă psihic .

Vivian a început să râdă. Lyra i s-a alăturat.

Simon şi Nick au apărut şi au tras scaune. Rex le-a întâmpinat pe Vivian şi pe Lyra cu un entuziasm generos şi apoi a luat o poziţie sub masă, unde a aşteptat cu nerăbdare să apară mâncarea în mod magic.

Nick o privi cu prudenţă pe Lyra şi apoi şi-a îndreptat atenţia către Vivian. „Ne scăpa ceva?"

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse Lyra. „Doar o mică discuţie între soră."

Nick părea sceptic. „Uh-huh."

„Lyra are un plan pentru a păstra Brazier Shipping în familie", a explicat Vivian.

„Cum?" întrebă Nick.

„Nu este evident?" spuse Simon. Îşi băgă un sandviş mic în gură.

„Nepoţi. Acolo intrăm tu şi cu mine. Bănuiesc că a fost planul ei principal de-a lungul timpului.

Lyra tocmai luase o înghiţitură de cafea. A încercat să înghită şi nu a reuşit. Ea a pufnit, a vărsat nişte cafea, şi-a prins şerveţelul şi a avut o criză de tuse violentă.

Simon se aplecă şi o lovi uşor pe spate. Le-a zâmbit celorlalţi. „Ea are un răspuns pentru toate.”

Capitolul 51

S

imon îl opri pe viteză la intrarea din faţă a hanului Hidden Beach. A contemplat conacul cu un sentiment de moarte. *Doar spune-mă psihic.*

„Nu este o idee bună”, a spus el.

Cu o jumătate de oră în urmă, savurase cu bucurie o ceaşcă de cafea şi ouăle omletă pe care le pregătise în tigaia din fontă despre care Lyra pretindea că nu ştie cum să le folosească. Fusese amuzant să încerc să o înveţe cum să gătească ouă.

Lyra răspunsese la telefon. În clipa în care a văzut ochii ei luminându-se cu strălucirea prea familiară a curiozităţii, a ştiut că aveau să vină probleme.

— Este pentru tine, spuse ea, întinzându-i telefonul. „Dr. Otto Tinsley. El spune că este aici în Burning Cove.

Era modalitatea perfectă de a strica ceea ce fusese începutul unei zile perfecte.

„Nu ar trebui să intri cu mine”, a spus el. „Ar fi mai bine dacă aş avea de-a face singur cu Otto.”

„Abia aştept să-l cunosc”, a spus Lyra. „Nu am întâlnit niciodată un cercetător psihic profesionist.”

„Este un escroc, Lyra. O fraudă.”

„Nu ai spune că este mai mult un showman?”

„Nu. Nu as spune asta. Cu un showman profesionist, ştii că te uiţi la un interpret la serviciu. Este un act. Tinsley se preface a fi adevărata afacere, un cercetător prestigios.”

„Din ceea ce mi-ai spus, el nu pretindea că are puteri paranormale – spune că maşina lui le poate detecta.”

„Maşina este un fals. De fiecare dată când m-a conectat la el pe scenă, o lumină verde strălucea pe partea din faţă a blestematului lucru. El a spus publicului că îmi detectează capacitatea paranormală.”

— Ei bine, ai un fel de percepţie extrasenzorială, spuse Lyra.

„S-a aprins lumina verde pentru că a aprins-o de fiecare dată când am urcat pe scenă, Lyra. Actul a fost o escrocherie completă. M -a *folosit* .”

— Am veşti pentru tine, Simon. Toată lumea se obişnuieşte ocazional.”

„Este corect? Când a fost ultima dată când te-a folosit cineva?”

— Doamne, lasă-mă să mă gândesc, spuse Lyra. „Oh, bine, a fost când Marcella Adlington m-a folosit ca scuză pentru a-şi ucide soţul şi a încerca să o ucidă pe Raina.”

Simon gemu. „De ce mă deranjez să mă cert cu tine? Ai un răspuns pentru toate.”

„Şi apoi a fost momentul în care ai plănuit să mă foloseşti pentru a te distra în timp ce ai fost în vacanţă în Burning Cove.”

„Asta e diferit. Nu aveam de gând să te folosesc, la naiba. Am vrut doar să-mi împart vacanţa cu cineva.”

„Ai vrut o aventură fără strâns cu o divorţată nesăbuită şi iubitoare de distracţie, o doamnă cu trecut. O femeie rapidă.”

— Ai de gând să ţii asta peste capul meu pentru totdeauna?

— Probabil, spuse Lyra. „Îmi place să văd cum te înroşeşti.”

„Bine, recunosc că am calculat greşit. Am vrut să păstrez lucrurile uşoare.”

„Superficial.”

„Superficial”, a spus el printre dinţi. „Tot ceea ce. Dar am avut motivele mele. Am un palmares prost când vine vorba de relaţii.”

„La fel şi eu.”

Îşi miji ochii. „Recordul tău nu este nici pe departe la fel de rău ca al meu.”

Lyra se întoarse spre el. Ea şi-a sprijinit braţul pe spătarul scaunului şi a părut să ia în considerare comentariul lui.

— Îţi voi acorda acest punct, spuse ea. „Presupun că mi-aş putea lucra la palmaresul trecând prin câteva relaţii mai proaste. Dar cred că ar fi o pierdere de timp.”

„De ce am sentimentul că nu câştig acest argument?”

„Probabil pentru că nu ai nicio şansă. Am un răspuns pentru toate, îţi aminteşti?”

„Sarcasmul este sub tine.”

„Nu, nu este. Ce zici că mergem să-l întâlnim pe doctorul Otto Tinsley?

„Nu este un adevărat doctor în nimic.”

„Mulţi oameni folosesc titluri onorifice.”

„Titluri false”.

„Am terminat cu această ceartă.” Lyra şi-a deschis uşa şi a pus un picior pe pământ. „Abia aştept să-l cunosc pe doctorul Tinsley.”

„Nu mergem nicăieri până nu termin ceea ce am început aici”, a spus Simon.

„Oh, în regulă.” Ea se întoarse la jumătate pentru a-l înfrunta. „Ascult.”

„Încerc să vă spun că m-am gândit că ar fi mai bine pentru noi doi dacă lucrurile nu devin serioase. Dar apoi au făcut-o. Nu mai vreau o aventură. Vreau mai mult, mult mai mult. Te iubesc, la naiba. Îmi dau seama că ai decis că nu vrei să te căsătoreşti niciodată, dar...

„M-am razgandit.”

„Dar cred că simţi ceva pentru mine”, a spus el, hotărât să termine ceea

ce începuse. „Sper că este suficient pentru a te convinge să ne continuăm relaţia. Ştiu că eşti angajat în noua ta carieră la Kirk Investigations. Asta nu-i o problema-”

Se întrerupse când cuvintele ei îl loveau în cele din urmă. „Ce?”

Ea a zâmbit. „Am spus că m-am răzgândit despre căsătorie. Te iubesc.”

„Ce naiba? De ce nu mi-ai spus?”

„Tocmai ce am facut. Îmi aşteptam timpul, aşteptând până când am crezut că eşti pregătit pentru adevăr.”

„Nu credeam că o relaţie apropiată va funcţiona vreodată pentru mine.”

„Nu m-ai întâlnit.”

„Asta e al naibii de drept.” Îi trecu o mână în jurul gâtului şi o trase spre el. „Te casatoresti cu mine?”

„Da.” Ea şi-a trecut gura de a lui şi apoi s-a îndepărtat. „Acum să mergem să-l întâlnim pe Dr. Tinsley, expert în parapsihologie.”

„Vorbim despre căsătorie şi vrei să mergi să cunoşti un escroc. Te mişti puţin prea repede pentru mine.”

— Ai vrut o femeie rapidă. Asta ai tu.” Deschise uşa maşinii, coborî şi se opri să se uite înapoi la el. „Încercaţi să ţină pasul.”

El a râs. Era ultimul lucru pe care anticipase să-l facă după apelul telefonic de la Tinsley. Dar hohote de râs răbufni dintr-un izvor de undeva adânc înăuntru şi se prăbuşi în el. Era brusc euforic. vesel.

Şi-a deschis uşa, a coborât de la volan şi a urmat-o pe Lyra prin uşa din faţă a hanului Hidden Beach.

Capitolul 52

W

veniţi la Hidden Beach Inn. Sunt Amalie Jones, proprietara. Cu ce vă pot ajuta?”

— Lyra Brazier, un agent de la Kirk Investigations, spuse Lyra. „Şi acesta este domnul Simon Cage. Suntem aici să-l vedem pe Dr. Otto Tinsley. Cred că suntem aşteptaţi.”

Simon aruncă o privire către Lyra, observând nota lină de profesionalism din vocea ei. Şi-a dat seama că îi plăcea să se prezinte ca angajată a Kirk Investigations. Încântarea ei evidentă de a-şi găsi o carieră i-a amintit de propria lui reacţie de a fi trimis la primul său caz pentru Luther Pell. Ştia că devenise obosit în ultimii câţiva ani, dar munca încă mai avea putere asupra lui. Nu mai era obsedat de fiorul vânătorii, dar avea senzaţia că va avea mereu un pic de emoţie şi anticipare ori de câte ori Pell i-a oferit o oportunitate intrigantă.

Dar acum era loc în viaţa lui pentru altceva, ceva care să-i aducă un sentiment mai profund de satisfacţie şi angajament. Era loc pentru o femeie de iubit; cameră pentru a crea o familie – o adevărată familie. Îşi dorea o casă, un loc unde îi aparţinea, iar visul lui era în sfârşit la îndemână.

Dar dacă exista cineva pe faţa pământului care ar putea să-i distrugă viitorul strălucitor, acela a fost Otto Tinsley.

„Dr. Tinsley mi-a spus că îl aştepta pe domnul Cage”, a spus Amalie. Îi aruncă lui Simon un zâmbet plin de viaţă. „Voi fi bucuros să-ţi arăt camera lui. Domnişoară Brazier, îl veţi însoţi pe domnul Cage? Sau ai prefera o ceaşcă de ceai în timp ce aştepţi?”

„Spune-mi Lyra. Şi da, voi merge sus cu Simon. Nu aş rata asta pentru lume. Înţeleg că dr. Tinsley este un expert renumit în paranormal.

Amalie era amuzată. „Asta îmi spune el. Când s-a înregistrat aseară, a insistat să meargă prin Plaja Ascunsă cu un instrument pe care îl numeşte detector de energie paranormală. El susţine că a reuşit să detecteze depozitele de lucruri în mai multe locaţii, inclusiv la recepţia mea.”

— Sună ca Tinsley, spuse Simon.

Ambele femei s-au uitat la el.

Le-a aruncat un zâmbet politicos. „Dr. Tinsley ştie să facă spectacol.”

Amalie dădu din cap agreabil. „La fel şi eu. Am fost un fluturaş într-un circ. Dr. Tinsley şi cu mine am avut o discuţie minunată despre cum să citim un public. Dacă mă urmezi, te duc sus.”

Amalie s-a strecurat din spatele tejghelei cu o graţie de dansatoare şi a condus drumul prin holul măreţ spre scară.

Simon a observat tavanele înalte cu grinzile lor distinctive din lemn, culorile mediteraneene împroşcate de soare, şemineul masiv şi lucrările frumoase de faianţă. Hidden Beach Inn nu era Hotelul Burning Cove, dar arăta şi părea scump.

— Un loc frumos, spuse Simon. „Evident că Tinsley se descurcă bine cu noul său act." Lyra i-a aruncat o privire liniştitoare. Amalie se făcu că nu-l aude. A urcat uşor scările. „Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi", spuse ea peste umăr. „Am urmărit faptele tale incitante în *Herald* ."

„Raina Kirk îmi spune că ai avut propriile tale aventuri recent aici, la Hidden Beach", a spus Lyra. – Ceva despre primul tău oaspete ucis de propriul lui robot?

„Nu a fost cel mai bun mod de a intra în afaceri, pot să vă spun asta", a spus Amalie.

Şi tocmai aşa a plecat şi a vorbit confortabil cu Lyra. Simon clătină din cap cu mirare tăcută.

Amalie nu s-a oprit din vorbit până când au ajuns într-o cameră de la capătul holului. Ea se întrerupse la mijlocul propoziţiei – ceva despre zvonurile despre o fantomă la han – şi bătu inteligent în uşă.

— Oaspeţii tăi sunt aici, doctore Tinsley.

Uşa se deschise, iar trecutul lui Simon s-a repezit înapoi cu forţa unui tren fugit. Vârtejul obişnuit de emoţii a lovit puternic. Afecţiune, furie, disperare, pierdere. A trebuit să lupte pentru a înăbuşi furtuna.

Cu coama lui de păr argintiu, barba scurtă, tunsă elegant şi ochelarii aurii, Otto a reuşit să pară atât distins, cât şi la modă. Purta o jachetă albastru deschis croită manual, pantaloni şi o cămaşă albă impecabilă. Gulerul cămăşii era îmbibat crocant şi presat. Cravata lui de mătase în dungi era înnoată elegant.

Simon vedea exact acelaşi nod în oglindă ori de câte ori îşi punea cravată. O amintire a strălucit prin el – Otto stătea în spatele lui, ghidându-l cu răbdare prin procesul de a lega un nod sofisticat. Dându-i sfaturi părinte. *Nodul spune totul despre tine. Semnalează antecedentele tale, valoarea ta financiară şi educaţia ta. Transmite putere şi control* . *Dacă doriţi să comandaţi un public, trebuie mai întâi să controlaţi nodul cravatei* .

— Vă mulţumesc că le-aţi arătat oaspeţilor mei în camera mea, doamnă Jones, spuse Otto cu vocea lui profundă şi rezonantă.

„Desigur." Amalie se dădu înapoi. „Să trimit ceaiul?"

Otto părea nesigur. Îi aruncă o privire neliniştită la Simon. „Eu..."

„O tavă de ceai ar fi minunată", a spus Lyra.

— Imediat, spuse Amalie.

Ea a alunecat pe jumătate, pe jumătate a levitat înapoi pe hol, îndreptându-se spre scări.

Otto închise uşa în urma ei şi se întoarse să-i zâmbească lui Simon. – Mă bucur să te revăd, fiule.

„Nu sunt fiul tău”, a spus Simon.

Dar a spus-o aşa cum a spus-o întotdeauna – fără nicio aşteptare de a-l face pe Otto să recunoască realitatea relaţiei lor. Făcea parte din ritualul inutil prin care treceau de fiecare dată când se întâlneau. Otto i-a amintit în mod deliberat de legătura lor, iar Simon a încercat să nege. Nici unul nu a putut câştiga bătălia voinţelor, dar amândoi s-au angajat în ea de fiecare dată când se întâlneau.

Fidel formei, Otto s-a comportat de parcă nu ar fi auzit negarea. Şi-a îndreptat atenţia către Lyra. – Trebuie să-mi prezinţi această doamnă drăguţă, Simon.

Lyra a zâmbit zâmbetul ei auriu şi a întins o mână înmănuşată. Ea a vorbit înainte ca Simon să poată face prezentările.

— Lyra Brazier de la Kirk Investigations, spuse ea.

— O doamnă investigator privat, se minună Otto. „Fascinant. Eşti aici în calitate profesională?”

Lyra a râs. „Nu. Aceasta este o chestiune personală. Sunt foarte dornic să văd această maşină paranormală de a ta de detectare a energiei. Întotdeauna am fost intrigat de posibilităţile percepţiei extrasenzoriale. Am participat la câteva demonstraţii care pretindeau să dovedească existenţa ESP, dar nu au fost deosebit de convingătoare.”

Otto miji ochii. „Cine a organizat demonstraţiile?”

„Unul a fost oferit de Dr. Roland Hodges”, a spus Lyra. – Celălalt a fost dat de doctorul Charles Montgomery.

„Bah. şarlatani, amândoi. Eşti binevenită să-mi examinezi maşina, domnişoară Brazier. E acolo, pe masă. Recunosc că este o lucrare în curs. O perfectionez de ani de zile. Dar este adevăratul lucru, vă asigur.”

Lyra îi aruncă un alt zâmbet fermecător şi traversă cu entuziasm camera pentru a arunca o privire atentă la maşina ciudată care stătea pe masă.

Otto se uită la Simon.

„Îţi mulţumesc că ai venit aici în această dimineaţă”, a spus el.

— Ultima dată când ne-am văzut, ai împrumutat cinci sute de dolari pe care ai jurat că îi vei plăti înapoi în şase luni, a spus Simon. A trecut prin prag şi a intrat în cameră. „Încă îmi aştept banii.”

Otto chicoti. „Îl vei avea în curând. Tocmai de aceea sunt aici astăzi.”

„Să mă răsplătească? Simon nu s-a obosit să-şi ascundă neîncrederea.

— La timp, spuse Otto. „Astăzi vreau să vă spun mai multe despre oportunitatea uimitoare care mi-a apărut.” Făcu un semn spre masă. „Iată, noul şi îmbunătăţit detector de energie paranormală Tinsley.”

Simon a fost forţat să recunoască că a fost intrigat fără tragere de inimă. Fusese o vreme când crezuse în dispozitivul lui Tinsley; o perioadă în care era convins că Otto era într- adevăr pe cale să aducă o contribuţie serioasă la cercetări care să dovedească că Simon Cages din lume nu aparţin azilelor.

Împotriva judecăţii sale, a traversat camera pentru a se alătura Lyrei. Împreună au contemplat maşina cu aspect impresionant.

Detectorul arăta ca şi cum ar fi fost proiectat pentru decorul unui film Frankenstein sau poate copiat de pe coperta revistei *Popular Mechanics* . Era puţin mai mare decât o maşină de scris, făcută din metal şi acoperită cu cadrane, manometre şi câteva becuri mici, ambele întunecate. Câteva cabluri lungi atârnau de la un capăt.

— Arată ca vechiul detector de energie paranormală Tinsley, spuse Simon.

— Doar exteriorul, spuse Otto. „Vă asigur că mecanismul din interior a fost mult îmbunătăţit. Acum este mult mai sensibil."

Lyra luă unul dintre cabluri şi îl examină. „Cum funcţionează detectorul?"

Înainte ca Otto să poată răspunde, unul dintre becuri a început să strălucească cu o lumină verde. Acul de pe cadran sa mişcat.

„Huh." Otto se grăbi înainte să verifice instrumentele şi cadranele. „Asta este foarte interesant."

„Ce?" spuse Lyra.

Otto se încruntă. „Indica faptul ca simte ceva energie paranormala."

„Uau, ce surpriză uimitoare", a spus Simon.

Lyra şi Otto l-au ignorat.

— Emanează de la Simon? întrebă Lyra.

„Nu, nu el este cel care ţine cablul." Otto ridică privirea, emoţia încingându-i ochii. – Cred că vine de la dumneavoastră, domnişoară Brazier.

„Încă o surpriză uluitoare", remarcă Simon.

Din nou a fost ignorat.

„Într-adevăr?" spuse Lyra, cu ochii strălucind.

„Lăsaţi senzorul şi vom vedea ce se întâmplă", a spus Otto.

Lyra puse cablul pe masă. Lumina verde a dispărut şi a dispărut.

„Da, indică cu siguranţă că ai un nivel perceptibil de talent paranormal", a spus Otto. „Teoria mea este că toţi oamenii au un anumit grad de percepţie extrasenzorială, dar de obicei o respingem ca fiind intuiţie."

„Deci dispozitivul tău indică doar că am ceva intuiţie?"

„Dacă da, este cu mult mai mult decât intuiţia medie", a spus Otto. A primit o expresie de concentrare intensă. „Am mult de lucru pentru a îmbunătăţi detectorul. Problema este că, deşi poate simţi curenţi paranormali mai puternici decât media, nu îmi poate da nici un indiciu despre natura exactă a energiei sau ce tip de abilităţi ar putea fi asociate cu acele lungimi de undă specifice.

— Am încredere că nu speri să ajungi de Cealaltă Parte, spuse Lyra.

Otto era revoltat. „Nu fi ridicol. Nu există aşa ceva ca să vorbeşti cu lumea spiritelor. Oricine pretinde a fi un medium este o fraudă.”

— Sunt de acord, spuse Lyra. „Voiam doar să fiu sigur că nu urmăreşti acel obiectiv.”

„Absolut nu. Cercetarea ştiinţifică a paranormalului a fost încurcată de falsurile celor care pretind că pot vorbi morţilor. Din fericire, unele instituţii academice reputate încep să se intereseze serios de cercetarea paranormală.”

Lyra dădu din cap. „Ştiu că Universitatea Duke are o unitate dedicată parapsihologiei şi studiului percepţiei extrasenzoriale. Există şi alte institute în jur care investighează fenomene paranormale. Mă îndoiesc că va trece mult până când guvernul se va interesa în acest domeniu.”

Simon îi aruncă o privire, clar impresionat. – Eşti conştient de toate astea?

Ea a ridicat din umeri. „Ţi-am spus, întotdeauna am fost interesat de fenomenele psihice.”

— Nu avem toată ziua, spuse Simon. Se uită la Otto. „De ce m-ai urmărit aici în Burning Cove?”

Otto a început să răspundă, dar o bătaie puternică în uşă l-a întrerupt.

„Serviciul în cameră”, a cântat o femeie.

— O voi primi, spuse Simon.

Cel puţin i-a dat ceva de făcut.

A deschis uşa. O tânără îndrăzneaţă stătea în hol. Ea ţinea un platou mare încărcat cu accesorii obişnuite pentru ceai.

„Sunt Willa”, a spus ea. Îi aruncă lui Simon un zâmbet vesel. „Amalie a spus să-ţi aduc o tavă de ceai. Am adaugat niste paine scurte proaspat coapte. Este specialitatea mea.”

— Vă rog să puneţi tava pe măsuţa de cafea, spuse Simon.

„Da domnule.”

Willa intră în cameră. A pus tava jos şi a aranjat ceştile şi farfuriile. Când s-a îndreptat, a văzut detectorul.

— Acesta este detectorul tău de energie paranormală, doctore Tinsley? ea a intrebat.

— Da, este, spuse Otto.

— Amalie a spus că ai găsit tot felul de energie paranormală aici, la han.

— O sumă neobişnuită, da, spuse Otto.

Willa s-a înseninat. „Este foarte interesant şi destul de util.”

Simon o privi atent. „Cum este de ajutor?”

„Putem folosi descoperirile Dr. Tinsley în scopuri de marketing”, a explicat Willa. „Oamenii vor adora ideea de a sta la un han care a fost dovedit ştiinţific că are multă energie paranormală în atmosferă. E chiar mai

bine decât fantoma. Scuzaţi-mă. Trebuie să fug. Mai am un lot de paine scurte la cuptor.”

Willa a dispărut în hol. Simon închise uşa în urma ei şi se uită la Otto.

— Întotdeauna ai avut dreptate în privinţa unui lucru, Otto, spuse el. „Oamenii sunt fascinaţi de paranormal.”

Lyra se aşeză pe canapea şi luă ceainic. „Cred că curiozitatea larg răspândită cu privire la paranormal provine din faptul că toată lumea visează şi toată lumea a avut un fulger sau două de intuiţie inexplicabilă. Nici unul nu poate fi explicat cu uşurinţă, aşa că suntem forţaţi să luăm în considerare ideea că există multe despre lumea naturală pe care nu le cunoaştem, cu atât mai puţin le înţelegem.”

Otto se lăsă pe un scaun, îşi încrucişă picioarele şi acceptă o ceaşcă de ceai. – Vă felicit pentru abordarea sofisticată a subiectului, domnişoară Brazier.

Simon a început să se plimbe prin cameră. – Treci la obiect, Otto. Ce vrei de la mine?”

Otto a reuşit să pară rănit. „De ce trebuie să tragi mereu la concluzia că mă vizitez doar când vreau ceva de la tine?”

„Nu este aşa?”

Otto adulmecă într-un mod jalnic. „Dacă acesta este cazul, este pentru că nu mă simt îngrozitor de binevenit când o vizitez.” Se uită la Lyra. „Simon este ca un fiu pentru mine. Era orfan, vezi tu. Era pe cale să împlinească treisprezece ani şi urmau să-l arunce într-un azil. Ei au spus că era delir”.

— Ea ştie despre trecutul meu, spuse Simon pe un ton uniform. „Nu este nevoie să explic că îţi sunt dator o datorie pe care aparent nu o pot rambursa niciodată. Deci, să trecem la finalul jocului. După aspectul hainelor tale şi alegerea hotelurilor, se pare că te-ai descurcat bine în turul tău de pe Coasta de Est. Ai trecut prin toţi banii pe care i-ai câştigat?”

Furia şi altceva – ceva care ar fi putut fi durere – au izbucnit în ochii lui Otto. El a stăpânit emoţiile puternice în câteva secunde, dar Simon a fost ciudat dezamăgit de mica revelaţie. Otto rareori manifesta emoţii autentice. A fost mereu, *mereu* sub control.

În căutarea iluminării, Simon aruncă o privire spre Lyra. Tocmai îşi bătuse o felie mică de pâine scurtă în gură.

— Acum ştiu de ce eşti atât de greu de citit, Simon, spuse ea în jurul unei guri de pâine scurtă. Ea şi-a curăţat firimiturile de pe mâini, a luat farfuria cu şuruburi şi i-a oferit-o. – Ai învăţat de la un maestru, nu-i aşa?

Simon s-a uitat la ea şi apoi la tava cu prăjituri. Neputându-se gândi la altceva de făcut, luă o felie de pâine scurtă şi luă o muşcătură. A fost excelent.

Otto îi zâmbi Lyrei. – Vrei să sugerezi că a învăţat trucul de la mine?

Lyra aşeză farfuria pe masă şi îi aruncă un zâmbet senin. „Simon este

foarte bun în a-şi ascunde emoţiile. Cred că tu l-ai învăţat această abilitate, nu-i aşa?

Otto ridică un umăr, ridicând din umeri elegant, modest. „Abilitatea de a proiecta o anumită imagine este vitală dacă sperăm să controlezi...”

— Publicul, a conchis Simon. „M-ai învăţat asta cu mult timp în urmă şi voi recunoaşte că s-a dovedit util din când în când. Acum, dacă ai vrea să-mi spui ce naiba vrei...

„După ce se întâmplă, nu trebuie să împrumut bani de la tine”, a spus Otto. „Nu de data asta. Încă sunt la culoare de la turneu.”

Simon se opri lângă măsuţa de cafea suficient de mult pentru a lua o altă felie de pâine scurtă. „Nu mă ţine în suspans. Trebuie să fie ceva ce crezi că pot face pentru tine.”

Otto a expirat puternic şi a părut să se pregătească pentru respingere. „Vreau să mă ajutaţi cu demonstraţia pe care sunt programat să o fac membrilor Departamentului de Parapsihologie de la facultate unde sper să obţin un post. Am nevoie de cineva despre care *ştiu că* are un talent puternic. Dacă fac publicitate pentru voluntari, voi primi falsuri şi oameni care sunt delirante. Trebuie să am pe cineva cu cel puţin o abilitate dovedită.”

— Uită, spuse Simon. „Ţi-am spus, nu voi mai urca niciodată pe scenă.

„Nu vă cer să mergeţi în faţa unui public”, a spus Otto. „Singurii oameni care vor fi prezenţi în afară de tine şi de mine sunt membrii facultăţii care vor vota dacă să mă accepte ca cercetător.”

„Asta este un public”, a spus Simon. „Nu mai sunt în show business.”

Otto dădu din cap sumbru şi luă ceaşca de ceai. „Mi-a fost teamă că vei refuza, dar a trebuit să încerc.”

Lyra îşi puse ceaşca pe farfurie. „Ce zici de mine? Ai spus că am ceva talent.”

„Ce naiba?” spuse Simon.

„Ar fi o experienţă interesantă”, a spus Lyra. „Întotdeauna am fost curios despre teoriile energiei paranormale. Este incitant să ştim că se desfăşoară nişte cercetări serioase. Mi-ar plăcea să-l ajut pe Dr. Tinsley.”

„Nu vezi că Otto încearcă să profite de ceea ce crede el că va fi o oportunitate de a face bani? marai Simon.

— Nu, spuse Lyra. „Nu cred asta. Cred că dr. Tinsley crede sincer în paranormal şi vrea o şansă să demonstreze că există percepţia extrasenzorială. Ce modalitate mai bună de a face asta decât angajarea într-o cercetare serioasă într-un laborator echipat corespunzător?”

„Ce te face să fii atât de sigur că Otto nu este un fraudator?” spuse Simon.

Lyra a zâmbit. „Simplu. Te-a găsit şi te-a identificat ca pe cineva cu un talent autentic.” „M-a folosit”.

„Nu, nu este adevărat.” Otto îşi trânti ceaşca şi farfuria în jos cu suficientă forţă pentru a trimite ceaiul să stropească pe margine. Nu a dat nicio atenţie. A tras în picioare. „Nu te-am folosit. Am lucrat împreună. Eram o echipă.”

— Aveai nevoie de mine ca să fac bani, spuse Simon. „Recunoaste.”

— Aveai nevoie să te scot din acel orfelinat înainte de a decide să te închidă într-o instituţie.

Lyra sorbi calmă din ceai şi coborî ceaşca. „Se pare că aveţi nevoie unul de celălalt. Nu, o iau înapoi. Aş spune că v-aţi salvat unul pe celălalt.”

Simon şi Otto se întoarseră spre ea.

„Te superi dacă te întreb de ce s-a rupt actul tău?” spuse Lyra.

— Întreabă-l pe Simon, nu pe mine, mormăi Otto. „El este nenorocitul nerecunoscător care a plecat. Niciodată nu m-am obosit să-mi spună de ce. Şi-a făcut bagajele şi a spus că va încerca o altă carieră.”

„Unde erai când Simon a decis să plece?” întrebă Lyra.

— Seattle, spuse Otto. Se uită cu privirea la Simon. „A fost la sfârşitul unei logodne de o săptămână. Am epuizat teatrul în fiecare seară. De ce ai plecat? Şi nu-mi spune că este pentru că ai decis că suntem câţiva escroc. Am dat demonstraţii legitime publicului care era interesat de paranormal. Da, am făcut bani făcând asta, dar nu eram şarlatani, la naiba. Talentul tău este real. Citirile tale au fost reale. Totul despre spectacol a fost real.”

Simon traversă camera şi se opri în faţa ferestrei. Îşi strânse mâinile la spate şi se uită la priveliştea Pacificului stropit de soare.

— Nu destul de real, spuse el. „În sfârşit mi-am dat seama de asta în Seattle.”

O tăcere încărcată a cuprins încăperea.

— Nu înţeleg, spuse Otto. „Ai un talent autentic. La naiba, îl foloseşti pentru a-ţi câştiga existenţa acum ca investigator.”

„Nu vorbesc despre capacitatea mea”, a spus Simon. „În Seattle mi-am dat seama că nu voi putea fi niciodată ceea ce ai vrut să fiu când m-ai scos din orfelinat.”

„Ce credeai că voia Otto să fii?” întrebă Lyra blând.

„Un înlocuitor pentru fiul său – *adevăratul său* fiu. Eroicul care a supravieţuit Marelui Război doar pentru a veni acasă şi a murit de gripă în Seattle.”

— Simon, şopti Otto. Părea lovit. „Nu. Nu a fost aşa. De unde ţi-a venit ideea că te-am văzut ca un înlocuitor al lui Edward?

„Ştiam că Seattle este dificil pentru tine”, a spus Simon, „dar nu am ştiut de ce până când te-am urmărit într-o după-amiază. Ştiam că ai locuit în Seattle în timpul războiului. Mi-am spus că ai de gând să vezi un vechi prieten, poate o femeie. Dar ceva nu se simţea în regulă. M-am gândit că poate ai avut probleme cu un rechin. Am fost îngrijorat.”

„Aşa că m-ai urmat până la mormântul lui Edward.”

— Ai plâns, Otto. Ploua şi tu ai plâns. Nu te văzusem niciodată plângând. Ai fost mereu atât de controlat. Dar ai izbucnit în lacrimi la mormântul acela şi am ştiut că nu pot face nimic pentru a te consola pentru că nu aş putea fi niciodată Edward. Eram doar un copil sărac dintr-un orfelinat care s-a întâmplat să aibă un mic talent util.”

O ceaşcă şi o farfurie zăngăneau pe măsuţa de cafea. Simon îl auzi pe Otto ridicându-se în picioare. O clipă mai târziu, bărbatul la care se gândise cândva ca tatăl său stătea lângă el la fereastră. Împreună s-au uitat la Pacific.

— Niciodată nu mi-am dat seama că simţi că încerc să te folosesc ca înlocuitor pentru Edward, spuse el încet. „Voi doi sunteţi foarte diferiţi. Personalităţile tale, gusturile, interesele tale. Nu, nu te-am văzut niciodată ca înlocuitor pentru primul meu fiu. Dar te văd ca pe celălalt fiu al meu. Asta vei fi mereu pentru mine.”

lui Simon se strânse gâtul. „M-ai salvat de la azil. M-ai făcut bărbatul care sunt astăzi. Acestea sunt lucrurile pe care le face un tată bun. M-am îndepărtat de tine şi de actul în acea noapte la Seattle pentru că îmi era teamă că nu voi putea niciodată să mă ridic la standardul pe care Edward l-a stabilit.

„Domnişoara Brazier avea dreptate, ştii. Ne-am salvat unul pe altul. Ai intrat în viaţa mea când eram în disperare. Nu aveam pe nimeni şi nu am putut dovedi nimic cu aparatul meu. Mă gândeam să pun capăt lucrurilor, dacă vrei să afli adevărul. Când am auzit de băiatul dintr-un orfelinat care era delir pentru că credea că simte fantome în anumite obiecte, am presupus că doctorii aveau dreptate. Eram sigur că probabil că eşti instabil, la fel ca mulţi alţii pe care i-am testat. Dar m-am uitat la tine şi am văzut un băiat care avea nevoie de o familie, nu de o instituţie. Te-aş fi scos din acel loc chiar dacă nu ai fi avut un pic de talent paranormal. Ai adus ceva viu în mine, ceva ce credeam că a murit. Mi-ai dat un motiv să merg mai departe.”

Uşa camerei s-a deschis şi s-a închis foarte liniştit. Simon se întoarse repede. La fel a făcut şi Otto.

Lyra dispăruse.

Capitolul 53

A

Malie era în spatele recepţiei lucrând la nişte hârtii. Şi-a ridicat privirea când Lyra a coborât singură.

„Totul în regulă acolo sus?” ea a intrebat.

— Cred că da, spuse Lyra. A ajuns la treapta de jos şi a traversat holul spre recepţie. „Dr. Tinsley şi Simon au o istorie lungă împreună. Prima dată când s-au văzut de luni de zile. Am avut senzaţia că trebuie să poarte o conversaţie privată, aşa că m-am gândit să-i las pe ei.”

Amalie ridică din sprâncene. „Bărbaţii nu sunt întotdeauna foarte buni la astfel de conversaţii.”

„Ei bine, mă pricep foarte bine să încep astfel de conversaţii. Depinde de ei să-l termine pe acesta.”

„Am avut sentimentul că această întâlnire a fost mai mult decât o simplă discuţie de afaceri de rutină. Dr. Tinsley a fost foarte neliniştit de când a sosit. A sunat mai întâi la Hotelul Burning Cove. Când i s-a spus că domnul Cage a plecat, părea atât de pierdut şi de părăsit încât am simţit că să-l îndrepte în direcţia ta. Am bănuit că domnul Cage ar putea lua micul dejun la tine.

Lyra a zâmbit. – Pentru că toată lumea ştie că şi-a petrecut noaptea cu mine?

„Burning Cove este un oraş mic. Când vine vorba de bârfă, se poate menţine cu oraşele mici de pretutindeni.”

„Am învăţat asta.”

„Între tine şi mine, cred că dr. Tinsley i-a fost teamă că domnul Cage nu va apărea la întâlnirea de dimineaţă.”

Lyra aruncă o privire spre scările care duceau la etajul de deasupra. „Au câteva lucruri de rezolvat, dar sunt aproape sigur că va merge destul de bine.”

Ochii lui Amalie străluciră amuzat. „Eşti atât de bun când vine vorba de a face oamenii să vorbească?”

„Unii ar spune că este un talent.”

„Toată lumea are una. Uneori este nevoie de ceva timp pentru a-ţi da seama ce este. Pot să te mai interesez în altă ceaşcă de ceai în timp ce aştepţi ca bărbaţii să termine acea conversaţie privată?

„Sună grozav, mulţumesc.”

Amalie a plutit din spatele biroului. „Hai să intrăm în ceainărie.”

Lyra a urmat-o. – Este adevărat că detectorul doctorului Tinsley a captat multă energie paranormală aici, în hanul tău?

„Aşa susţine el. O mare parte a fost probabil stabilită de soţul meu.”

„Domnul. Jones?”

„Este literalmente un detector uman de minciuni. Este un talent foarte deconcertant.”

„Într-adevăr? Aş crede că ar fi destul de util.”

„Matthias îmi spune că problema este că toată lumea minte. În ceea ce îl priveşte, intenţia contează.”

„Este foarte interesant. Simon are capacitatea de a simţi emoţiile infuzate în obiecte.”

„El poate face asta?”

„Dacă energia este suficient de puternică.”

Amalie a intrat în micul ceainărie. „Cred că tu şi cu mine avem multe de discutat.”

— Cred că da, spuse Lyra.

Ea şi Amalie erau adânci într-o conversaţie despre noile lor cariere când Simon a apărut în pragul ceainăriei.

„Întrerup ceva?” el a intrebat.

— Nu, ar trebui să mă întorc la birou, spuse Lyra.

— Şi am ceva de lucru, spuse Amalie. „Lyra, a fost o plăcere. Trebuie să ne vedem din nou împreună curând. Poate că noi patru – tu şi domnul Cage, Matthias şi cu mine – ne-am putea întâlni în curând pentru a bea ceva la Paradis?

— Ar fi minunat, spuse Lyra. – O să aşteptăm cu nerăbdare, nu-i aşa, Simon?

El îi aruncă un zâmbet uluit. „Sigur.” Se întoarse către Amalie. „Crezi că bucătarul tău ar fi dispus să-mi dea reţeta pentru prăjiturile ei scurte?”

4^

Amalie a râs. „Desigur.”

Câteva minute mai târziu, Lyra şi Simon au ieşit pe uşa din faţă a hanului şi au intrat în Cord.

„Din curiozitate, se întâmplă să fi citit cartea lui Dale Carnegie *Cum să câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii* ?” întrebă Simon.

— Nu, spuse Lyra. „De ce întrebaţi?”

Simon a râs şi a pornit motorul mare. „Nu face nimic.”

„Cum au mers lucrurile cu Dr. Tinsley? Ai de gând să-l ajuţi cu

demonstraţia lui?”

„Da.” Simon a pus maşina în viteză şi a pornit pe drumul lung spre Ocean View Lane. „Nu cred că el şi ceilalţi din noul laborator vor ajunge departe cu cercetările lor paranormale, dar sunt de acord că Otto este serios să studieze percepţia extrasenzorială. Este şi el bătrân să fie tot timpul pe drum. Îi va fi bine să se stabilească şi să se dedice ceea ce el vede ca fiind munca vieţii sale. Facultatea pe care speră să-l angajeze este în LA”

„Nu departe.” Lyra a zâmbit. „Asta e bine. Să-l invităm să ni se alăture la cina la Hotelul Burning Cove în seara asta.”

„Ştii, oamenii obişnuiau să mă acuze că sunt un reclus, dar în ultimul timp calendarul meu social pare să se umple rapid.”

„Asta se întâmplă când ai prieteni şi familie.”

„Se pare că am achiziţionat multe din ambele recent.”

— Şi nici măcar nu mi-ai întâlnit părinţii, spuse Lyra.

— Încerci să mă sperii?

„Nu. Nu ar fi posibil. Eşti un agent al lui Luther Pell's Failure Analysis, Inc. Prindezi tipi răi pentru a-ţi câştiga existenţa şi ai un talent paranormal serios. Nimic nu te sperie.”

— Te înşeli, spuse Simon. „Un lucru mă sperie naibii.

„Ce?”

„Posibilitatea să te fi înţeles greşit mai devreme când ai spus că mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine.”

„Nu-ţi face griji, auzul tău este bine. Am aşteptat de foarte mult timp să vii tu, Simon Cage. Acum că ai ajuns, nu am de gând să te las să scapi. Putem legaliza lucrurile cu o ceremonie la tribunal săptămâna aceasta. Când părinţii mei ajung acasă de la Londra, vor insista pentru o recepţie mare în San Francisco, dar îi voi convinge să o combine cu cea pe care plănuiesc să o dea lui Vivian şi Nick.”

Simon a zâmbit. – Te mişti repede, doamnă.

„Se pare că îmi amintesc că era genul de femeie pe care sperai să o găseşti aici, în Burning Cove.”

— Da, spuse el. „Am primit doamna pe care o căutam.”

Ea a zâmbit. „Unul cu trecut.”

„Şi un viitor”, a spus el. „Cu mine.”

A condus pe Ocean View Lane şi a virat la stânga pe Cliff Road, îndreptându-se înapoi spre oraş. Pavajul urma stâncile de deasupra Pacificul strălucitor. Lyra a savurat lumina caldă şi aurie a soarelui din California şi s-a gândit la viitor. Un sentiment vesel de uimire a răsărit de undeva adânc în interior. Pentru o clipă, a fost prea orbită pentru a vorbi. Când şi-a găsit vocea, se întoarse pe scaun.

— Suntem acasă, Simon, spuse ea.

„Da, suntem”, a spus el. „Nu eram sigur cum ar arăta dacă l-aş găsi vreodată. Se pare că îl ştii când îl vezi.”

Despre autor

Amanda Quick este un pseudonim pentru Jayne Ann Krentz, autoarea, sub diferite pseudonime, a peste cincizeci de bestselleruri *din New York Times* . Există peste 35 de milioane de exemplare ale cărţilor ei tipărite. Ea este, de asemenea, autoarea romanelor Ladies of Lantern Street şi a seriei Arcane Society.